GENOCIDUL DIN ROMÂNIA
REPERE IN PROCESUL COMUNISMULUI

După deschiderea Spaţiului pe Internet care-şi propune să ridice valul tăcerii aşezat intenţionat pentru acoperirea celor exterminaţi şi aruncaţi în gropile comune,

în numele acestor fiinţe dragi, nevinovate, împrăştiate peste o jumătate de Europă, ajungând până la Kamciatka-supravieţuitorii genocidului comunist din România, care au umplut sângele şi lacrimile lor secolul 20,

cerem să se facă dreptate pentru cei schilodiţi fiziceşte sau moraliceşte şi pentru urmaşii lor, pentru ca astfel de barbarii să nu mai poată apare în lume pentru a învrăjbi oamenii sau chiar popoarele.

Comunismul s-a născut din trădare şi, de-a lungul a peste 7 decenii, s-a folosit de trădători pentru a instaura în lume anarhia şi teroarea manifestata sub forme sălbatice, chiar diabolice.

Filozoful român P.P.Negulescu ne-a atras atenţia: "Noi şi înspăimântătoare filozofii au apărut pe lume, ca să înţelegem ce înseamnă în termeni de sânge, de ferocitate, credinţa că statul e totul, iar individul nimic."

Unul dintre românii care timp de 60 de ani a luptat permanent împotriva comunismului şi a simţit pe trupul său şi în organismul lui cele mai crunte torturi, ce l-au lăsat handicapat pe toată viaţa, declara cu ocazia începerii acestui proces al comunismului: "Cel mai sângeros sistem filozofic a fost comunismul, care a durat 3 sferturi de veac şi a lăsat în urma lui nenumărate gropi comune şi o mizerie apocaliptică. Este tragic că şi astăzi se mai găsesc oameni inconştienţi (unii foşti comunişti) care elogiază comunismul, uitând toate crimele comise de el." (R.Radina)

Pentru lămurirea concepţiei comuniste merită subliniate câteva păreri ale lui Lenin din interviul dat lui Giovranni Papini înainte de a muri: "Străinii şi imbecilii presupun ca aici s-a făcut ceva nou. Eroare de burghez orb! Bolşevicii n-au făcut decât să adopte regimul instaurat de ţari, singurul regim care convine poporului rus. Nu pot fi guvernate o sută de mii de brute fără bâtă, fără spionaj, fără politie secretă, fără teroare şi spânzurătoare, consilii de război, munci forţate şi torturi. Noi nu am făcut decât să schimbăm clasa care îşi întemeia hegemonia pe acest sistem... este un mare progres dat fiindcă privilegiaţii sunt acum de zece ori mai numeroşi..."

Iar la întrebarea despre Marx şi progresul...Lenin precizează: "Amintiţi-vă că însuşi Marx ne-a învăţat ca teoriile nu aveau decât o valoare pur fictivă, o valoare de instrument. Dat fiind starea Rusiei şi a Europei, a trebuit sa mă folosesc de ideologia comunista pentru a-mi atinge adevăratul scop. Marx nu era decât un evreu burghez călare pe statisticile engleze şi tainic admirator al industrializării. Ii lipsea simţul barbariei şi, din aceasta cauză nu era decât o treime de om. Un creier îmbibat de bere şi de hegelianism, în care amicul Engels îi injecta uneori idei geniale. Revoluţia rusă aduce profeţiilor lui Marx o totală dezminţire. Tocmai în aceasta ţară în care nu exista nici o burghezie, a triumfat comunismul. Oamenii sunt nişte sălbatici fricoşi care trebuiesc dominaţi de un sălbatic fără scrupule, aşa cum sunt eu. Restul nu este decât trăncăneală, literaturi, filozofie şi alte muzici pentru uzul nerozilor. Ori dat fiind ca sălbaticii sunt oameni... trebuie ca ţara să semene cu o ocna... Visul meu este să transform Rusia într-o imensa cetate de forţa...Să vă intre bine în cap că bolşevismul reprezintă un triplu război: războiul barbarilor ştiinţifici împotriva intelectualilor putrezi, al Orientului împotriva Occidentului şi al oraşului împotriva satului. Or în aceste războaie nu alegem armele. Individul este ceva care trebuie suprimat... Cel care rezistă va fi suprimat ca o tumoare maligna. Sângele este cel mai bun îngrăşământ oferit de natură. Să nu credeţi că sunt crud. Toate aceste împuşcări şi spânzurări care se fac din ordinul meu mă plictisesc. Urăsc victimele mai ales pentru că ele mă silesc să le omor...".

Această concepţie sangvinară, manifestată prin figura unui mongoloid în descompunere, fusese adusă de interese germane pentru înlăturarea ţarismului, în scopul prăbuşirii forţelor occidentale care urmăreau înlăturarea absolutismului puterilor centrale - ce terorizau popoarele subjugate prin politica de deznaţionalizare. Sosit într-un tren blindat tocmai când anarhia cuprinsese armata ţaristă, Lenin cu tovarăşii lui au contribuit la generalizarea haosului, schimbând situaţia politică şi militară a frontului răsăritean. Trădarea ruseasca a încurcat planurile Aliaţilor şi mai ales pe cele ale României - unde au refuzat să mai lupte din 7 Noiembrie 1917, lăsându-ne încă de la sfârşitul anului 1916 descoperiţi în faţa bulgarilor şi turcilor. România, prin intrarea în război, salvase trupele Aliaţilor de pe Marna, de unde nemţii şi-au retras contigente importante pentru a le aduce pe Carpaţi.

Din cauza anarhiei ce cuprinsese armata ţarista trecută la jafuri şi crime şi în haosul ce s-a întins ca fulgerul peste Rusia, s-a întâmplat revirimentul prin intrarea Americii în război pe 2 Aprilie 1917.

Acest reviriment se producea tocmai când omenirea făcea cunoştinţă cu un sistem schizofrenic de nelinişte ce prin forţă urmărea conducerea societăţii, uniformizarea omului prin metode sălbatice ce foloseau trădarea, minciuna, jaful, delaţiunea, duplicitatea, iar crima era zilnic nelipsita din acest repertor al groazei. Şi era propovăduită ca o dogmă de realizare a scopului diabolic. Nu se sfiau să spună ca "până şi copiii trebuie să asiste la execuţii", ca să vadă cum dispar duşmanii poporului.

Prima victima: România

De la început au pornit cu politica duplicitara, spunând ca "naţiunile au dreptul să dispună de soarta lor", iar pe de alta parte propagau revoluţia proletară prin violenţă, pregătind elemente străine pe care le trimiteau în diferite ţări să instige la revolte.

Încercarea bolşevică de izgonire a regelui Ferdinand şi răsturnare a guvernului de la Iaşi în Decembrie 1917 a eşuat (pe 15 Noiembrie 1917 deja instalaseră un comitet revoluţionar la Odesa, în vederea acestui scop, din care va face parte M.G.Bujor şi Racovski Cristian - bulgar revoluţionar "preocupat" de problemele româneşti).

Urmând politica de subjugare, pe 23 Ianuarie 1918, Trosky a declarat la Petrograd că va sprijini revoluţionarii de la Odesa, ca să răstoarne regimul din România. A doua zi, Sfatul Ţării a declarat Independenţa Republicii Moldoveneşti şi ca riposta, bolşevicii au ocupat Kievul pe 2 Feb.1918. Peste o săptămâna, au arestat misiunea militară româna condusa de generalul Coandă, au expulzat pe ministrul român de la Petrograd, Constantin Diamandi, confiscând şi Tezaurul României încredinţat spre salvare. Pe 14 Februarie, de la Odesa, se trimitea ultimatumul guvernului român prin care se cerea ca până la 16 Feb.1918 să se evacueze Basarabia.

După 106 ani de subjugare sălbatică, românii basarabeni şi-au intensificat eforturile şi pe 27 Martie 1918 au desăvârşit unirea provinciei smulse abuziv, cu Regatul României.

Acest act îndreptăţit a fost urmat pe 28 Noiembrie de Unirea Bucovinei, iar pe 1 Decembrie de cea a Transilvaniei şi Banatului, tot prin autodeterminare, adunându-se laolaltă toţi cei de acelaşi
neam, aceiaşi limbă şi aceleaşi obiceiuri.

Paralel se prăbuşea imperiul absolutist austro-ungar, sub victoria strălucitoare a generalului Ferdinand Foch, în timp ce armata română menţinea ordinea în capitala imperiului care refuzase să asculte plângerile lui Horea şi ale delegaţiei Memorandistilor.

Profitând de căderea catastrofala a absolutismului, Rusia, noul imperiu al răului ce se născuse prin trădare şi vărsări de sânge nevinovat, a trimis un agent înrăit, pe Bela Kuhn să provoace şi să instaureze revoluţia sovietelor şi în pusta ungureasca, ca prim pas.

Ajuns comisar al poporului, adevărat conducător al guvernului Republicii Sovietice Ungare şi ajutat de Cristian Rakovski (trimis de Lenin ca ambasador al Rusiei), a dezlănţuit o teroare cruntă în ţară şi a extins-o asupra Transilvaniei. Incurajat de preşedintele Mihalyi Karolyi (socotit "un degenerat" de socrul sau, contele Iulius Andrassy) care i-a predat puterea, Bela Kuhn, ajutat de călăul Tibor Szamuely, au terorizat populaţia, săvârşind fărădelegi, jafuri, arestări, asasinate...

Un fapt îngrozitor s-a petrecut în comuna Beliş, la 35 km. sud de Huedin, pe 8 Noiembrie 1918, unde a sosit căpitanul Antal Ditrich de la Budapesta cu un detaşament şi a executat zeci de ţărani -moţi; au fost arşi pe rug 45 de persoane din comunele: Beliş, Văleni, Tufeni, Mânatireni, Mărişel.... Iată câteva nume dintre aceşti martiri: Dumitru Tripon- de 26 ani, Nicolae Bâlc- de 24 ani,Varvara Pop- de 44 ani, Ioan Dreve- de 20 ani cu tatăl lui Gavril Dreve, Maria Boca a Petrii Halamului...restul vor fi trecuţi în anexă.

Concomitent cu anunţarea listelor cu satele devastate şi cu numele victimelor, bandele bolşevice ruseşti încercau să pătrundă şi ele în Basarabia iar Cristian Racovschi comunica lui Bela Kuhn că alte trupe erau pregătite să vină în ajutor prin Ucraina Subcarpatică.

România era prinsa într-un cleşte în timp ce Conferinţa de Pace la Paris căuta să ne împingă spre compromis, înţelegere cu Khun.

In acele momente dificile, create de manipulaţiile politice din capitala Franţei, trupele române cu avizul lui Iuliu Maniu (preşedintele Consiliului Dirigent) şi al lui Ionel Brătianu (Şeful Delegaţiei la Conferinţa de Pace) au trecut linia de demarcaţie provizorie ce mergea de la Nord de Năsaud prin Tg.Mureş şi urma cursul apei până la vărsarea Mureşului în Tisa, salvând astfel populaţia satelor de jafurile şi măcelurile la care era supusă.

Dar Bela Kuhn se năpustise asupra Cehilor cu aceiaşi sălbăticie.

Insistenta apărării cauzei româneşti de I.Bratianu a fost completată de izbânzile armatei române ce înaintaseră până la Tisa şi de concursul Mareşalului Foch care, în Memoriul adresat lui Clemenceau, demonstra necesitatea rămânerii trupelor române pe Tisa până la dezarmarea efectiva a Ungariei şi până ce aceasta va da garanţii depline că nu va mai tulbura pacea, încheind: "Altfel s-ar pune din nou în primejdie pacea în întreg Sud-Estul Europei."

In acel Iulie fierbinte al anului 1919 se juca cartea Europei, şi trebuia câştigată înainte ca bolşevicii ruşi să se fi unit cu cei ai lui Bela Khun. Acesta, încurajat de englezul Cuningham şi de americanul Brown a trecut la ofensivă pe 20 Iulie, trecând Tisa cu 100.0 00 soldaţi, pe un front de 120 km. şi în adâncime de 60 km. Concursul Moscovei a fost prompt printr-o pregătire de artilerie şi mitraliere terminat prin eşecul trecerii Nistrului.

Nu mai era timp de pierdut. Pe lângă interesele româneşti de a asigura liniştea populaţiei, era şi soarta civilizaţiei europene.

Regele şi Guvernul român au hotărât trecerea la contraofensivă. A fost fulgerătoare. Pe 2 August 1919 a capitulat Corpul I ungar de armată la Czegled, pe 3 Aug. colonelul Rusescu cu roşiorii înfrângeau ultima rezistenta bolşevică şi seara intrau în Budapesta.

Bela Kuhn a fugit în Rusia, unde va cădea secerat de gloanţele lui Stalin în masacrele din 1937-1938, în timp ce ajutoarele lui, ca criminalul Tibor Szamuely, au fost sfâşiate de populaţia pe care o jefuiseră şi torturaseră.

Importanţa extirpării cancerului comunist din inima Europei îl găsim relatat într-un interviu al Contelui Andrassy acordat Biroului român de presă de la Berna şi publicat în ziare ca "Le Temps", "Le Journal des Debats", în care spune:

"As fi voit, desigur, să mor pentru a păstra Transilvania Ungariei. Aş fi preferat, de asemenea, să văd trupele maghiare intrând în Budapesta pentru a goni pe bolşevici. Acest lucru din nenorocire nu a fost posibil. Aşa fiind, mărturisesc în mod franc ca sunt mai bucuros să văd pe Români la Budapesta, decât pe Bela Kuhn şi complicii săi, care mi-au ruinat Patria din punct de vedere atât politic cât şi material. Recunosc astfel în mod leal că, intrând în Budapesta, Românii au adus un imens serviciu atât Ungariei cât şi lumii întregi...".

O alta evocare asupra rolului României este aceea a Ambasadorului Franţei, Jules Cambon, făcută în 1927 la Societatea Naţiunilor, lui N.P.Comnen (fost Ministru de externe):

"Cu preţul celor mai mari sacrificii, România a îndeplinit la Sud misiunea tradiţională, care mai la Nord a fost întotdeauna a Poloniei; ea a fost bariera Europei împotriva invaziei tătare şi a pus sfârşit unei dezordini ce ameninţa să întindă puterea bolşevică până la porţile Vienei. Ea însăşi s-a salvat; dar a liberat în acelaşi timp Ungaria de odioasa dominaţie, care, câtva timp, a apăsat asupra Regatului Sfântului Ştefan. Aceasta a fost de altminteri şi sentimentul autorităţilor ungare, căci, atunci când armata româna se pregătea să evacueze teritoriul lor, Prefectul ungur al judeţului Szabolcz intervenea pe lângă comandantul român ca sa menţină ocupaţia ce apară ţara împotriva armatei roşii. După putină vreme, o cerere asemănătoare i-a fost adresata de teama reacţiunii albe..." Articolul a apărut în "La Revue des deux Mondes", de la 1 Dec. 1927, pag.617.

In acest al 2-lea deceniu al secolului 20, România a jucat un rol hotărîtor în viaţa Europei prin arbitrarea conflictului din Balcani (1913) şi a contribuit cu mari sacrificii la înclinarea balanţei în favoarea puterilor angajate în înlăturarea absolutismului retrograd. Intrarea României a făcut posibila victoria de la Verdun prin retragerea trupelor germane şi tot sacrificiul legendar de la Mărăşti-Mărăşeşti; ea a uşurat victoria şi a fost o stavila în faţa anarhiştilor bolşevici. Tot România a fost aceea care a asigurat ordinea în Viena, Praga, Budapesta, salvând Europa de pericolul comunist pentru un sfert de veac.

Dar daca alţii au avut un răgaz de linişte, pe trupul României s-a jucat drama, prin premeditarea distrugerii ei de către agenţii infiltraţi. Pentru aceasta deschidem acest proces contra comunismului arătând metodele de cruntă barbarie la care a fost supus un popor ce a contribuit prin sacrificiul lui, la prosperitatea Aliaţilor democraţi occidentali.

În prima perioadă (interbelică) 1921 - 1944, urmărim în judecată pe comuniştii infiltraţi şi câţiva autohtoni, pentru trădare naţională în interesul unei puteri străine, crime săvârşite pentru destabilizarea ţării, propagandă mincinoasă şi spionaj în favoarea Moscovei.

Infiltraţiile comuniste în Transilvania, Bucovina, Basarabia şi Vechiul Regat au urmărit prin acte de teroare şi manifestări duşmănoase ale unei infime minorităţi (şi aceia de origine străină) să perturbe procesul de redresare ce începuse după încheierea păcii. Din ordinul lui Lenin, au acuzat pe social - democraţii români, care participaseră la opera de Unire a poporului român, de oportunism şi "trădare", pentru că se împotrivesc mişcării clandestine pentru restituirea Basarabiei către Rusia.

Cominternul, creat în 1919 la Moscova, a fost un sistem diabolic de teroare permanentă, pe care a exportat-o peste tot în lume, urmărind promovarea intereselor ruseşti de dominaţie pe plan extern, prin înfiinţarea de secţii ale partidului comunist, ce erau deasupra suveranităţii statelor, în vederea măcinării şi transformării lor în republici federative.

Rusia a declanşat cel mai crâncen masacru cunoscut în omenire; imediat după încheierea Păcii din 1919 au avut loc revolte dirijate (şi care au fost sortite eşecului) în Saxonia-Turingia, Scheswig-Holstein, Estonia, Bulgaria (unde, în masacrul din Catedrala Sf. Sofia, au fost omorîţi 14 generali, 3 deputaţi şi alte persoane în urma unui atentat în timpul unei înmormântării)...

Paralel a dus şi războiul civil împotriva Ucrainei, Azerbaigeanului, Armeniei- cu intenţia trecerii peste Transcaucazia şi ieşirii prin golful Persic la Oceanul Indian.

In acest context de împrejurări anarhice şi de teroare s-a găsit un grup minuscul, mai mult format din neromâni, agenţi de profesie, care s-au pus la dispoziţia unei asociaţii străine (partidul comunist rus) formând o secţie "românească", ce a primit bani, ajutoare şi instrucţiuni, <u>făcându-se vinovaţi pentru provocare de diversiune, sabotaje, greve şi atentate- în vederea subminării României.</u>

Printre aceşti spioni care au complotat împotriva României, şi au fost executaţi chiar de ruşi în 1937-1938, au fost: Koblos Elek, Bădulescu Al(zis Ghita Moscu), Fabian D., Dobrogeanu Al.Gherea, Filipovici Elena, Arbore Ecaterina, Dicescu O.Ion, Racovschi Cristian, Leonin Marcel, Bujor M.Gh., Zisu Petre, Roznovan Eugen, Grofu D., Timotei Marin, Aladar Imre... Altii au supravieţuit şi au adus, cu ajutorul armatei roşii, criminalul sistem în România, printre ei numărându-se:Foriş Ştefan, Pătrăşcanu Lucreţiu, Cristescu Gheorghe, Margulius Samuel, Holostenco Vitali, Danieluk Stefanschi Al.,Boris Stefanov, Roitman Iosif (Chisinevschi Iosif), Roitman Liuba(Chisinevschi Liuba) Bodnaras Emil (dezertor din armata în 1932), Moscu Choy (Gheorghe Stoica), Rusev Drăgan Iordan (Petre Borila), Petrescu Dumitru, Oigenstein L.(Leonte Răutu), Bodnarenco Pantelei, Grosman Ana (căsătorită, în ordine, cu Sorin Toma, cu C. Pârvulescu şi P.Bodnarenco), Pauker Ana, Doncea Constantin, Grunberg Boris (Nicolschi Al.), Iacobovici Eugen, Goldberger Miklos (Ardeleanu), Lukacs Laslo (Vasile Luca), Niconov Serghei (Nicolau Serghei), Marcovici Smil (Moraru), Moghioros Alexandru, Rottenberg Aurel (Stefan Voicu) şi altii, nu prea mulţi.

O remarca ce nu trebuie uitată este faptul că numărul acestor venetici şi autohtoni puşi în slujba lor variază între 800 şi 1206 după diferite surse, un lucru însă sigur este ca jumătate din ei ajunşi pe teritoriul României au devenit agenţii siguranţei şi au turnat pe ceilalţi tovarăşi de spionaj şi diversiune. Aşa se explica faptul că odată impuşi la putere, să alerge şi prin orice fel de metode să-şi facă pe adversari informatori, spre a se răzbuna.

Crima de destabilizare a funcţionarii statului, comuniştii au încercat-o la început prin social democraţii lui Gheorghe Cristescu şi Ilie Moscovici, care au fost împinşi sa declaseze o greva generala la Căile ferate pe 18 Oct.1920, care a eşuat; Cristescu, prevăzător, plecase în ajun la Viena, de unde se dirijau acţiuni ale Internaţionalei Moscovite.

Aceste elemente, decăzute moralicește, au recurs la acţiuni sângeroase provocând atentatul de la Senat în care, prin bomba pusă în Decembrie 1920 de către Max Goldstein, au fost omorâte 3 personalităţi iar altele rănite:

Episcopul greco-catolic de Oradea, Dimitrie RADU, a murit pe loc.

Dumitru GRECEANU, Ministrul Lucrărilor publice, a murit a 2-a zi.

Spirea Gh.Gheorghiu, senator de Ilfov, a murit în spital la 13 Dec.

A fost rănit preşedintele Senatului, generalul Constantin Coandă, care a avut 52 răni cauzate de schije.

Printre organizatorii grupului acestui complot au fost condamnaţi, pe lângă Max Goldstein, Ilie Moscovici şi Emanuel Socor.

Vinovăţia de trădare naţionala reiese din afilierea la Internaţionala comunista de la Moscova şi participarea la divizarea ţării prin planul elaborat pe 6 August 1924 care prevede împărţirea României în 5 zone în vederea declanşării revoltei:

Zona I, cuprindea Bucovina de unde cu "detaşamente dinspre Cernauţi şi Camenca pe Nistru, sub conducerea lui Malvski să se atace calea ferată Cernăuţi-Paşcani aruncând-se podul în aer (urmând să facă legătura cu ajutoarele venite de peste Nistru).

Zona II, era prevăzuta în sudul Basarabiei de la vărsarea Nistrului până la gura Dunării (între Tusla-Tatar Bunar şi Vâlcov) de unde vor porni spre Ismail, Chilia şi Reni pentru a ocupa Galaţiul şi Brăila, conduşi de Kotovschi, Goldstein, Grutenberg şi German.

Zona III, cuprindea Dobrogea şi Silistra, centrul revoltei fiind Călăraşi, urmând să se facă demonstraţii la Budeşti pentru ameninţarea Bucurestiului. Scopul principal era distrugerea podului de peste Dunăre pentru Izolarea Dobrogei. Conducerea acţiunii era încredinţată lui Kotovski, care ajutat de lipoveni era sprijinit şi de debarcarea cu detaşamente sovietice venite cu Godlevschi.

Zona IV, era indicata în Banat şi Ungaria de răsărit cu centre la Lugoj, Simeria şi Caransebeş, bazându-se eventual pe iredentiştii unguri. Conducerea o aveau, Kalifarski, Weissenberg, Mironovici Ivan.

Zona V, ar fi fost formată din Nordul Transilvaniei şi Estul Ungariei cu centre la Cluj, Dej şi Oradea, unde se vor face numai demonstraţii sub conducerea lui Badulescu, Sicinschi, Rareninc şi Koz.

Conducerea generala a revoluţiei era încredinţată lui Bădulescu, Goldstein şi Kalifarski, iar data prevăzuta între 10-15 Septembrie.

Primele ce trebuiau sa înceapă "revoluţia erau zonele 2 şi 3. Dar nu s-au petrecut incidente decât în regiunea Tatar Bunar şi Chilia Nouă, unde locotenentul Mohonea Neacşu, lt.Scirculescu şi slt. Asanache Stroe au reuşit sa neutralizeze vre-o doua sute de bolşevici.

Vinovăţia comuniştilor din România subordonaţi Moscovei este cu atât mai mare cu cît, prin colaborarea cu Moscova, au contribuit la asaltul bolşevicilor asupra frontierei de răsărit, în vederea năvălirii din 1940. Aruncând o privire asupra violării frontierei de răsărit, a infiltrărilor soldate cu lupte constatam ca până în 1924 (la moartea lui Lenin) au avut loc 30 de atacuri, în continuare până la năvălirea din 29 Iunie 1940- alte 42, iar după aceea, din Basarabia, peste Prut, au făcut alte 47 incursiuni şi violări de frontiera. In cursul acestor acţiuni de comandouri România a avut, în lupte de apărare, 31 de soldaţi morţi, 22 soldaţi răniţi şi alţi 34 soldaţi dispăruţi fără urmă.

Agenţii Moscovei din România au încheiat încă din 1920 un angajament de accentuare a luptei ilegale de participare, într-un mod foarte activ, la Federaţia Balcanica comunistă, supunându-se tutu-tor hotărârilor ei ca partidul să intre pe calea comunismului revoluţionar. Din partea acestor agenţi au iscălit: Gheorghe Cristescu, Const. Popovici, Al.Dobrogeanu Gherea şi Rozvany Ieno.

Vinovăţia acestor trădători de ţară a constat în însuşirea modelului sovietic întruchipat de Lenin şi care consta în supunerea oarba la dispoziţiile partidului, în distrugerea valorilor trecutului, în impunerea dictaturii proletariatului din fabrici şi a ţăranilor de pe ogoare.

Tot acest eşafodaj se baza pe minciuna, duplicitate şi teroarea dusă pana la crima.

Iată părerea acestui farseur de Lenin despre ţăranii pe care voia sa-i scoată de sub stăpânirea burghezilor şi sa-i înjuge la remorca scursurii societăţii:

"Ii detest pe ţărani. Îl detest pe mujicul idealizat de acest occidental ramolit care este Turgheniev şi de acest faun convertit care este ipocritul de Tolstoi. Ţăranii reprezintă tot ceea ce detest: trecutul, credinţa, ereziile, mania religioasa, munca manuala. Ii suport şi în măgulesc, dar îi urăsc. Aş vrea să-i vad dispăruţi pe toţi, până la ultimul. Un electrician, pentru mine, face cât o suta de mii de ţărani. Se va ajunge, sper, a se trăi prin mijlocirea alimentelor produse de maşini în câteva minute, în laboratoarele noastre de chimie şi vom putea în sfârşit să masacrăm specia ţărănească devenita astfel inutila. Ei se vor face lucrători - sau vor crapă. Traiul în natură este o ruşine demna de epoca preistorica."

Acest model barbar de construire a unei noi societăţi lipsita de "exploatare" se referea la toţi cei care gândeau altfel.

Acest Lenin, născut dintr-o specie subdezvoltată din care s-a plămădit un curent ce a îmbolnăvit omenirea, degajă în jur numai duplicitate: una gândea, alta spunea şi înfăptuia ceea ce gândea. Trâmbiţa ca omul este cel mai important capital, dar gândea:

"Eu nu sunt, daca vreţi, decât un semizeu local, între Asia şi Europa, dar pot totuşi să-mi permit câteva mici capricii. Unele gusturi şi-au pierdut taina după decăderea păgânismului. Jertfele omeneşti aveau totuşi ceva bun: erau un simbol adânc, de învăţătura înaltă şi în acelaşi timp o sărbătoare salubra. Aici însă, în locul imnurilor credincioşilor, simt înălţându-se spre mine urletele prizonierilor, ale muribunzilor, şi vă asigur ca nu voi troca aceasta simfonie pentru cele noua ale lui Beethoven. Ea este cântarea care vesteşte beatitudinea viitoare...Este de altfel o oarecare voluptate sa te simţi stăpân asupra vieţii şi a morţii...".

Si a înfăptuit ceea ce a gândit.

A contemplat şirurile nesfârşite, scheletice şi flamande trimise în lagărele de exterminare de la Onega la Murmansk şi nici moartea nu 1-a înduioşat să oprească şiroaiele de lacrimi şi sânge nevinovat ce începuse sa se reverse pe întinsul Rusiei.

Restul din gândirea bolnăvicioasa a lăsat-o pe seama urmaşilor modelaţi după chipul şi asemănarea lui.

Comuniştii trădători din România sunt vinovaţi pentru că n-au ţinut seama de acest lugubru tablou comunist.

"Moştenirea" a fost preluata de un alt ipocrit, descris de contemporani ca un monstru, mic de stat dar tare-n fapte, ce a îngrozit omenirea; de 154 centimetri înălţime, o pocitanie, cu braţe lungi asemănătoare primatelor, cu pieptul strâmb, cu umărul şi braţul stâng semi-atrofiate, cu mers de cimpanzeu şi cap de beţiv.

Aceasta sinistra figura, numită Stalin, i-a supravieţuit înaintaşului trei decenii, creând şi el un sistem, mai mult de groază decât de gândire creativă şi care încă îngrozeşte lumea când aude de ca-tastrofa umanitara ce a săvârşit-o şi pe care o dorim sancţionată, pentru a se descătuşa urmaşii de teama de a mai apare astfel de creatori de sisteme.

Superlativele folosite măsoară discrepanţa cu obedienţii care se întreceau în a-1 linguşi: locomotivă a istoriei, părinte al popoarelor, dascăl emerit al omenirii, cel mai desăvârşit conducător din toată istoria, erou între eroi...

In schimb, cu toate adulările ce i se aduceau, el -"farul de lumina" -, cu duhul lui diabolic ne-a luminat "arhitectura terorii" săvârşite, constând în a distruge oameni şi naţiuni, a învrăjbi popoare şi conducători, a jefui şi acapara, a batjocori pe cei din jur înainte de a-i face sa dispară.

A băut votcă în neştire până a murit sau a fost ajutat să moară. Iar ca moştenire a lăsat nenumărate gropi comune presărate pe doua continente, într-o lume pe care a fărămiţat-o cum a vrut şi pe care a lăsat-o învrăjbită.

Victimele făcute se număra cu milioanele. Daca între 1929-1932 au fost deportaţi în Siberia peste 5 milioane pentru că se opuseseră colectivizării, 1a sfârşitul acestei perioade, din cauza secetei şi a ridicării proviziilor ţăranilor, alţi aproape 5 milioane au murit de inaniţie; perioada în care s-a generat canibalismul în regiunile eminamente agricole:Ucraina, Kazakhstan, Caucaz, Volga....

Reţeaua închisorilor s-a întins cu repeziciune, ca şi a lagărelor de exterminare prin muncă forţată (unde oamenii erau lăsaţi sub cerul liber), iar numărul arestaţilor se cifra, în 1939, la 12 milioane.

Acest sistem de represiune exercitat cu o ferocitate rar întâlnită are la bază schizofrenia, megalomania şi paranoia lui Stalin, care se agravau odată cu vârsta; ajutat fiind de o serie de

oportunişti, de care s-a folosit şi pe care i-a lichidat. Astfel, în marea curăţenie pe care a făcut-o (exterminările ce au avut loc până în 1939) au dispărut: 3 mareşali din 5; 8 amirali din 9; 14generali de armata din 16; 60 generali de corp de armata din 68; 138 generali de divizie din 199; 221 generali de brigada din 397;11 comisari ai apărării (adică miniştri de război); 22.000 comisari politici şi 35.000 ofiţeri au avut aceeaşi soartă precum şi Ejov cu Iagoda, şefii NKVD-ului care au condus masacrele. Nimic nu ierta. Soţia şi chiar membrii ai familiei din prima căsătorie au sfârşit

deportaţi sau s-au sinucis.

Peste tot vedea comploturi; represiunea în armata s-ar justifica ca fiind singura instituţie ce l-ar fi putut răsturna, dar cei 1.913 delegaţi la Congresul XVII al partidului, din 1934, din care 1.108 au fost împuşcaţi după ce-1 ovaţionaseră îndelung- cu ce-i periclitau viata?

Sau cu ce s-ar putea justifica mitralierea celor 50.000 deportaţi în lagărele din regiunea Baical?

Metodele de schingiuire în care ajungeau să se acuze unii pe alţii înainte de moarte, după scenariile făcute de NKVD, au fost cunoscute de procurorul general de la aceea dată, I.A.Vâsinschi, care şi le-a însuşit şi le-a exportat, punându-le personal în aplicare în teritoriile ţărilor ocupate cu forţa.

TEROAREA DEPĂŞEŞTE FRONTIERELE U.R.S.S.

Tendinţele imperialiste ruseşti se manifestă deschis, Stalin găsindu-se pe aceeaşi linie de interese cu Hitler. Prin manevre diabolice în care trădarea este trăsătura principala, reuşeşte pe 23 August 1939 să toasteze cu Ribbentrop în sănătatea Fuhrerului în timp ce V.Molotov declara că acest -Pact de neagresiune- "este o cotitura în istoria Europei şi nu numai a Europei..."

In faţa atacului fulgerător german asupra Poloniei, Stalin a hotărît că e timpul să acţioneze imediat şi pe 17 Septembrie 1939 a invadat Polonia, ocupând o buna parte şi luând 68.000 prizonieri (ofiţeri şi soldaţi) iar pe 27/28 Sept.1939 Ribbentrop revine la Moscova, unde Polonia este pentru a patra oara împărţită. Printr-un protocol secret se hotărăşte soarta altor teritorii care trec sub influenţa sovietică: Lituania, Estonia, Letonia, părţi din Finlanda şi Basarabia, de care Germania se dezinteresează.

Stalin continua să-şi îndeplinească cu promptitudine angajamentele materiale furnizând petrol, cărbune, fier, grâu...absolut necesare pentru ducerea războiului împotriva Franţei şi Angliei. Nu a uitat nici predarea celor câteva sute de comunişti germani fugiţi în URSS pe care i-a predat poliţiei secrete germane şi nici să dea circulara către toţi comuniştii de "pretutindeni" chemându-i să colaboreze cu organizaţiile hitleriste şi prohitleriste.

Deci, unificare în gând şi fapta între Stalin şi Hitler.

După invadarea Norvegiei, Danemarcei, Olandei, Belgiei şi capitularea Franţei, Stalin a rămas uluit de rapiditatea acţiunilor germane şi pe 18 Iunie 1940 Molotov, în numele guvernului sovietic, a felicitat călduros pe Hitler pentru splendidul succes al armatei germane.

Si profitând de această rapiditate, Stalin a ordonat pregătirea trenurilor de deportare şi invadarea Ţărilor Baltice conform Protocolului secret: Jdanov a pătruns în Estonia, Vîsinschi în Letonia iar Dekanozov în Lituania, pe care le-au anexat, iar populaţia, după listele întocmite de agenţii infiltraţi, a fost ridicată şi deportată în Siberia şi Kazahstan.

ROMÂNIA LA RÂND

Molotov, pe 18 Iunie 1940, a avertizat pe ambasadorul german la Moscova, von der Schulenburg, că URSS intenţionează să ocupe Basarabia şi Bucovina. Cu toată remarca Germaniei, că Bucovina n-a fost inclusă în Protocolul secret semnat în 1939, pe 26-06-1940 s' a înmânat ambasadorului G.Davidescu aflat la Moscova "ultimatul" care cerea evacuarea teritorilor menţionate.

Pe 28 Iunie 1940 URSS-ul anunţă că, începând din acea zi de la ora 14, să se evacueze Basarabia şi Bucovina în decurs de 4 zile; chiar în acea zi au intrat cu trupele şi au ocupat Cernăuţi, Chişinău şi Cetatea Albă. Toată aceasta

acţiune brutală comuniştii ruşi au făcut-o cu consimţământul hitlerismului german, fiind ajutaţi de celulele comuniste infiltrate şi care pregătiseră listele pentru lichidarea celor bănuiţi ca adversari.

EXTINDEREA GENOCIDULUI PESTE ROMÂNIA

Pentru aceasta acţiune trădătoare se fac vinovaţi cei ce au militat deschizând drumul comunismului care a măcinat statul român, după cum vom vedea; în sprijin aducem probe privind aproape o sută de mii de fiinţe din cele aproape două milioane cât au îndurat represiunea prin închisori sau deportare, unii fiind exterminaţi, alţii ieşind schilodiţi fizicește sau moralicește. În numele lor cerem reparaţii.

Pentru a putea fi identificate victimele, vor avea indicate unu sau mai multe elemente: data naşterii, locul naşterii, domiciliul, profesia, condamnarea (chiar şi număr de sentinţa), locul de detenţie, eventual locul de deces şi chiar torţionarul. Listele respective vor fi anexate şi se va constata ca genocidul a avut loc pe tot cuprinsul ţării şi s-a manifestat sub fel de fel de forme până la zisa prăbuşire a comunismului, continuându-se cu faţa "umana", cu rămăşiţele securităţii sau scursurile comuniste în vederea spolierii României.

ETAPELE DE DEZMEMBRARE PRIN CRIME ŞI TEROARE

Împiedecarea retragerii armatei şi populaţiei din teritoriul pe care l-au ocupat cu forţa, ca o adevărată invazie barbara.

Încă din 29 Iunie 1940 trupele ruseşti au dezarmat 2 regimente de artilerie la Ialoveni, în sud de Chişinău. In gara Drochia a fost capturat un batalion de infanterie în timp ce se îmbarca pentru retragere iar un batalion de infanterie a fost dezarmat la Bălţi.

A doua zi au fost dezarmate unităţile armatei din Cişmilia şi localitatea Comrat, iar colonelul rus Zinovici a împiedicat trupele unei brigăzi de cavalerie să treacă Prutul la Badragi, în timp ce tancurile sovietice încercau să treacă Prutul şi o altă campanie forţa ocuparea capului de pod la Fălciu.

Pe 2 Iulie o altă unitate de care de luptă a capturat o companie de infanterie.Gradaţi români arestaţi în timpul acestei năvăliri erau escortaţi spre Chişinău pentru a fi trecuţi peste Nistru.

Armata română a fost înjosită, li s-au smuls tresele, ostaşilor li s-au tăiat nasturii la pantaloni, ofiţeri bătuţi, scuipaţi, dezbrăcaţi, bătuţi de civilii care aruncau asupra lor conţinutul oalelor cu murdării din timpul nopţii sau cu apă clocotită. Aceasta era făcută de străini de origine, ucraineni, evrei, găgăuţi... cetăţeni români care până ieri se bucuraseră de privilegiile româneşti. Relatarea acestor fapte incalificabile se găseşte în Rapoartele Armatei I şi IV adresate Secţiei II a Marelui Stat Major. De asemenea, în cartea -Basarabia- a lui Paul Goma sunt înserate mărturii despre aceste zile de groază.

Populaţia românească din Chişinău a avut enorm de suferit tot din partea alogenilor care rupeau drapelele româneşti, smulgeau bagajele românilor ce se refugiau, îi jefuiau. Studenţii teologi şi funcţionarii erau maltrataţi. Populaţia era înspăimântată de Etea Biner şi medicul Derevici care întocmeau liste cu numele acelora ce urmau să fie executaţi de criminalii avocatului Carol Steinberg, ce se instalase ca preşedinte al sovietului orăşenesc. Au fost împuşcaţi comisarii Pascal, Mateescu, Stol, Severin, şi sute de arestaţi în acele zile de groază, când oraşul avea un aspect dezolant ca după trecerea vandalilor: localul liceului militar aruncat în aer, biserica Facultăţii de Teologie transformată în dormitor, Mitropolia jefuită şi transformată în sală de dans, monumentele de artă distruse, edificiile publice şi casele demnitarilor devastate.... Numai in Chişinău a urmat deportarea a 2610 locuitori.

Soroca, un alt oraş cetate de apărare a lui Ştefan cel Mare contra năvălirilor răsăritene, a trecut prin momente apocaliptice datorită acestei invazii care a instalat Comitetul provizoriu format din Mihai Flexor, Onac Alexandru, Ion Cutubal, Petre Sfecla (învăţător), şi Gheorghe Lupaşcu (fost prefect F.R.N.). Aceasta bandă a oprit camionul care transporta tezaurul Băncii Naţionale şi l-au prădat. Funcţionarii şi preoţii au fost percheziţionaţi şi împiedicaţi să se refugieze. Alţii, precum Vladimir Mustafa, Gabriel Eustatiu şi Stănescu au fost omorâţi după chinuri groaznice. Numai în ziua de 28 Iunie 1940 au fost arestaţi zeci de locuitori şi au dispărut fără urmă: Aliancov Constantin, ARNAUT Teodor, BARBU Ion, GOJA Hariton, CALARAS Ion, COSCIUG Timofei, MARCHITAN Pavel, DEDELCIUC Dionisie, NISTORENCU Ion, SANDU Ion, TIMVIUC Petru...Din oraş au fost deportate 515 persoane.

Tighina a cunoscut devastări, crime şi deportări. Numai din oraş au luat drumul Siberiei 662 persoane.

ORHEI a fost supus unei crunte represiuni fiind deportaţi 522 de cetăţeni, dintre care au murit foarte mulţi în Siberia.

La CETATEA ALBĂ, preoţii, poliţiştii şi funcţionarii au cunoscut barbaria dezlănţuită de Alexei Burman şi Carol Huma. Preotul Eusebiu POPOVICI de la Catedrală a fost împuşcat de un anume Zuckerman, iar fratele lui în preoţie Micanor a căcut mort în faţa bisericii. Gref ierul STIRBU Iosif a fost şi el împuşcat...

Comuna Ciadâr-Lunga a cunoscut numeroase tragedii in timp ce perceptorul şi notarul au fost împuşcaţi.

Preotul din com. Romăncăuţi, situata la 60 km. est de Hotin a trecut prin chinuri groaznice şi batjocură, înainte de a fi omorât.

Din oraşul Bălti:printre cei 1374 deportaţi se număra BARBIERU Nicolae cu fratele lui Vasile, BOICO Tihon, BUJOR Aurel, CHINAH Ion, LUCUT Gheorghe, PIROGAN Ştefan, MILUTIN Anatoli....

Cahul cu cei 418 deportaţi va cunoaşte din plin ororile acestei invazii:CARAVASILI Vasile, ridicat şi mort în Karaganda, HARBUZ Maria, MOSCOVICI Hava, GAIDARGI Hristofor, ARSENI Efim, PASCAL Ion, ONCIOI Nicolae, GALAN Nicolae, LUPU Gheorghe, NEGRU Constantin.

La Cernăuţi s-a instituit un comitet al "poporului" sub conducerea lui Sallo Brun şi Glaubach care se proclamase primar şi au dat drumul deţinuţilor de drept comun care au trecut la terorizarea populaţiei, la dezarmarea armatei, la jafuri şi crime omorând pe:Pădureanu (inspector financiar), Preotescu (inspector), Racoci (directorul închisorii), Mateescu Constantin (comisar)...Catedrala a fost dinamitată, devastată şi odoarele sfinte batjocorite.
Şirul acestor fărădelegi este nesfârşit.

Dâra de sânge nevinovat străbate ţinuturile româneşti de la Storojinet trecând prin Cernăuca, Comorova, Târnova, Cotiugeni, Călăraşi, Mănăstirea Cârdita, Bulboaca, Salcuta, Românești, Sărata, Cahul, Bolradj Ismail, Chilia Noua, urmele neputând fi şterse nici de Dunăre şi nici de Marea cea Mare care au străjuit hotarul în permanenţă de pe timpul lui Ştefan cel Mare.

Acest imperiu al răului a continuat ameninţarea sfâşierii României pătrunzând pe 3 Iulie 1940 cu o coloana motorizata circa 20 km. în Maramureş, spre Baia Borşa şi la retragere s-au semnalat cazuri de ofiţeri români împuşcaţi.
Au interzis circulaţia vaselor româneşti pe Dunăre de la Galaţi până la Vâlcov. Uneltind împotriva României, au sprijinit destrămarea ţării asigurând pe unguri că se dezinteresează de Transilvania, promiţându-le transferul celor 12.000 maghiari din cele 5 sate smulse din Bucovina şi acelaşi dezinteres l-a manifestat faţă de bulgari în ceea ce priveşte Cadrilaterul, iar ruşii s-au ocupat de transferarea genocidului rus pe teritoriul nostru românesc.

GROAZA şi GROPI COMUNE

Asuprirea sovietică a început cu scursura satelor şi veneticii care se întreceau în delaţiune ajutând autorităţile impuse să spolieze populaţia prin impozite şi jugul colectivizării. Oamenii lucrau ziua la câmp sau prin păduri, iar noaptea dormeau prin grajduri sau ascunzători de frica arestării. Înăsprindu-se regimul, de frica maşinii negre, oamenii au început sa se salveze fugind spre România, la început singuratici şi apoi în grupuri de săteni ce au ajuns sa pribegească cu sutele, chiar şi cu miile.
In noaptea de 15 Noiembrie 1940,din comunele Suceveni, Prisacareni, Carapciu şi Petriceanca, 105 ţărani conduşi de Ion Lăpuştean au încercat să treacă în România. La frontieră grănicerii au deschis focul cu mitralierele. Ţăranii au răspuns şi ei tot cu foc. Au murit 8 ruşi iar din partea românilor şi-au pierdut viaţa: Tatiana LĂPUSTEAN (care avea pe Zenovia de 3 ani într-o traistă, în spate, şi pe Catrina de 6 ani de mâna, fetitele rămânând ostatece). Au mai murit Raveica SUCEVEAN şi Constantin SCROBANET, iar alţi 7 au fost rămas răniţi. Arestaţii au ajuns în Siberia. Restul de peste 90 au reuşit să-şi câştige libertatea trecând în România.

MASACRUL DE LA LUNCA

In noaptea de 6/7 Februarie 1941 circa 400 de ţărani, în majoritate tineri, din comunele Coteni, Buda, Boian, Horecea, Corovia (toate situate în raioanele Herţa şi Noua Suliţă) au încercat sa treacă Prutul îngheţat, prin nămeţi şi pe un viscol năprasnic. Fiind vânduţi de cozile de topor ale satelor, erau aşteptaţi de grănicerii ruşi care i-au măcelărit. Numai 57 au reuşit să ajungă în România. Sutele de morţi au fost aruncaţi în 3 gropi comune din albia Prutului. Ceva scăpaţi şi câţiva răniţi au fost arestaţi şi duşi la Cernăuţi unde au fost împuşcaţi pe 13 Iunie 1941 şi zac în cimitirul militar al oraşului.
In Iulie 1941 a fost descoperită numai o groapă comuna cu 107 cadavre, celelalte două au fost luate de viiturile Prutului.
Cîţiva dintre martirii de la Lunca: APETRE Dumitru, CONOVARU V.Mihai, MIRONESCU Toader, MUNTEANU Nicolae, PAVEL Gh. Silvestru, PINTELEI Vasile V., ZVÂNCĂ Petru.

MĂCELUL DE LA FÂNTÂNA ALBA

Pe 1 Aprilie 1941 o coloana de 3—4.000 ţărani din comunele Camenca, Corceşti,Volcineţi, Pătrăuţii de Sus şi de Jos, cu drapele, icoane şi prapori în frunte au plecat spre frontieră ca să treacă în România. In poiana de la Varniţa aproape de punctul numit Fântâna Albă, s-a dezlănţuit focul mitralierelor asupra lor. Cu sutele au rămas morţi sau răniţi. Cei ce au putut să fugă în noapte prin pădure au fost arestaţi zilele următoare şi duşi la Cernăuţi unde s-a înscenat un proces şi 22 dintre ei au primit pedepse grele după ce au fost torturaţi din ordinul lui Jucov (prezent acolo).
Morţii, sau unii chiar care mai mişcau, au fost traşi cu caii de lipovenii din Fântâna Albă şi aruncaţi în gropile comune. Nici astăzi nu se ştie numărul lor.
Printre cei din gropile comune se număra din com.Carapciu pe Siret: OPAIŢ Vasile, OPAIŢ Gheorghe, TOVARNITCHI Gheorghe, TOVARNIŢCHI Vasile, TOVARNITCHI Cosma, OPAIŢ Cosma, CORDUBAN Nicolae, din satul Cupca: BELMEGA Ioan, GAZA Ioan, ŢUGUI Mihai, PLEVAN Arcadie; din satul Dimca (Trestiana): Jianu Petre a lui Ion, CIMBRU Vasile, CIMBRU Petre, DREVARIUC Nicolae... din com Suceveni:Bostan Dragoş, SUCEVEAN Constantin, LIPASTEAN Titiana, SIDOREAC Gheorghe... din com.Iordanesti:HALAC Nicolae a lui Simion, HALAC Ion a lui Dumitru, HALAC Dumitru a lui Grigore, OPAIŢ Dumitru a lui Mihai, Molnar Constantin, din com.Pătrăuţi de Jos: BOICIU Zaharia, FEODORAN Ana a lui Simion, FEODORAN Gheorghe a lui Gheorghe, FEODORAN Nicolae a lui Gheorghe, FEODORAN Teodor a lui Gheorghe, Gavriliuc Maftei, PATRAUCEANU Ion a lui Ilie, PAVEL Ştefan a lui Petru, POJOGA Rahila, Pătrăuţii de Sus; CUCIUREANU Constantin, URSULEAN Arcadie, MOTOC Gh.
Cum năpasta bolşevica te urmarea peste tot iată cazuri de ţărani împuşcaţi lângă casă: COSTAŞ Petru a lui Tănase de 20 ani sau HUDIMA Ion a lui Nicolae de 27 ani şi alţii împuşcaţi la munca câmpului: PALAHNIUC Petru şi COBLIUC

Ion de 23 ani, toţi din com.Ceahor.

Peste aceste provincii româneşti s-a aşternut crunta teroare şi în valuri după valuri au fost ridicaţi, de la copil în faşă la străbunic de 90 de ani şi porniţi pe drumul fără întoarcere al Siberiei.

S-a început vânătoarea după membrii din Sfatul Ţării sau deputaţi din Parlamentul României.

EXTERMINAREA VALORILOR POLITICE

Politica criminala comunistă, imediat după invazie a trecut la arestarea valorilor politice şi exterminarea lor prin temniţe. Din luna iunie 1940 au fost ridicaţi toţi foşti deputaţi din Sfatul Ţării care se aflau în viaţă pe teritoriul răpit al Basarabiei: Vladimir BODESCU, Alexandru BALTAGA, Constantin BIVOL, Ştefan BOTNARIUC, Emanoil CATELLI, Teodosie COJOCARU, Ion CODREANU, Ion IGNATIUC, Teodor NEAGA, Pantelimon SINADINO, Nicolae SECARA, Grigore TURCUMAN, Teodor UNCU şi Luca STIRBET. Dintre toţi, numai Ion CODREANU nu a murit în temniţele NKVD-ului, pentru că a fost schimbat cu Ana Pauker.

O altă categorie au format-o deputaţii de Orhei în cadrul României Mari, Tudor IURCU şi Constantin PLĂCINTA, precum şi Gheorghe LUPAŞCU, fost prefect de Soroca şi Secretarul Parlamentului.

Primarii de după 1918 care mai erau în viaţă au fost arestaţi, condamnaţi şi majoritatea au murit în lagărele de deportare. Câteva exemple: NEGUTA Isidor din com. Piatra, LISOVSCHI Alexei din Peresecina, BUJOR David din Susleni, COJOCARU Carp din Isacova, MORARU Vasile din Pelinei, NEGOIŢĂ Ion, din Pelinei, MOSNEAGA Victor din Cucuruzeni, GRECU Efrem din Putinţei, MUNTEANU Simion din Cucuruzeni, sunt numai o mica parte din aparatul administrativ.

Grozăvia deportărilor a avut loc pe 13 Iunie 1941 când 20.000 de tărani bucovineni şi basarabeni au fost deportaţi, bărbaţii în Siberia iar femeile şi copiii despărţiţi, în Kazahstan.

Ce poate fi mai acuzator decât mărturia Silviei Schipor din Pătrăuţii de Jos..."timp de două săptămâni tot ne-au dus spre răsărit...De foame şi de sete au început să moară copilaşii mici. Părinţilor copiilor mici li se dădea voie să-i îngroape când trenul se oprea în vreo gară. Ei erau luaţi sub escortă, duşi în spatele gării, unde le săpau mormintele. Doamne, câţi copii de români din nordul Bucovinei au rămas să-şi doarmă somnul de veci în locuri străine, fără a avea măcar un semn la căpătâi..." sau a Domnicăi S. Hostiuc din satul Mahala:

"Până la urma ne-am pomenit undeva în Komi, pe râul Pecioara spre Oceanul îngheţat de Nord...S-a făcut iarna, noi am slăbit din cauza muncii de nu ne mai puteam cunoaşte, nu ne mai puteam ţine pe picioare şi era un ger de -50° de grade. In baraca unde locuiam îngheţa apa în vadra până la fund. De foame şi de frig a picat atunci lumea la pat. Mureau zilnic câte cinci sau şase dintre noi. Pământul era îngheţat de doi metri în adâncime şi nu era nimeni în stare să sape gropi pentru morţii noştri. Doar când se încălzea puţin, într-o groapă erau aşezate mai multe cadavre. Aşa l-am îngropat pe frăţiorul meu Isac Gheorghe..."

Astfel de dovezi sunt adunate în volumul "Martiri şi Mărturii din Nordul Bucovinei de Vasile Ilica, publicat în 2003 la Imprimeria de Vest din Oradea.

Mii şi mii de nume de martiri basarabeni au fost adunate şi publicate în "CARTEA MEMORIEI", a Muzeului National de Istorie a Moldovei, publicată în editura Ştiinţa din Chisinau, în 1999.

ANGAJAMENTE INTERNATIONALE CARE NU SE RESPECTA

Tot în 1941, dar pe 12 August, în Declaraţia comună de la Terra Nova, Statele Unite şi Marea Britanie au anunţat omenirea că "...nu urmăresc măriri teritoriale.... nu vor schimbări teritoriale care să nu concorde cu dorinţele liber exprimate ale popoarelor în cauză.....că respectă dreptul tuturor popoarelor de a-şi alege forma de guvernământ sub care vor trăi şi autoguvernarea să fie redată celor care au fost lipsiţi de aceasta cu forţa..."

Şi pe 2 Aprilie 1944, ministrul de externe al URSS declara: "...guvernul sovietic nu urmăreşte scopul de a dobândi vreo parte din teritoriul României sau de a schimba orânduirea socială existentă...!".

A urmat "joaca" pe procente a suferinţelor ţărilor marcate de tendinţele acaparatoare ale totalitarismului, continuată timp de aproape o jumătate de secol de drama unei jumătăţi de Europă.

Mergând pe firul "relaţiilor" cu vecinul nostru din răsărit, ieşind dintr-un labirint "internaţional" ca aliat- la sfârşitul acestui conflict sângeros, la scurtarea căruia am contribuit cu 6 luni şi jertfe umane şi materiale mari, am constatat ca rusul tot rus rămâne, nesătul şi acaparator fără ruşine, având ca argument minciuna spusa şi susţinuta fără să roşească.

O NOUA INVAZIE "ELIBERATOARE"

Sub steagul comunismului, intrând pe teritoriul României ca aliaţi, ruşii au căutat să rupă Maramureşul, o bucată din Moldova până la Siret cel puţin, o altă porţiune din Dobrogea şi daca n-au putut s-o facă, nu s-au lăsat până n-au jefuit toata ţara, înecând-o în sânge şi impunându-ne la conducere pe toţi nechemaţii ca să ne arate ce este democraţia şi cum se ţin alegeri "libere".

Genocidul împotriva poporului român s-a înfăptuit şi de unii cetăţeni români care s-au pus în slujba agenţilor unei puteri imperialiste străine de interesele naţionale ale poporului român; împreună au conlucrat la trădarea ţării, cu bună ştiinţă, în vederea dezmembrării, jefuirii şi schimbarii prin violenţă a structurilor constitutive ale statului.

Se fac vinovaţi, am zis, cu buna ştiinţă, deoarece ştiau că regimul comunist din Rusia se baza, încă din timpul lui Lenin, pe CEKA, acel instrument al terorii care s-a perfecţionat pe parcurs, ajungând ca în timpul lui Stalin să săvârşească crimele abominabile - ce îngrozesc şi astăzi omenirea. Metamorfozat sub fel de fel de denumiri până în timpul lui Lavrentie Beria, un criminal fără egal, care după ce şi-a exterminat "tovarăşii " de drum din hotarîrea lui

Stalin, a trecut tot la dispoziţia acestuia la crearea Direcţia serviciului informativ extern, prescurtat INU(în 1943), cu misiunea ca până în 1948 să se instaleze guverne comuniste în ţările din răsăritul Europei, până în inima ei. La conducerea direcţiei a fost numit Pavel Fitin ca sef INU.

Incă odată se dovedea politica duplicitara sovietică, ce pe o parte desfiinţa cominternul, să liniştească pe anglo-americani, iar pe alta parte înfiinţa INU, un alt instrument de expansiune a comunismului şi mai teribil în distrugerea statelor naţionale.

Pe această linie, Fitin însărcinează pe Gheorghe Pintilie (Pantelei Bodnarenko) să pună bazele sistemului represiv din România şi în închisoare 1-a recrutat pe Teohari Georgescu, pe care 1-a impus în 1945 la Ministerul de Interne.

Moscova l-a numit pe Emil Bodnăraş să organizeze serviciul de spionaj din România, pe care 1-a infiltrat cu o serie de agenţi.

In luna Septembrie 1944 a fost trimis colonelul Dimitri Fedicikin, care va deschide o rezidenţă INU la Bucureşti venind cu Ana Pauker, (care era colonel) şi Vasile Luca (maior), iar ca adjunct a avut pe Pantiuşa Bodnarenko.

După ce pe 19 Iulie 1940 au fost arestaţi 1000 ofiţeri din SSI, s-a trecut, pe 20 August 1948, la înfiinţarea Direcţiei Generale a Securităţii, care a unit toate serviciile de informaţii, şi a fost numit ca şef Gheorghe Pintilie(Pantiuşa) ajutat ca adjuncţi de Gheorghe Mazuru şi Alexandru Nicolski (Grunberg).

Aceasta a fost schema pe care s-au adunat toţi veneticii din URSS, care au terorizat poporul român.

Dar răul săvârşit de aceştia în iadul de dincolo de Nistru este exprimat în parte de ţăranul Ienache NICOLAE din comuna Cucueţii-Vechi (jud. Bălţi), în rugăciunea disperării:

"Doamne, Doamne, de-ai trăsni în Rusia aceia şi ai preface-o în bucăţi, ca sa nu mai auzim de dânsa ca tare multă suflare românească a mai băgat în pământ şi tare multă altă lume a mai rămas acolo în chin şi în necaz."

Şi spusele lui se adeveresc prin numele celor martirizaţi, săpate în plăcile de pe TROIŢELE ridicate în memoria lor, răspândite prin satele din codrii voievodali ai Bucovinei şi de pe întinsul Basarabiei până la Marea cea Mare.

O NOUA NĂVĂLIRE BARBARA IN SECOLUL XX

Pentru trădare de ţară se fac vinovaţi agenţii comunişti, câteva sute găsiţi şi alte sute veniţi în "furgoanele" sovietice, pentru că au lucrat cu bună ştiinţa în slujba "eliberatorului" dovedit ocupant prin faptele săvârşite.

Lucreţiu Pătrăşcanu, ajuns la Moscova pe 29 Aug.1944, o ia înaintea tuturor rugându-l în scris pe Molotov "să-i trimită pe unul dintre colaboratori pentru a stabili legaturi directe şi neoficiale...şi voi rămâne recunoscător dacă mi-aţi facilita o întâlnire cu unul dintre membrii grupului român de la Moscova, Ana Pauker sau Luca Laszlo" (de reţinut că amândoi erau ofiţeri ai armatei roşii).

Tot L.Pătrăscanu folosind delaţiunea, metoda de bază în relaţiile comuniste, i-a spus lui Vâşinschi în discuţia "confidenţială", cu acea ocazie că "...Maniu şi Brătianu se situează pe poziţii ostile faţă de Uniunea Sovietica... ei rămânând adversari apartenenţei Basarabiei la Uniunea Sovietică... între delegaţi se afla, de exemplu, Popp (Ghiţă), o creatură a lui Maniu, care exprimă exact orientarea şi opiniile lui Maniu..."

In acest timp Bucovina era pârjoliţă. Ardeau satele din codrii Bucovinei de la Putna, Straja, Suceviţa până la Gura Humorului, pe râul Moldovei la Mâzăneşti; iar la Băieşti dăduseră foc şi la şcoală, împuscând pe cei ce încercau să fugă.

Prăpădul bolşevic a trecut peste munţii Căliman,coborând pe pârâul Zebrac, ajungând la vărsarea lui în Mureş, în comuna Stânceni, iar acolo au dat peste un spital şi au intrat ca furtuna. Au scos pe cei ce nu se putuseră evacua şi în cârje i-au aruncat în fântâna de la colţul clădirii, sub privirile sătenilor ascunşi pe dealuri, pe după căpiţe. Apoi au răsturnat ghizdurile fântânii peste ei şi au pornit-o mai departe, unii spre Toplita, alţii spre Lunca Bradului.

Iureşul înspăimântător se aşternuse peste ţară şi sângele şiroia peste tot în urma lor şi a continuat să bălţească ani de a rândul, trecând peste Medgidia unde au împuşcat pe sublocotenentul Ion Smarandache, la Galaţi, pe muncitorul Nicolar Mânzat, la Focşani, pe Stana Bancian, la Buzău, pe Mihail Creţu, la Mizil, pe Teodor Pătulescu, la Ploieşti, pe Constantin Păcuraru, la Călăraşi, pe Mariţa Gabina, la Slatina, pe Mitică Cotoială, la Strehaia, pe Victor Bulata, la Gaeşti, pe Despina Dumitru, la Caracal, pe Tilica Constantin, la Giurgiu, pe Traian Negoescu, la Lugoj, pe Petre Gâscă, Robert. Jendl din Reşiţa, Jacob Laris şi Elisabeth Pechler din Giarmata, Elisabetha Balthasar din Cenad, Katarina Bender din Sânicolaul Mare, Johann Blaudenscheck din Carpiniş, Roland Boss din Jimbolia, Johann Bohn din Biled, Irina Cruceanu din Mediaş.

Aceste nume fac parte din cele câteva sute masacraţi în acest fel, pe tot cuprinsul teritoriului românesc de nişte oameni debusolaţi, care trăgeau în orice, chiar în butoaiele din beciurile oame-

nilor, rămânând de multe ori înecaţi în vin.

In spatele acestui procedeu, de demoralizare a populaţiei rămânea NKVD-ul care, prin acţiuni subversive, urmărea să sfâşie noi bucăţi din teritoriul românesc, pe care să le înglobeze URSS-ului.

Astfel, Moldova a fost prima victimă pe care au încercat s-o smulgă, impunând o administraţie prosovietică, izgonind pe toţi funcţionarii oficiali români.

La Iaşi au numit prefect pe un Alexiuc Vasile iar chestor pe Babătă, un criminal cu 4 clase primare şi care nu ascultau decât de ruşi. In celelalte judeţe, Dorohoi, Tecuci, Bârlad, au fost dezarmate atât poliţia cât şi jandarmeria.

Mai mult, la Bacău, un sergent major, Constantin Condurache, venit cu divizia de trădători -Tudor Vladimirescu- a pus în cătuşe pe comisarul Manea şi a convocat o adunare "populară" în Oct.1944 urmărind să creeze o mişcare ca să ceara autonomia Moldovei şi sudului Bucovinei, cu tendinţe separatiste, spre înglobarea în URSS. In Moldova din acel timp, aveai impresia ca te găseşti în Rusia.

Aceiaşi acţiune de smulgere a Deltei Dunării şi o bună parte din Dobrogea, a urmărit NKVD-ul prin intermediul lipovenilor, punându-i să adună iscălituri pentru alipirea la URSS. Pe 3 Dec. 1944- comandantul sovietic i-a ajutat pe comunişti să ocupe prefectura jud Tulcea. Aici, circa 400 de lipoveni au făcut chiar un "Comitet de Eliberare Naţională Rusă" şi o delegaţie de 30 de persoane dintre ei s-au prezentat Comisiei Aliate de Control din Constanţa cerând acelaşi lucru. Pe 24 Mai 1945 un general rus venit în jud. Tulcea le-a spus lipovenilor să nu mai plece în URSS deoarece, prin trasarea noilor graniţe, Dobrogea se încadrează în Rusia, şi va purta denumirea de Rusia Nouă". Deci, o altă intenţie de răpire de teritoriu şi oameni din ţara noastră.

Încercarea de răpire a Maramureşului din stânga Tisei a fost dirijată de maiorii Davidenco şi Zaharcenko care l-au pus în faţă pe avocatul Ioan Odoviciuc, un ucrainean, funcţionar la Sighet, care 1-a felicitat pe Hitler în Iulie 1944. Pe baza acestui document a fost şantajat de ruşi ca să conducă acţiunea de alipire a Maramureşului la Ucraina subcarpatică, care ceruse alipirea la URSS.

In spatele acestei acţiuni, la care îl agăţaseră şi pe comunistul ceh Clement Gotwald se găseau generalii Jucov şi Malinovschi. Cele 7000 semnaturi smulse prin minciună ca "vor primi zahăr" au fost prezentate ca dorinţă de alipire a Maramureşului la Ucraina subcarpatică.

Cu toate arestările savârşite, cu toată ameninţarea de deportare în Siberia, maramureşenii hotarâţi au luat cu asalt Sighetul pe 5 Martie şi nici în faţa mitralierelor de la podul Izei n-au renunţat la pământul şi apartenenţa lor românească.

ÎNCERCĂRILE DE O NOUA SFARTECARE A TERITORIILOR
URMATA DE RĂPIRI DE SUTE DE MII DE CETĂŢENI ROMANI NEVINOVAŢI

La mai puţin de o lună de la declaraţia că "...guvernul sovietic nu urmăreşte scopuri de cucerire a nici unei părţi din teritoriul românesc, sau de schimbare a regimului social existent... ", a început acţiunea "România în jug"- sub conducerea lui A.I.VÂŞINSKI.

-Mii de ţărani din Bucovina şi-Basarabia au fost duşi în lagărele de exterminare din Carelia, Ladoga, Tuia, Donbas şi supuşi la exterminare prin munca forţată.

-Peste 160.000 de ostaşi ridicaţi şi duşi cu forţa, presăraţi în lagăre de exterminare până la coasta Oceanului Pacific (în afară de prizonierii deja duşi până dincolo de Cercul polar...).

-Peste 62.000 de fiinţe umane fugite din faţa tăvălugului rusesc au avut aceeaşi soartă groaznică. Delegaţii lor au încercat totul ca să fie salvaţi. Gheorghiu Dej nu a primit delegaţia; iar Petru Groza "îmbibat până la buze cu înşelăciune şi trădare", după ce i-a ascultat, le-a spus cu neruşinare: "Din cauza voastră, a basarabenilor, nu putem stabili relaţii bune şi sincere cu guvernul URSS. Nu avem ce să vă facem." Peste o sută dintre aceşti nefericiţi s-au sinucis, iar restul au luat drumul Siberiei în vagoane de animale şi acolo marea majoritate a murit în condiţii de exterminare.

-O altă categorie de cetăţeni români, de origine germană, circa 35.000 de şvabi din Banat şi alţi 15.000 din regiunea Satu Mare, între 17 şi 45 ani, au luat drumul lagărelor de exterminare, unde au murit, după estimări adunate de Franz Schuttack, peste 4000...

-O soartă asemănătoare au avut-o şi circa 30.000 de saşi din judeţele Sibiu, Braşov, Bistriţa-Năsaud...

Toate aceste acte de genocid s-au petrecut între 1944-1945, ele fiind urmate de altele şi mai sălbatice.

VASINSKI ORCHESTREAZĂ GENOCIDUL PENTRU SUBJUGAREA ROMÂNIEI

După indicaţiile lui Stalin..."Nu fiţi zgârciţi cu cuvintele.... promiteţi...", acest călău ce şi-a trimis la moarte sute de mii de conaţionali, a condus exportul comunismului în lume prin fapte şi minciuni neruşinate... Chiar ambasadorul Marii Britanii (Archibald Clark Kerr, în Raportul către Ministrul său de Externe preciza: "...el (Vâşinski) conduce România întocmai ca o provincie ruseasca...".

A instaurat delaţiunea şi a încurajat trădarea, folosindu-se de elementele"politice" cele mai compromise, colaboraţioniste cu dictaturile precedente (Tătărăscu, Ralea, Ghelmegeanu, Livezeanu); a iniţiat propaganda neruşinata cu Silviu Brucan, Miron Constantinescu, N. Moraru, Leonte Răutu, Zaharia Stancu, George Calinesci; a încurajat pe activişti să tragă cu mitraliera în sindicaliştii
de la Malaxa (pe 19 Feb. 1945), a dat mână liberă lui Bogdenko, care a adus 80 de terorişti ruşi ce au tras pe 24 Feb.1945 în manifestanţii scoşi de comunişti, făcând 8 morţi, pentru a justifica intervenţia brutală cu scoaterea tancurilor ruseşti pe străzile Bucureştiului, în vederea impunerii unui guvern pe care s-au grefat ambuscaţii şi rataţii vieţii publice româneşti de sub cele trei dictaturi, oferindu-se să camufleze pe comunişti....

Faptele şi victimele se găsesc ca anexe publicate în lucrările ce însoţesc acest proces al comunismului pe internet.

CELE 10 PORUNCI: PLANUL DE SOVIETIZARE A ROMÂNIEI

Pe 7 Martie 1945 a sosit la Bucureşti o comisie formată din Evgheni Suhalov (reprezentantul Cominternului),Vasile Prisenko (sectia sindicate URSS), general Feodor Zurcov (din Statul Major politic al lui Malinovschi), Nicolae Afcev (ataşat special pe lângă Ana Pauker) şi Sulmab Berezinsky (trimis special al lui Stalin).

Ana Pauker, Constantin Doncea şi Constantin Pârvulescu au primit, printre altele sarcinile de rezolvat în 3 ani:

- Desăvârşirea reformei agrare...
- Desfiinţarea armatei şi crearea uneia noi...
- Desfiinţarea micilor gospodării ţărăneşti...

- Abdicarea Regelui şi exilul Familiei regale...
- Suprimarea firmelor de export-import şi îndreptarea exportului spre URSS şi ţările satelite ei...
- Suprimarea partidelor istorice şi uciderea şi răpirea membrilor...
- Întemeierea unei "politii populare" de tip NKVD...
- Îndreptarea populaţiei rurale către industrie...
- Interzicerea intrării străinilor din ţările capitaliste...
- Lichidarea tuturor băncilor...

DISTRUGEREA SOCIETĂŢII ROMANEŞTI

Acesta era obiectivul celor zece porunci prin care cei trei şcoliţi la Moscova urmau să ducă poporul român la remorca URSS-ului.

Imediat s-a trecut la reorganizarea aparatului represiv, înlocuind pe vechii conducători ai SSI-ului şi ai siguranţelor judeţene cu foşti agenţi comunişti şi elemente venite din Rusia.

Tot din Rusia au adus cele doua divizii de trădători, sub firma de "Tudor Vladimirescu" şi "Horia,Cloşca şi Crisan" conduse printre alţii de politruci ca Nicolae Cambrea, Mihai Lascar,Valter Roman....urmărindu-se înlocuirea în totalitate a vechii armate cu o armata de partid, având ca scop impunerea şi menţinerea la putere, prin violenţă şi teroare, a partidului unic, de esenţă sovietică.

Astfel, vechea armata a fost înlocuită, ofiţerii în marea lor majoritate arestaţi, cu aproape 200 generali, din care foarte mulţi morţi în temniţe.

Cu ajutorul noii politii, armate şi jandarmerii, s-a trecut la dezlănţuirea marii terori; începând din 1945 locurile de detenţie s-au înmulţit vertiginos neputând face faţa valurilor succesive de arestaţi fără motiv, supuşi exterminării prin muncă....

Pe 8 Noiembrie 1945, are loc un mare masacru în Piaţa Palatului Regal; se trage în plin în zecile de mii care manifestau pentru Rege. Au fost împuşcate 15 persoane şi alte 35 rănite. In timp ce smulgeau din mulţime manifestanţi şi-i duceau în curtea Ministerului de Interne şi lumea s-a îndreptat cu piepturile deschise ca să-i salveze, de acolo a ieşit armata sovietica pentru apărarea ministerului şi ostaşi din "Tudor Vladimirescu", care au continuat, sub focul armelor automate, să izgonească pe manifestanţi, arestând peste 800 dintre ei, în majoritate elevi şi studenţi.

Listele arestaţilor, răniţilor şi morţilor precum şi a celor ce au săvârşit aceste fărădelegi se afla anexate materialului documentar ce însoţeşte aceasta relatare. Sunt anexate şi fotografii, ce au fost făcute în majoritate de străinii prezenţi acolo.

Ministerul de justiţie (Lucretiu Pătrăşcanu) a patronat aceste fărădelegi şi a luat masuri pentru perpetuarea şi acoperirea lor cu legi represive şi executanţi inconştienţi.

Asistam la ridicarea inamovibilităţii magistraturii şi la fabricarea de judecători cu 4 clase primare după cursuri de 6 luni, aşazisa "justiţie populara" - care doar executa ordinul privind durata de pedeapsă cerută de anchetator.

PREGĂTIREA FURTULUI VOINŢEI NAŢIONALE

Aceşti conducători, numiţi de o putere străina şi menţinuţi de aceasta cu forţa armata, se fac vinovaţi de crimă contra poporului român, deoarece au furat voinţa naţiunii, fapt fără precedent.

Când, după teroarea generalizată organizată de Moscova prin agenţii din guvernele impuse într-o jumătate de Europa, s-a hotărât (de Marile Puteri) să se ţină alegeri libere, atunci a intrat panică în teroriştii impuşi. Tot Stalin i-a liniştit, spunându-le să nu se teamă, că nu cotează cine votează, ci numai cine numără.

Anunţarea ţinerii alegerilor a fost urmată de recrudescenţa terorii, mergându-se până la asasinate împotriva opoziţiei. Exemplele sunt numeroase şi menţionate în anexele mărturiilor. Începând din Ianuarie 1946, până în Decembrie acelaşi an, au fost semnalate agresiuni criminale: la Arad, Timişoara, Vânju Mare (Turnu-Severin), Craiova, Turnu Măgurele, Piteşti, Târgoviste, Constanta, Bacău, Suceava, Dej, Cluj, Cugir, Sibiu; într'un cuvânt, pe tot cuprinsul ţării a curs sânge...

Un fapt senzaţional, viii erau omişi de pe listele electorale; în schimb morţii au votat. In multe locuri urnele erau pline, înainte de începerea votării;.... şi multe alte minuni comuniste.

Cu toate acestea blocul partidelor comuniste au obţinut 3% (trei), P.N.T 81%, PNL 12%, PSD 3% şi alţii 1%.

In faţa acestei situaţii catastrofale, disperaţi, comuniştii din România au apelat la ruşi şi ambasadorul Serghei Kavtaradze, după ce s-a consultat cu Moscova, le-a comunicat soluţia: inversarea rezultatelor.

Lucretiu Pătrăşcanu a dat dispoziţie preşedinţilor Birourilor electorale judeţene sa refacă Procesele Verbale iar aceia ce nu vor, să se prezinte la Ministerul de Justiţie. S-au găsit câţiva oameni de onoare care au refuzat şi nici la Bucureşti n-au venit; au preferat sa plece din magistratura.

Preşedinţii secţiilor de votare au fost daţi în judecată pentru fals în acte publice. Dar acest delict a fost amnistiat şi alegerile validate.

BURTON Berry reprezentantul american la Bucureşti trimitea pe 23 Nov.1946 o telegramă la Washington: " Guvernul Groza a falsificat alegerile şi şi-a bătut joc de notele noastre de protest..."

Dar pe 1 Decembrie 1946 regele a deschis parlamentul, legalizând furtul alegerilor şi prelungindu-şi cu încă un an domnia; soarta era hotărâtă în cele 10 porunci amintite mai sus.

FĂRĂDELEGILE şi CRIMELE SE INTENSIFICA

Aceşti trepăduşi ce alergau mereu la Moscova să primească ordine, se fac vinovaţi de trădare şi crime pentru tot ce făcuseră până acum şi pentru ce vor face în continuare; iar pe deasupra şi pentru vânzarea solului şi subsolului, după cum vom vedea.

Până atunci, mai aveau un obstacol major de înlăturat şi acesta înscris în cele 10 porunci: suprimarea partidelor istorice...SI UCIDEREA şi RĂPIREA MEMBRILOR.

După ce fuseseră infiltrate partidele cu informatori, unii făcuţi chiar din mijlocul lor, s-a trecut la înscenarea proceselor, pe care le-a patronat tot ministrul Justiţiei Lucreţiu Pătrăşcanu, înainte de a ajunge şi el pe banca acuzării, tot într-o înscenare făcută de colaboratorii lui.

Serviciul Secret de Informaţii (SSI), supervizat din partea partidului comunist de Iosif Cişinevschi iar din partea NKVD-ului de consilierii sovietici, Dimitrie Grigorovici Fedicikin, Nicolai Pertrovici Zudov şi Petea Goncearuc (devenit Petre Petrescu), a trecut la înscenări pentru distrugerea partidelor istorice.

Directorul general SSI, Serghei Nikonov (devenit Sergiu Nicolau) împreuna cu Mircea Tigoi (zis Zaharia) directorul direcţiei de informaţii interne, au recurs la înscenări de răsunet pentru implicarea partidelor istorice în organizaţii subversive de "răsturna re a regimului prin violenţă".

"Sumanele negre" s-a născut prin introducerea cap. Nicolae Dumitrescu (comandantul legiunii de jandarmi Năsăud şi agent al siguranţei împrumutat SSI-ului) între naivii deveniţi apoi agenţi şi turnători (folosiţi în alte procese- ca Steanţă D., Paleacu N., Tantu M. şi chiar colonelul Plesnilă Eugen). Cu ei au făcut organizaţia, rămasa fără "şef", deoarece Gavrila Olteanu s-a sinucis în Ministerul de Interne când a văzut în ce porcărie este împins pentru a compromite Statul Român şi Casa Regală. Au pierdut pe Generalul Nicolae Rădescu, care a reuşit să fugă cu avionul, poate cu câteva ore înainte de a fi arestat şi implicat în această afacere murdară, încadrată juridic de procurorul Grigore Burdan (şi care a fost judecată; sentinţa s-a dat în dimineaţa de 19 Noiembrie 1946, când poporul se îndrepta spre farsa zisă a alegerilor libere). La proces, Ilie Lazăr a arătat în faţa "Tribunalului" ca autorii înscenării au fost Grigorovici (Fedicin), Isidor Selinger (Ion Stroescu şi Mihalcea Constantin). Am amintit aceste nume care vor fi numitor comun în multe din înscenările ce vor urma.

MAREA ÎNSCENARE: PROCESUL Iuliu MANIU - Ion MIHALACHE

In Biroul Politic al CC al PCR din 26 Iulie 1946,Vasile Luca reamintea una din cele 10 porunci ale Moscovei din 7 Martie 1945:"Nu trebuie uitat scopul: compromiterea şi distrugerea partidelor istorice."

Aşa a început asaltul împotriva lui Iuliu Maniu, prin pregătirea opiniei publice, cerându-se moartea lui de către mulţi brucanişti. A urmat infiltrarea partidului cu agenţi din afara şi din interior, precum: Domocos, Horezu, Dragulanescu Alex., Balaceanu Constantin, fraţii Paul şi Stejerel Sava...Au trecut la încurajarea dizidentelor, Nicuşor Graur, Guguianu-Sima, Nicolae Lupu, D. R. Ioaniţescu, Anton Alexandrescu, Cantemir Daniel, George Paun, Andrei Motoc....Au încercat compromiterea conducătorilor, şantajarea rudelor (nepoţi şi fini) până la găsirea lui Constantin Gafencu, pe care l-au format şi dirijat spre asaltul final. I-au îndreptat paşii spre Lucia Scridon, pe care a întâlnit-o întâmplător, trecând prin parcul Ioanid şi astfel şi-a făcut intrarea într-un cerc naţional ţărănist, cunoscându-1 pe Vlad Haţieganu, prin care a ajuns la uşa lui Iuliu Maniu.

Paralel i-au îndreptat paşii lui Gheorghe Preda, aviator (beţiv căruia i se ridicase dreptul la zbor) şi printr-o nepoată a ajuns în casa altui agent, subinginer Gheorghe Popescu. Legăturile fiind făcute s-a trecut la fructificarea scenariului. Gheorghe Preda a luat legătura cu şeful său, Romulus Lustig, care a anunţat pe Nicolae I Popescu (directorul Secţiei Il-a Informaţii şi contrainformaţii) Asfel s-a ajuns la Mircea Tigoiu (Zaharia), care a luat conducerea acţiunii fiind prezent la arestarea de la Tămădău, pe 14 Iulie 1947, la ora 6 dimineaţa

Nicolski Alex., din dimineaţa de 13 Iulie, începuse pregătirile, golind atunci 15 celule şi aducând tacâmurile necesare, noi. Tot atunci a dat telegramă şi a adus din concediu pe anchetatorii principali, care au început "ancheta" luni dimineaţa spre prânz.

De restul s-a ocupat Mişu Dulgheru, urmărind să facă "hora" cât mai mare, prin implicarea funcţionarilor de la Ministerul de Externe, de la finanţe, din secţia militară, de la muncitori, de la tineret, din provincie... Încadrarea juridică intrase pe mâna lui Mircea Lepădătescu, un oportunist încrezut, pus pe căpătuială. Prin şantaj şi promisiuni, 1-a care s-au alăturat bătăile barbare ale lui Nicolae Carol Deleanu, Teodor Sepeanu, Aureliu Curelea..." hora" s-a mărit

Martori s-au adus şi din temniţe; după ce i-au folosit, i-au condamnat. Alţii, după ce au fost "convinşi" să depună mărturie (mincinoasa), au fost condamnaţi, pe baza declaraţiilor lor, pentru nedenunţare.

Aşa s-a desfăşurat înscenarea acestui mare proces, în timp ce la vecinii din sudul Dunării, Nicola Petcov era spânzurat, după proces.

URMAŢI EXEMPLUL SOVIETIC

Acest îndemn a fost făcut de Stalin delegaţiei agenturii comuniste cu ocazia aniversarii a 3 decenii de la revoluţia bolşevică. Deci, după ce România fusese împânzită cu consilieri sovietici, i s-a permis sa aplice singură modelul sovietic, să-şi lichideze toţi înaintaşii.

Aceasta agentura din România formată din Gheorghe Gheorghiu-Dej, Petru Groza, Emil Bodnaraş, Mihail Sadoveanu, C.O.Parhon, Ştefan Voitec, cu ajutorul Diviziilor trădătoare "Tudor Vladimirescu" şi "Horia, Cloşca şi Crisan" conduse de Mihail Lascar, se fac vinovaţi de -CRIMA DE SCHIMBAREA PRIN FORŢĂ, CU SPRIJINUL UNEI PUTERI STRĂINE, A STRUCRURII STATULUI MONARHIC, IN REPUBLICA POPULARĂ- adică socialistă, de esenţă rusească.

Pe 30 Decembrie 1947 regele Mihai I a fost forţat să semneze "Actul de abdicare" iar Petru Groza, radiind de bucurie, îi arăta reginei Elena că are pistolul în buzunar, ca să nu păţească ca Antonescu. Curtea şi împrejurimile palatului Elisabeta erau înţesate de armată bolşevizată.

"La momentul potrivit fusese înfipt cuţitul pe la spate", după o convieţuire făţarnică.

PRĂVĂLIREA IN BARBARIE

"Poruncile" din 7 Martie 1945 fuseseră aproape în totalitate îndeplinite. Obstacolele principale fuseseră înlăturate şi pârghiile puterii preluate de venetici, care se angajau în lupta cu poporul.

Începutul anului 1948 debutează cu înscenarea a 7 (şapte) procese care să "justifice" procesul Maniu-Mihalache, unul mai murdar decât altul, făcute după modelul Nicolschi- Dulgheru -Lepădătescu; col. Alexandru Petrescu n-a făcut decât să citească condamnările celor trei regizori de mai sus.

Procesul Zărnesti, judecat prin Sent. 72/.22-01-1948, înscenat pentru a "dovedi" pregătirea organizaţilor armate din munţi de către Iuliu Maniu şi PNT, s-a făcut numai pentru a-1 condamna pe Ghiţă POPP şi a-i confisca apartamentul de pe Splaiul Unirii nr.5, de către Micea Lepădătescu (consilierul juridic al proceselor). Dovada e declaraţia serg. maj. Mocanu Gheorghe, făcută în proces la ultimul cuvânt: "...ameninţat cu arestarea am fugit la Bucureşti cu ajutoare băneşti de la dnii Gh.POPP şi I.A.Mureşanu şi ne-am ascuns în munţii Piatra Craiului cu Istrate Alex. şi Rusu Gavril...Ne-am procurat cele necesare traiului cu mari greutăţi de la locuitorii din apropiere. Nemaiputând îndura aceasta viaţă de calvar, serg. maj. Istrate Al. s-a predat singur. Subsemnatul m-am lăsat arestat fără nici o opunere, apoi am acceptat sa devin agent al Ministerului de Interne. In acest scop, dl.comisar Ciupagea mi-a dat carnet de agent, un permis gratuit de cale ferata şi m-a înarmat cu un revolver "Bereta". Apoi în stare de libertate şi armat, împreuna cu domnii comisari Curelea (Aureliu) şi Stan Ion m-am deplasat în regiunile Zărneşti şi Dej, unde am dat concursul la arestarea tuturor locuitorilor care ne-au cumpărat întâmplător sau de la care am cumpărat cele necesare traiului. La procesul fostului PNT-Maniu, după ce am fost bătut şi înfometat, mi s-a promis că voi fi liber imediat după proces, dacă dau declaraţii şi depun ca martor, cu care ocazie să fac afirmaţiunile dictate de anchetatori.

Subsemnatul m-am ţinut de cuvânt şi am declarat orice mi s-a cerut, numai ca sa pot să fiu liber, dar cele declarate nu corespund adevărului... De la închisoarea Văcăreşti am solicitat prin petiţie eliberarea mea, reamintind ministrului de interne îndeplinirea angajamentului din partea mea şi neîndeplinirea promisiunii ce mi se făcuse. Rezultatul ce a urmat a fost procesul în care am fost băgat şi unde se folosesc contra mea şi a altora fapte inventate de anchetatori, după cum am arătat mai sus. Subsemnatul, declar în mod formal ca recunosc ca adevărate numai declaraţiunile făcute înaintea dvs. în şedinţa din 22-01-1948, toate declaraţiunile anterioare fiindu-mi luate prin teroare, înfometare şi vicleşug....". În acest proces au fost implicate, torturate şi condamnate 26 persoane. În acest mod s-au judecat şi celelalte procese:

- Procesul TUNT-ului înscenat pe baza informatorilor: Alexandru Drăgulănescu, Paul Sava, Const. Bălăceanu... Condamnate 12 persoane.
- Procesul "trotilistilor" cu peste 100 persoane, condamnate pe baza informatorilor Paul Sava, Stejerei Sava, Alex.Drăgulănescu...
- Procesul Secţiei militare înscenat pe baza informaţiilor col. Ştefan Stoica introdus ca agent de varul lui, Lucreţiu Pătrăşcanu, care s-a dus în Martie 1947 la Bodnăraş şi apoi la Teohari Georges cu cu indicaţia să fie sincer, că nu va avea nimic de suferit. A primit 7 ani şi a murit în temniţă.
- Procesul secţiei muncitoreşti înscenat după informaţiile lui Ion Lambru, care n-a fost condamnat, dar a stat administrativ şi mai târziu în 1961 folosit într-o altă înscenare.
- Procesul celor care ajutaseră la înscenarea "fugii de la Tămadău", pe baza declaraţiilor lui R. Lusting, Gh. Preda, Const. Gafencu, primii doi au fost reprimiţi în serviciu cu salariu pe timpul detenţiei, cel de-al treilea trimis în străinătate cu misiunea de a infiltra exilul ca preot la Koln (dar a fost demascat).
- Procesul Secţiei de la Lugoj, o înscenare a lui Kling Zoltan.

Toate victimele acestor înscenări, cu datele justificative, sunt consemnate în documentele ce însoţesc procesul pe Internet.

MIŞCAREA NAŢIONALĂ DE REZISTENŢĂ a fost un alt proces judecat imediat după înfiinţarea securităţii. A fost un fel de "ghiveci naţional" în care pe lângă mari industriaşi au apărut cadre universitare, fruntaşi ai amiralităţii române, fruntaşi legionari veniţi din Germania, toţi într-un aluat frământat în Ministerul de interne (Andreescu Mătusei; lt.Petrescu Nicolae, lt. Năstase I., Jianu Marin, Nicolschi A. toţi dirijaţi de Bodnarenko Pintilie). Arestările au început cu profesorul universitar George Manu, învinuit de săparea unui tunel ca sa arunce în aer parlamentul pe 19-03-1948, continuând cu Ion Bujoiu, Alex.Popp, Ion Bontilă (arestaţi pe 14-04-1948), amiralul Horia Macellariu (arestat pe 19-04-1948 la întâlnirea aranjată cu colonelul Alex.Popovici), Nicolae Margineanu (arestat 26-03-1949); până la urma au fost implicaţi peste o sută de români.

Pionul principal al siguranţei a fost un agent S.S.I. infiltrat pe lângă ing. Alex. Popp, care-1 ajutase cu nişte bani când era operat în spital. Procurorul Burdea i-a sugerat fuga din spital, dându-i legăturile telefonice pentru a-i da relaţii despre Popp şi Măcellaru, pe lângă care trebuia să lucreze. Acest St.Tomescu (nume conspirativ Paul), după arestarea din 20 Mai 1948, a continuat să fie folosit ca informator în celule pe lângă anumite persoane indicate de anchetatori şi a făcut pe turnătorul util.

Al doilea spion a fost Ion Toba Hatmanu, un fost ofiţer "paraşutist", exaltat, cu o fantezie uluitoare, care, după întoarcerea din Germania, în 1947, a fost prelucrat de Nicolschi şi eliberat ca să fie infiltrat pe lângă Popp, Bontilă şi Mânu. La proces a spus ca avea nevoie de bani şi i-a stors de la cei de mai sus, care l-au crezut. Le cerea bani ca sa meargă prin ţară să formeze grupe de partizani, dar banii îi mânca. A inventat chiar că ştie unde este îngropat aurul lui Hitler, într-un lac din munţii Austriei şi a luat bani ca sa aducă venituri "mişcării de rezistenţă".

Mulţi dintre cei implicaţi în proces au fost acuzaţi de spionaj în favoarea anglo-americanilor, deoarece făcuseră studiile în aceste ţări şi aveau cunoştinţe la nivel înalt. Pedepsele ce s-au dat au fost foarte mari, mulţi condamnaţi pe viată.

Desigur înscenarea avea loc ca o riposta la situaţia internaţională, ruşii urmărind să controleze tot Berlinul şi să evacueze pe occidentali. Şi situaţia s-a înrăutăţit fiindcă Apusul n-a cedat.

Dar şi situaţia în România s-a înrăutăţit, represiunea fiind deosebit de aspră, provocându-se o serie de înscenări de procese.

În noaptea de 5/6 Mai 1948 a venit rândul arestării social democraţilor independenţi ai lui Constantin Titel Petrescu şi până la 13 Iunie 1948 a fost arestat primul lot cu conducerea acestui partid, acuzată tot de trădări. Nu trebuie uitat că Theodor Iordachescu, Ştefan Voitec, Lotar Rădăceanu şi alţii trădaseră partidul în schimbul unor posturi ministeriale şi se uniseră, adică intraseră în partidul comunist, ce luase denumirea de P.M.R. A urmat al doilea lot de arestări şi au stat închişi până în 1956, când după intervenţia liderului laburist Hugh Gaitskell pe lângă Hrusciov, au fost eliberaţi, dar nu înainte de a-l şantaja pe Titel să-şi recunoască greşeala şi reconsidere poziţia faţă de comunişti.

14/15 Mai 1948: CEA MAI MARE ARESTARE

Intr-o singura noapte au fost arestaţi 3229 legionari, socotiţi cei mai activi, depistaţi şi trecuţi pe tabele din 1945, de când N. Pătrăşcu-Vica Negulescu şi Nistor Chioreanu făcuseră pactul de înţelegere cu Teohari Georgescu.

Subliniem ca trădarea a fost făcută de Coman Vasile, fost comisar ajutor la Luduş, în timpul mişcării legionare, care după rebeliune fugise în Germania şi făcuse parte din echipa de mâna forte a lui N. Patrascu-Nistor Chioreanu. Venit după 1945, rămăsese ataşat secretarului general dar devenise şi informatorul siguranţei, transmiţând totul, din sursa cea mai competenta. Nicolschi, socotind ca a sosit timpul să rupă pactul cu legionarii, s-a folosit de informaţia data de Coman Vasile, că vine curierul Dragoş Hoinic cu instrucţiuni din Germania. Nicolschi a trimis oameni care l-au arestat pe acesta la Budapesta şi l-au adus în ţară fără să se afle. Astfel, acţiunea din 14/15 Mai i-a luat prin surprindere.

Cei ce au reuşit să scape au luat calea muntelui îngroşând rândul partizanilor. Cei arestaţi au trecut prin chinuri îngrozitoare la toate siguranţele din ţară, mulţi fiind omorâţi în anchetă (Buliman Ctin la Suceava, Crişan Ion la Cluj, Gâtă Ecaterina-Susana la Bucureşti) şi aruncaţi pe fereastră la Ministerul de Interne.)

Arestările au devenit permanente, zi şi noapte, an de an.....şi s-au extins la toate categoriile de români ce nu erau de acord cu abuzurile ce se săvârşeau.

De exemplu, BOTEZATU, Constantin, impiegat, com. Rusavăţ, a fost omorât în anchetă de şeful securităţii Buzău, Sârbu Ion, şi aruncat pe fereastră. Pe 30 Dec. 1948 a fost împuşcat Ion Constantinescu, pe vârful muntelui Măgeşu, deasupra comunei Lopătari, trădat de pădurar.

CEL MAI REPRESIV INSTRUMENT DE LICHIDARE AL OPOZANŢILOR LA SOVIETIZARE

A fost creat prin Decretul nr.221/30 Aug.1948 sub denumirea de Direcţia Generala a Securităţii Poporului sub conducerea lui Gheorghe Pintilie (Pantelei Bodnarenko), având ca directori adjuncţi pe Alexandru Nicolschi (Boris Grunberg, evreu basarabean rusofon) şi Vladimir Mazuru (ucrainean din Bucovina de Nord). Securitatea era urmărită de omul lui Beria, Alexandr Saharovschi şi supravegheată de Serghei Kavtaradze, omul lui Molotov, căruia la externe i-a urmat I.A.Vâsinschi care impusese guvernul român la 6-03-1945 (la rândul lui, omul lui Beria).

Cele 13 direcţii înfiinţate erau încadrate cu oameni de mână "forte" acoperind tot teritoriul, fiind întărite cu două organe de veghe permanentă a tot ce mişca: Direcţia generală a miliţiei ce înlocuia poliţia şi jandarmeria (23-01-1949) şi Trupele de securitate (6-02-1949). Aceste organe au săcut delaţiunea peste tot.

Aceasta nouă organizare a fost o crimă împotriva poporul român.

Aceşti năvălitori şi-au găsit şi o unealtă numită Gheorghe Gheorghiu-Dej pe care au întărit-o cu elemente de nădejde precum Nina Niconova, soţia lui Serghei Niconov (şeful SSI) ca secretară particulara, cu Mihail Gavrilovici, ca şef de cabinet, asigurându-i şi o paza de nădejde, cu Vasile Bucicov, comandantul gărzilor personale. Deci era sub ochii şi urechile Moscovei. Chiar şi lui Pintilie i se dăduse o "amazoană", pe Ana Toma (Grosmann) care, după ce mai ţinuse doi agenţi KGB (pe A.Toma şi Constantin Pârvulescu) acum îl dădăcea pe "satrap" în nopţile când era treaz. Pe timpul zilei această Anuţa îşi îndeplinea misiunea ce-i fusese încredinţată, alături de Ana Pauker în Ministerul de Externe.

Pînă şi controlul avuţiei naţionale nu a scăpat lui Stalin. După Naţionalizările din 11 Iunie 1948, pentru sprijinirea economiei "naţionale" la început de drum nou, vecinii ruşi au înfiinţat 12 Sovromuri, ce au devenit 16 societăţi mixte, în care românii veneau cu solul, subsolul şi aerul, iar ei aduceau conducerea, sfaturile- şi încasau beneficiile.

Românilor le mai rămăseseră lacrimile şi sângele, pe care au început să-l dăruiască neprecupeţindu-1, în apărarea demnităţii, făcând să încolţească speranţa. Rezistenta împotriva regimului comunist a fost generală şi a început imediat după aşa-zisa eliberare. Ea a însemnat reacţia de apărare împotriva jafurilor, arestărilor şi crimelor comise de ocupanţii sovietici şi de uneltele lor.

De exemplu, pe 28 Dec.1949 au fost împuşcaţi 3 tineri, GRIGORESCU Alexandri, GHEORGHIU Ion şi CENGHER Eugen la Rastolişa-Mureş de slt.Megegan.

DIN MUNTE A ÎNCEPUT SA ŞIROIASCA SÂNGE

Deşi rezistenţa s-a făcut simţită încă din 1944, când Bucovinenii au sărit cu arma în mâna pentru apărarea moşiei strămoşeşti, ea a continuat sporadic până după furtul voinţei naţionale (alegerile din 1946) când s-a accentuat, deoarece s-a văzut că apusul nu poate să facă să păleasca "lumina" de la răsărit.

ANUL ÎNSÂNGERAT 1949

Crime care se adaugă genocidului la care a fost supus poporul român, în "casa" lui.

La 30(?) Ianuarie 1949 studentul Stoica Gheorghe, coborât din Bucegi, urmărit, a murit în lupta cu securitatea pe străzile Capitalei.

La început a fost Banatul. Bănăţenii s-au pomenit înăbuşiţi în 1948. La apus era Tito, care le întorsese spatele; pe valea Timişului apăruse Epstein la Caransebeş revoltat de atâtea ceremonii religioase; geamgiul Kling Zoltan pe post de zbir jupuia ţăranii, la Timişoara tronau doi călăi: Ambruş Coloman şi Aurel Moiş. Ţăranii nu au mai avut decât un drum, calea codrului. Şi s-au adunat în jurul colonelului Ioan Uţă, a comandorului Petru Domăşneanu şi a tânărului avocat Spiru Blănaru, unindu-se şi apărându-şi libertatea şi "nevoile şi neamul."

Satele se înghesuiseră în sălaşe, rămânându-le acasă femeile, bătrânii şi copiii de scoală, ca într-o închisoare, supuşi jafului permanent. Peste ei s-a năpustit securitatea, descusându-i mereu despre cei plecaţi, cu armata pornită pe urmele lor. Au mai adus în ajutor trei batalioane de securitate ce au înconjurat munţii şi cu avioane ce supravegheau mişcările celor de jos.

In Ianuarie 1949 a început asaltul muntelui, soldat cu multe ciocniri sângeroase în care a căzut "fruntea satelor".

Cu ajutorul trădătorilor Vadrariu Andrei şi Careba Dionis şi a informatorilor, în noaptea de 7/8 Feb.1949, s-au atacat 3 puncte:

1. Acţiunea Globul Craiovei condusă de slt.Giuchici Rista, plut. Cristici Dumitru (şef de post Iablaniţa), Nicolae Ion şi soldaţi. Au fost arestaţi 4 partizani şi a murit un securist.

2. Acţiunea din Valea Bolvasniţa condusă de slt. Sărăţeanu Vasile şi Dobre Dumitru (şef de post Mehadica). Au fost prinşi Domaşneanu Petre, Domilescu Gheorghe şi Boşulescu Dumitru.

3. Acţiunea Poiana Lungă, condusă de 4 echipe sub comanda maior Ciorapciu Pamfil în care a fost împuşcat col. Ion Uţă, Ilie Voica, Pantelimon Irimesu şi Meilă Careba, iar Mircea Vlădescu rănit. Restul au scăpat.

Cei doi trădători, Vădrariu Andrei şi Careba Dionisie au fost şi ei condamnaţi în grupul partizanilor.

-Pe 16 Februarie 1949, a avut loc acţiunea din com.Valea Mare, condusă de serg. Popa Gheorghe, plut.Onescu Gh., cap.Corciova I. în care au fost omorâte 4 persoane: Lascu Ion, Durea Mihai, Hlobil Iosif şi Damian Ion.

Cap. Corciobă Ion a fost condamnat şi el pentru că ar fi avut legături cu grupul partizanilor conduşi de col.Uţă Ion.

Securitatea comunica prin Ambrus Coloman: "Am introdus în rândul bandiţilor (partizanilor, n.n.) un informator de al nostru...S-a organizat o acţiune informativă prin elemente formate de noi ca informatori, chiar din membrii organizaţiei..."

Lupta de la Pietrele Albe din 22 Feb. 1949 a început la 15.30 şi a fost condusă de sl.Airoaiei Gh.Vasile sub focul extrem de puternic al partizanilor care-1 scot din lupta pe sublocotenent, rănindu-l. Partizanii au pierdut pe Petre Anculia şi Ghiţă Ungureanu, ucişi, iar alţii doi au fost arestaţi (Ghimboase Nicolae şi Smultea Gheorghe). Securitatea a avut 3 răniţi.

Ciocnirea de la Cracul Stânei, din 7 Martie 1949 a fost condusă de cap. Diceanu cu 60 de ostaşi şi 2 câini de urmărire, ajutaţi de o patrulă de schiori plus avioane de supraveghere. De la Băile Herculane operaţiunea era condusă de maior Aurel Moiş şi colonel Olteanu, care ţineau legătura prin telefon cu cei plecaţi la "vînătoare" de români.

În această acţiune a fost omorât Horia Izbaşa, ţăran din com. Cănicea şi rănit Nistor Armaş, care a reuşit să dispară. Au fost arestaţi 8 partizani.

Batalionul 5 Securitate a arestat în noaptea 9/10 martie pe partizanii Teodor Roşeţ şi Pavel Stoichicescu.

Acţiunea securităţii a continuat între 11-13 martie la sălaşele de pe Cracul Farcului (la 2 km. de com. Feneş), condusă de 3 plutoane, sub comanda căp. Mihălcescu Ghe.

Au fost omorîţi partizanii Ion Caraiman (cojocar din Feneş), Ion Berzescu (ţăran din Teregova) şi Horia Smultea (ţăran din Teregova) şi au fost prinşi 6 partizani printre care Spiru Blănaru (conducător).

Alţii au fost urmăriţi şi prinşi în sălaşele lui Ionaşcu Dumitru şi Puşchiţă Petru, de un pluton condus de căp. Trandaf Narcis.

De subliniat că acest căpitan a fost şi el arestat şi a trecut condamnat prin Gherla şi minele de plumb de la Baia Sprie.

Sute de ţărani, bărbaţi şi femei, au fost arestaţi şi au trecut prin chinuri îngrozitoare la securităţile din Lugoj şi Timişoara. Printre călăi s-au numărat Coloman Ambrus, Aurel Moiş şi tot personalul securităţii, printre ei numărîndu-se: Sava Bugarschi, Vidosa Nedici (mare schingiuitoare), Zora Velitici, Ghe. Stoicovici, Stoianov Dobrivoi, Jiva Brancovici. Aproape toţi aceştia au fost şi ei arestaţi şi condamnaţi ca "agenţi" ai lui Tito.

Teodor Ungureanu a fost omorât în timpul anchetei.

Procesul a fost judecat de colonelul Mihai Ştefănescu, care a fost şi el arestat şi condamnat, dar nu înainte de a fi condamnat şi el la moarte 12 partizani; în alte zeci de loturi a pronunţat peste 10.000 de ani de închisoare.

Printre executaţi au fost: Spiru Blănaru, Petre Domăşneanu, Romulus Măritescu, Petre Puşchiţă - Mutaşcu şi Ion Tănase. Foarte mulţi dintre cei condamnaţi au fost exterminaţi prin temniţe.

S-a întâmplat ca acel Mihai Ştefănescu să treacă prin Peninsulă şi Aiud, unde s-a întâlnit cu victimele lui.

Ramificaţii ale partizanilor din munţii Banatului, continuatori ai colonelului Ion Uţă - Spiru Blănaru, vor continua să apară şi sunt semnalaţi printre victimele făcute de securitate.

IZVERNA, jud. Mehedinţi. În luna Martie, 4 tineri din Mehedinţi şi anume, Bocârnea Ovidiu (student) şi trei elevi, Bocârnea Ion, Eftimiu Gheorghe şi Aurel Firulescu au plecat să sprijine partizanii bănăţeni. Ultimul s-a răzgîndit şi în

apropiere de Izverna s-a întors. Ceilalţi fiind trădaţi, au fost împuşcaţi de securitatea de la Turnu Severin, care era condusă de zbirul Mihuţ. Cei trei au fost aruncaţi într-o groapă comună la marginea satului.

Aurică Firulescu a fost condamnat mai târziu cu grupul de rezistenţă, Mehedinţi II, în 1959.

În anii următori vom întâlni alte grupe de partizani pe aceste meleaguri bănăţene.

MUNTELE MARE - CRACĂU - MESENŢEA

În această zonă, la circa 20 de km. de Câmpeni, la cota 1201, într-o grotă şi-a instalat centrul de rezistenţă maiorul Nicolae Dabija la sfârşitul anului 1948. A construit 2 bordeie din bârne de brad, destul de încăpătoare, cu paturi suprapuse.

Aici au început să se adune moţii din regiune constituiţi în "Frontul Apărării Patriei Române" şi pe 4 Martie 1949, trebuiau să depună jurământul în faţa lui Nicolae Dabija.

Dar securitatea a reuşit să infiltreze un ţăran, pe Augustin Râstei (care avea 2 fraţi vitregi -Avram şi Traian IHUŢ, deja intraţi în organizaţie). Pe de altă parte, maiorul Emil Oniga luase legătura cu Dabija şi-i promisese că vine cu câţiva oameni, dar luase legătura şi cu securitatea, pe care a informat-o. Va fi şi el condamnat.

În noaptea de 3/4 Martie 1949 a sosit Batalionul 7 de securitate de la Floreşti Cluj şi s-a dat asaltul împotriva grupului. A fost o luptă îndârjită. Securitatea a avut 3 morţi şi 5 răniţi.

Partizanii care s-au apărat ar fi avut 17 morţi (printre care soţia lui N.Dabija); au fost făcuţi prizonieri 8 partizani.

Dabija a scăpat din încercuire cu Traian Macovei, Traian Ihut, Ion Mişu, Cornel Pascu...în total vre-o 12 partizani. In ziua de 21 Martie, obosit, a ajuns în com.Bistra, 1a Aron Diniş, o fostă gazdă la care s-a suit în podul grajdului să se odihnească. Acesta, care între timp devenise informator, împreună cu alţi 5 ţărani şi un miliţian, l-au legat şi predat securităţii lui Gh.Crăciun de la Sibiu. Aici s-a desfăşurat ancheta barbară în timpul căreia a fost omorât elevul Ion TURCU din com.Vingrad. Restul au fost condamnaţi, dintre care 7 au fost executaţi de plutonul de execuţie condus de Ghe. Crăciun (şeful securităţii) şi lt.V.Nistor, pe data de 28 Octombrie 1949: Nicolae DABIJA, Titus ONEA, Ioan SCRIDON, Gheorghe OPRITA, Traian MIHALTAN, Augustin RATIU şi Silvestru BOLFEA. Moldovan Alexandru arestat în 4-03-1949, omorât în ancheta la Sibiu; MORĂRESCU Ion din Meteş, omorât în anchetă în anchetă la Deva; CIGMĂIAN Ion din sat Sibet, omorât pe 4-03-1949 la Runculeţ; Conţan Ieronim din Coşlar, a murit în lupta pe 4-03-1949; POPA Ştefan împuşcat în munte în Martie 1949; Gligor Traian (com. Livezile) şi Mârza Traian (Galţiu) scăpaţi din munte au ajuns în seara de 8-03-1949 în com.Mesentea, la casa Silviei Valea. Vânduţi de spioni, casa a fost înconjurata şi lupta începută a durat aproape toată ziua de 9-03-1949, cei doi fiind împuşcaţi.

In noaptea de 5/6-03-1949, soţii Iustina şi Ion Tiuţiu au fost împuşcaţi pe fereastra, în casă, la Aiud. din ordinul lui Patriciu Mihai, pentru că sprijineau partizanii de la Muntele Mare.

Crimele din aceasta regiune vor continua şi în anii următori.

In Sâmbăta de Paşti din 1949, informatorii l-au înştiinţat pe Nicolae Filip, şeful securităţii din Râmnicul Vâlcea, că în muntele Arnota se găseşte un grup de partizani. Au fost trimişi în urmărirea lor trei agenţi: Săndulescu (frizer din Râmnicul Vâlcea), Nistor Nicolae (din Calimănesti) şi Mitroi Nicolae (din com.Pietrari). Doi agenţi au fost capturaţi de partizani iar Săndulescu a fugit şi a anunţat batalionul de securitate de la Drăgăşani care în ziua de Paşti, la ora 5 dimineaţa a deschis foc asupra partizanilor şi au împuşcat pe: Ion PAVEL, (în timpul luptei) şi au prins pe Ion HUŢAN, Nicolae ANGHELESCU, Mircea BENCESCU şi Ion BANICA, pe care i-au împuşcat pe loc. Restul partizanilor au reuşit să fugă, fiind prinşi mai târziu, torturaţi de securitatea din Craiova şi condamnaţi. In timpul anchetei a fost omorât Ion Costin din Piatra Olt, în luna mai 1949.

Tot în ziua de Paşte a anului 1949, un grup de elevi s-a întâlnit în comuna Ieud din Maramureş ca să discute eliberarea părinţilor arestaţi la securitatea din sat. Au fost trădaţi. In timp ce discutau, casa a fost înconjurata de securitatea de la Oradea trimisă de col. Ludovic Cseller. Capitanul Retezan a deschis foc.Unul dintre tineri a căutat sa iasă din încercuire croindu-şi drum cu pistolul. Era POPA Vasile-Lică, student, care în lupta angajată a fost împuşcat şi apoi purtat pe străzile Sighetului iar elevii scoşi cu scoală să asiste la acest "spectacol". S-au făcut multe arestări, condamnări; mult sânge a mai curs ani de zile în Maramureş.

Munţii României clocoteau de prezenţa oamenilor persecutaţi ce părăsiseră satele. In Munţii Retezat se continua acţiunea din Semenic de către ing.Lazar CARAGEA cu un grup, urmaşi ai dacilor. Trădat de Petre al Popeştilor (din com.Salaşu de Sus - Hunedoara), s-a dat de urma lui Caragea Lazăr şi în oraşul Pui, partizanul DEDU a fost împuşcat, ing.CARAGEA Lazăr grav rănit (torturat la securitatea din Hunedora) şi alţii urmăriţi şi trădaţi au fost împuşcaţi: Nandris Iosif, Vitan Petre.., iar alţii arestaţi. Acţiunea a durat de la 20 Iunie 1949 până la 21 Noiembrie 1952, la moartea lui Vitan Iosif, continuându-se cu arestări până în 1954.

Tot în luna Iunie 1949 se constituie la Nucşoara-Muscel, grupul fraţilor Arnăuţoiu-Arsenescu care fiind surprinşi de securitate, au reuşit după un schimb de focuri să dispară şi să se organizeze în munţii Muscelului în organizaţia "Haiducii Muscelului"; va cădea după 10 ani, tot prin trădare. Până atunci vor fi arestaţi şi torturaţi sute de ţărani.

În Dobrogea, datorita forţării la colectivizare şi a abuzurilor lui Nicolae Doicaru şi a lui Vasile Vâlcu, ţăranii, în marea majoritate macedoneni, nu s-au lăsat jefuiţi şi îngenunchiaţi. Organizarea mişcării de rezistenţă începută după 1948, a avut prima ciocnire în com.Cobadin unde, prin trădare, s-a aflat de întâlnirea comandamentului organizaţiei. Pe 19 Iulie 1949, casa fierarului Ion Adarn a fost înconjurată de securiştii conduşi de slt. Jean Sarchiz, Ene Voinea şi plut. Vintilă Popa. In lupta care a avut loc, rănit, Gogu PUIU pentru a nu cădea viu în mâna lor a făcut să explodeze o grenadă sub el. Continuându-şi urmărirea au fost arestaţi zeci de ţărani, iar gazdele din Bălţăgeşti, Vasile şi Aneta Niţu, au fost deasemenea omorâte. A continuat urmărirea partizanilor şi împuşcarea unora dintre ei precum: Nicolae Haşoti şi Stere HAPA, împuşcaţi pe 16 dec. 1949, Dumitru FUDULEA şi Nazarie, împuşcaţi pe 9-03-1950,Vasile BACIU, mort în lupta

pe 25-03-1950, Nicolae FUDULEA, împuşcat pe 28-03-1949... Timp de un deceniu s-au făcut mii de arestări, consemnate în cuprinzătoarea lucrare a victimelor "REZISTENTA ANTICOMUNISTĂ LA PONTUL EUXIN" a lui Constantin Ionaşcu, martor ocular şi victima a acelor timpuri. Până în 1960 au fost aproape 1000 de procese, înscenate şi judecate de zeci de judecători printre care: general Petrescu Alexadru; colonel Pavelescu Constantin şi Dumitriu Adrian; maiori Sendrea Gheorghe şi Gliga Constantin; căpitani Mohor Rudolf şi Dima Nistor; lt.major Nagy Alexandru... şi alţi zeci de magistraţi.

Printre procurorii amintim câteva nume: lt.col.Petronescu Ion, maiori Teodoru Const. şi Tutescu Nicolae; capitani Radu Emanoil şi Ilie Eugen; locotenenţi, Leahu Ionel, Lazar Sava, Dinulescu Ion....

Toţi aceştia au condamnat cunoscând înscenările anchetatorilor fiindcă oamenii şi-au strigat nevinovăţia în faţa lor, unii dezbrăcându-se pentru a se vedea urma torturilor nevindecate.... Iată exemplul ţăranului Mihalache Vlase din com Satu Nou, jud.Constanţa; a fost torturat în ancheta de lt.Stupu Andrei şi din cauza traumatismelor a murit pe 7 April 1955; la proces s-a prezentat un proces verbal ca " ar fi murit de inima". Cazurile sunt multe...

Un caz deosebit care demonstrează acţiunea de genocid întreprinsă de călăul Maior Nicolae Doicaru, şeful anchetelor de la Constanţa.

In 1952 au fost ridicaţi din comuna Ceamurlia de Sus, ţăranii Pastramă Nicolae şi Zuba Hristu (născut 1926) şi duşi la marginea comunei. Sub ameninţarea că vor fi împuşcaţi, au fost obligaţi să-şi sape groapa. Când au terminat, l-au împuşcat pe ZUBA Hristu iar pe Nicolae Pastrama l-au pus să-l acopere cu pământ. Apoi l-au ameninţat să nu spună la nimeni, niciodată şi l-au dus la securitatea din Constanţa.

Acum prezentam numele la o mica parte dintre anchetatorii călăului; N.Doicaru care au torturat până la moarte pe dobrogeni şi apoi au înscenat procese supravieţuitorilor, pe care le-au încheiat cu pedepse foarte mari, chiar cu moartea, după indicaţiile primite: Colonel Botea Ion, maior Doicaru Nicolae, căpitan Sepi Nastase, locotenenţi Benea Teodor, Coja Ion, Crişan Petre, Ionescu Constantin, Mihailă Gheorghe, Nicolenco Gheorghe, Onescu Adrian, Pricop Constantin, Savin Alexandru, Stupu Andrei; multe alte zeci de nume de fiare se afla în dosarele înscenate şi au fost avansaţi pentru merite "excepţionale", unii manevrând şi astăzi terorizarea şi spolierea populaţiei, ascunşi în fel de fel de organisme ce au institutionalizat tagma baroniei.

Peste Dobrogea a căzut ca o năpastă generalul maior Bolintineanu, ca şef al regiunii de securitate Constanţa, care a obligat pe anchetatori să scoată cu orice preţ grupuri de "contrarevoluţionari".

Maiorul Deceanu Tudor de la Inspectoratul de securitate Constanţa a arătat că pe timpul cât a lucrat la fostul raion Băneasa a "fabricat în fiecare comună câte o organizaţie".

Maiorul Dragomir Constantin a confirmat şi el ca pe când lucra la securitatea Constanţa, cunoaşte ca ofiţerul de securitate Negret Aurel, printre înscenările făcute, a fabricat şi grupul de partizani din com. Ciocârlia, judecat prin Sent 374/4-10-1940 (cei 8 condamnaţi erau din Ciocârlia).

Un alt exemplu, că se condamna "cu satul" este şi Sent. 311/28-08-50 în care s-a confecţionat un lot de 30 persoane în jurul lui Jipa Nicolae, în care 27 ţărani erau din com.Dulgheru.

Prin Sent. 4/9-09-1952, au fost condamnaţi 8 ţărani, toţi din com.Pantelimon, jud.Constanta.

Astfel de înscenări le găsim pe tot cuprinsul României.

BISTRIŢA Năsăud- un alt colţ de ţară care n-a fost ocolit de înscenările securităţii de la Cluj, dirijată de Patriciu Mihai (Weiss Mihai), şeful regionalei. Din ordinul lui, maiorul Gligor Viorel şi plut. Hutu, au înscenat organizaţia "Garda Alba", punându-l ca şef pe învăţătorul Bodiu Leonida din Poiana Ilvei. Şi ca să se poată numi organizaţie, au arestat în Martie 1949 vre-o 15 ţărani, printre ei şi câteva femei şi au început să bată la ei ca la "securitate". Martori ai torturilor sunt prof. Teohar MIHADAŞ şi Constantin TONEGARU care s-au pomenit în ghearele lui Gligor Viorel. In plină vara, pe 8 Iulie 1949, "şeful" lotului, Leonida BODIU a fost luat cu IMS-ul şi dus pe dealul Crucii, deasupra oraşului şi împuşcat de slt. Liviu Pangraţiu. Aşa ca procesul, înscenat fără "şef" dar pe baza declaraţiilor făcute sub indicaţiile lui Gligor şi Hutu, a avut loc.

In Iulie şi August 1949 au avut loc represiuni sângeroase asupra ţăranilor, cu date la capitolul -Genocidul Ţărănimii- unde se va sublinia şi marea deportare de 40.000 de ţărani români din Basarabia şi Bucovina de Nord spre Siberia, din 5/6 Iulie 1949.

DIN NOU P.N.T. PUS LA ZID

O acţiune similara ca cea din 15 Mai 1948, a fost aranjată de acelaşi călău Alexandru Nicolschi, în noaptea de 15/16 August 1949. A fost generală şi s-a acţionat în toate judeţele, iar securităţile regionale au trecut la confecţionarea de procese prin torturi de tot felul până la trezirea cu aruncarea de găleţi cu apă, nu spre salvarea "omului" ci pentru continuarea "anchetei" pentru obţinerea declaraţiilor planificate de şefii anchetelor după indicaţiile generalilor Gh.Pintilie şi Al.Nicolschi, pe linia încadrărilor juridice indicate de colonelul Mircea Lepădătescu (MAI).

A curs mult sânge în anchete şi din fabrica de procese au ieşit mii de condamnaţi cu aproape 100.000 de ani condamnare. Mărturii sunt sentinţele pronunţate pe baza înscenărilor şi publicaţiile supravieţuitorilor. Vini nu au existat, dar s-a găsit articolul "209" în care a fost înghesuită românimea tot timpul. Se zicea "vinovat pentru discuţii duşmănoase", la care Petre ŢUTEA a răspuns: "Bine, dar toată ţara vorbeşte...". Era un adevăr, însă scopul era altul. România trebuia să urmeze exemplul Rusiei şi o făcea cu multă slugărnicie. Gheorghiu Dej s-a executat şi a ordonat începerea Canalului Dunare-Marea Neagra" şi la Constanţa, în faţa "robilor", a ameninţat: "Aici e mormântul intelectualilor."

De un an începuse să-i scoată din învăţământul universitar şi din Academia Română, înlocuindu-i cu delatori, oameni fără căpătâi şi fără Dumnezeu.

Este un nou aspect al genocidului.

MUNŢII MEREU IN FIERBERE

Încă din Martie 1949 s-a început constituirea organizaţiei "Cruce şi Spada" şi pe 25 Martie s-au adunat să înceapă construirea cabanei de adăpostire în muntele Horaiţa de lângă Huedin. Securitatea din Cluj a aflat că pe 11/12 Aprilie vin unii delegaţi din Bucureşti. La aceasta întâlnire a fost şi ea prezenta şi a fost împuşcat Ion TORCEA, unul din membri. A urmat arestarea celorlalţi şi după ce în Sept. au fost condamnaţi la pedepse până la 25 ani, dintre cei peste 50 de arestaţi socotiţi conducători au fost scoşi din arestul de la Cluj din ordinul col. Mihai Patriciu şi duşi la Zam-Sâncrai şi împuşcaţi:: GHEORGHIU Gheorghe Mărăseşti (conducătorul), FORJU Gavrilă (ţăran), POTRA Aurel (locotenent) şi PITURU Nicolae (farmacist). Execuţia a avut loc pe 7 octombrie 1949.

In aceiaşi zi de 7 Octombrie a fost împuşcat la Cheile Runcului şi partizanul PUI Miron, din Ocoliş-Alba, scăpat din grupul de la muntele Mare. In aceiaşi zi de 7 Oct. a fost asasinat şi BUDNEA Obreja din com. Ocoliş-Alba, tot la Cheile Runcului şi tot din dispoziţia aceluiaşi colonel de securitate Patriciu Mihai.

Vrancea, acest cot al Carpaţilor, renumit ca "sălaş" al libertăţii (drept de proprietate cu hrisov din timpul lui Ştefan cel Mare), nu s-a lăsat îngenunchiat şi-a hotărât să se apere împotriva invadatorului. Scăpaţii din valul de arestări din 1948, fraţii Ion şi Cristea Paragina au strâns în jurul lor un grup de tineri şi cu sublocotenentul Mihai Timaru s-au retras în munte, aproape de schitul Moşinoaie, pe valea Porcului, afluent al Zabrăuţului, locuri încărcate de istorie.

Partizanii de aici se organizau şi erau în defensiva aşteptând momentul când să-şi apere "moşia". Dar securitatea din Galaţi condusa de Ştrul Mauriciu, un torţionar feroce, prin căpitanul invalid Anghel, în com.Clipiceşti a reuşit sa introducă în grupul partizanilor două iude: Vrabie şi Uşurelu.

Pe 17/18 Oct.1949 s-a aranjat să meargă la crama lui Anghel, ca să discute despre aprovizionarea cu armament. Acolo Mihai Timaru şi Ionel Paragina au fost arestaţi. In acelaşi timp s-a dat asaltul la cele doua bordeie de unde au reuşit să scape numai Cristea Paragină şi Gheorghiţă Bălan care s-au ascuns în munte, în podul unei mori de apă, părăsită. Acolo a fost după o săptămâna împuşcat Cristea Paragina de soldatul Acatrinei.

Gheorghiţă Bălan, din Soveja, reuşind să scape va fi între organizatorii răscoalei din 23 Iulie 1950 care va cuprinde satele vrâncene şi în urma cărora vor fi arestate câteva sute de ţărani şi executaţi după chinuri barbare vreo zece dintre ei printre care: Gheorghiţă Bălan, Costică Manoliu, Victor Manoliu, Buşilă Teodor, col. Strâmbei Ioan...In timpul răscoalei au fost împuşcaţi foarte mulţi, printre ei numărându-se Asaftei Radu din com. Nereju, Crăciun Radu, fraţii Cucu Grigore şi Cucu Neagu (împuşcaţi pe 8 Sept lângă satul Dumitreşti, Cucu Constantin (frate, împuşcat pe 1 Noiembrie) şi un ţăran mai în vârstă omorât la Galaţi în timpul anchetei, Posmagiu Ilie (tatal) şi Posmagiu Tudor (fiu) şi mulţi alţii.

Dintre sutele de arestaţi au fost de asemenea foarte mulţi ce au murit în urma torturilor sau a muncii de exterminare. Martor principal al torturilor şi victimă în acelaşi timp este Mihai TIMARU.

Grupul partizanilor de pe valea Topologului, între munţii Coziei şi munţii Ghiţu, la nord de Sălătruc, a fost constituit de profesorul Dumitru APOSTOL. Mai este cunoscut şi sub denumirea de partizanii de la Suici, de unde erau câţiva dintre componenţii grupului şi unde de asemenea aveau bordei pentru ascunzătoare şi aprovizionare. Trădător a fost fotbalistul Ciobănea infiltrat în grup.

Căpitanul Cârnu Ion de la securitatea din Piteşti a pornit pe urmele acestor partizani Au avut loc ciocniri şi au murit în luptă: Sâia Nicolae (ţăran), Ghelmeci Ştefan (inspector şcolar din com. Mozăceni), Ştefănescu Gheorghe (din Miroşi), Donescu Nicolae (preot din Soici), Ghe. Dorobanţu, învăţător ucis în Suici, Dumitraşcu Grigore (învăţător din Suici, mort în temniţă din cauza torturilor)... Arestat, Dumitru APOSTOL a fost torturat îngrozitor de călăul Cârnu. In procesul care s-a judecat la Craiova i s-au dat 25 ani munca silnică şi a fost trimis să execute pedeapsa la Piteşti. Revoltat că nu l-au condamnat la moarte, Cârnu 1-a scos din închisoare şi 1-a dus pe Dumitru Apostol la primăria din com.Suici. Seara, pe la orele 22, a fost scos şi dus la circa 50 m. de pod spunându-i că este liber să meargă acasă. De la spate plutonierul de securitate Ciofrângeanu Gheorghe a descărcat pistolul în el. A fost înmormântat în comună, sub supravegherea securităţii

Gărzile Decebal care se organizaseră în munţii Dornei şi Stânişoarei, din jud. Câmpulung Moldovenesc, erau constituite din mai multe grupe. Una din aceste grupe alcătuită de Crăciun Dumitru şi Sandu Grigore, şi-au stabilit adăpostul în muntele Bancu. După unele neînţelegeri, din grup au plecat Străchescu Constantin, Chirculescu Constantin şi ing.Grodiuc Aurel Au fost prinşi de securitate pe 14 Dec.1949 când ing.Grodiuc a fost împuşcat la Găineşti, jud. Baia. La anchetă Chirculescu Gheorghe n-a rezistat şi a condus Securitatea la adăpostul din munte. Pe 16 Decembrie, în ciocnirea ce a avut loc au fost împuşcaţi: Ion APOSTOLINI, Iacob GALAB şi Constantin TODAŞCĂ. A fost grav rănit la cap Ion-Jenică ARNĂUTU care, torturat, a trecut prin securitate şi închisori murind exterminat în temniţa de la Râmnicul Sărat pe 2 Noiembrie 1959.

Dacă aceste crime se petreceau în Bucovina, cu 5 zile înainte fuseseră împuşcaţi la Jilava coloneii Dan TETORIAN, Mihail ELIADE şi actorul Marcel EMILIAN, în dimineaţa de 13 Decembrie 1949.

La acest sfârşit de an s-a comis o crima oribilă şi în Maramureş, îngrozind lumea satelor chiar în noaptea de Crăciun 1949.

Lansându-se valul arestărilor din vara lui 1949, au mers să-1 ridice pe ţăranul Alexa BEL din satul Cufoaia, com. Dumbrava, jud. Maramures, fost primar pe vremea guvernării naţional-ţărăniste. Nereuşind să-1 prindă, pe baza unei înscenări a securităţii de la Dej, a fost condamnat în lipsa la 1 an de T.M.Cluj pentru că ar fi spus ca "vin americanii". Omul a stat ascuns prin păduri şi fiind informat, călăul maior Nicolae Briceag (şeful securităţii Dej), a organizat prinderea lui în noaptea de 24/25 Dec.1949, când ar fi urmat sa treacă pe acasă; într-adevăr în noaptea respectivă a fost arestat şi dus la securitatea din Tg.Lăpuş, de unde au anunţat pe 25 Dec. prinderea lui. Revoltat că l-au prins viu, Briceag a dat dispoziţie să fie dus acasă şi împuşcat sub pretextul că a fugit de sub escortă. Ordinul s-a executat. Ajungând în sat, l-au dat jos din maşină şi deslegându-1 i-au spus să plece acasă. După ameninţări s-a îndreptat spre locuinţă, însă după 10-15 metri sergentul Trif Fabian cu cei 5 subofiţeri de miliţie 1-au împuşcat pe la spate. Alarmat de focurile de arma, a ieşit Bel Ioan (cumnat şi vecin), găsindu-1 că mai mişcă. Atunci s-a apropiat Paşca Vasile (miliţian) şi i-a mai tras un

glonte în urma căruia a decedat, iar şeful criminalilor (Trif Fabian) a intrat în casă şi s-a adresat soţiei: "Hai scroafă puturoasă şi îţi ia porcul din gradină că a fost lichidat". A obligat-o ca până în dimineaţa de 26 Dec. să fie înmormântat.

Regimul comunist se face vinovat de aceste crime monstruoase săvârşite în cursul anului 1949, nu numai în regiunile muntoase, ci şi la câmpie, pe tot cuprinsul ţării trăgându-se cu mitraliera în
ţăranii care apărau pâinea ce se fura de la gura copiilor lor.

Crime s-au săvârşit şi cu zecile de mii de cetăţeni arestaţi care au trecut începând din 1947 (mai ales) prin torturi inimaginabile pentru o minte sănătoasă, ca să se obţină declaraţii mincinoase pe baza cărora să se însceneze procese. Arestaţii, odată condamnaţi, au fost trimişi la închisori. Închisorile în loc de "instituţii" de executarea pedepselor au fost transformate în locuri de continuarea torturilor până la exterminare, prin fel de fel de mijloace.

Jilava, închisoare subterana, vechi fort de apărare al Bucureştiului, avea pereţi groşi de 70-80 cm. în permanenta umezi şi cuprindea camere de 12x5x2.20 şi de 4x4x2.2 cu priciuri de scândura pe 2 nivele şi pe jos cu ciment. În camerele mari au stat până la 280 de persoane având ca aer circa 0,5 m.c. In camerele mici au stat până la 50 persoane şi beneficiau de 3/4 m.c. de aer. Dar au fost perioade când pe lângă obloanele puse în permanenţă se băteau şi giurgiuvelele în cuie, luni de zile, mai ales vara, ca pedeapsă. În aceste condiţii au murit oameni prin sufocare. Se dormea şi pe ciment, sub priciuri şi pe intervalul din mijloc şi chiar pe tinetele cu murdarii (care deversau mizeria din cauza supraaglomerării şi a suprasolicitării, până când "don şef" se îndura să le golim).

Peste toate aceste fiinţe ce agonizau trona cap Maromete Ilie (sau Nicolae), ajutat fiind de Moraru (ofiţer politic), Iamandi (plutonier, care se ocupa şi de execuţiile celor condamnaţi la moarte), Ivanică Ilie, Barbuică, toţi nişte fiare, sadici, cu paru-n mâna tot timpul, însoţindu-1 pe "director", gângavul portar de la Primăria Capitalei. Pentru că erau analfabeţi, nu ştiau decât să înjure şi să iscălească, nu le ieşea numărătoarea, sufocându-se când intrau în camere, din cauza mirosului îngrozitor. Ei nu puteau suporta 5 minute, dar deţinuţii stăteau 24 ore, plini de furuncule.

Si atunci ne numărau ca la strungă, scoţându-ne pe culoar pe sub ciomegele miliţienilor care loveau fără milă, fără sa tina cont de bătrânii bolnavi care se mişcau greu, sau de locul unde loveau. Se mai adaugă pedepsirea cu lovituri la comandă, punerea în lanţuri, izolarea de 7-10 zile dezbrăcat şi de cele mai multe ori pe timp de iarna...fel de fel de pedepse înjositoare şi degradante...

Prin aceasta Jilava era locul de transfer şi prin ea au trecut sute de mii de oropsiţi ai sorţii, spre sau din cele aproape 200 de astfel de temniţe de execuţie.

Fiecare închisoare avea acelaşi regim de barbarie instalat la conducere, dar un alt maromete: Goiciu Petre (Gherlă), Ştrul Mauriciu (Galaţi), Poppig Ianos-Adalbert(Suceava), Fucs(Fălticeni), Dorobanţi Mihai şi Colier Ştefan(Aiud), Lazăr Tiberiu (Făgăraş), Dumitrescu Alexandru (Piteşti), Crăciun Gheorghe (Sibiu), Briceag Nicolae(Dej), Teodor Seapeanu (Calea Rahovei din Capitala), Doicaru Nic.(Constanta), Coloman Ambrus (Timişoara), Raceu Dumitru (Brăila)....

Printre vinovaţii acestui sistem barbar se număra: Konopliov, consilierul sovietic care supraveghea din partea lui Lavrenti Beria funcţionarea sistemului de represiune în România, condus de 3 rusofili, Pintilie Gheorghe (Bodnarenco Pantelimon-Pantiusa), Nicolschi Alexandru (Boris Grunberg) şi Mazuru Vladimir (Mazurov). Cei ce puneau în practica mecanismul de distrugere al românilor, din prima "promoţie" au fost: Dulgheru Mişu (Dulberger), Dincă Teodor(lt, colonel), Andreescu Matusei (Matusievici Nathan), Popescu Constantin (maior, fost muncitor CFR), Fischel Simion (maior), Sfetcovici Grigore (maior), Negrea Vasile (maior),Dumitrescu Nae (cap.), Niculescu Ştefan(cap), Cociu Adrian (cap), Siegler Simion (lt.major), Capitahescu Dumitru (lt.major) şi Lepadatescu Mircea (colonel), cu încadrările juridice spre care erau dirijaţi anchetatorii. Acest aparat din Direcţia generala a securităţii s-a ocupat de organizarea de loturi din membrii fostelor partide şi ai mişcării legionare.

La sfârşitul acestui an s-a pus în aplicare planul reeducării la care au luat parte Pintilie Gh., Dulgheru Mişu, Jianu, Marin, Sepeanu Teodor, CSELLER Ludovic, Constantinescu Marin zis Duba¸ Baciu Ion (col.ajuns în Direcţia închisorilor şi lagarelor), Nemeş Iosif. La acest plan diabolic s-au alăturat pe plan local Dumitrescu Alexandru(comandantul închisorii), Cârnu Ioan de la securitatea din Piteşti, ofiţerul politic Marina (Iţicovici) Ion şi din personalul închisorii au participat la bătăi şi acoperirea torturilor gardienii Georgescu Alexandru din Leordeni, Ciobanu din Ţigăneşti, Dina Florea, Nistor Dumitru, Lăzăroiu, Mândruţa...

Pentru că de la Piteşti sistemul barbar a fost transferat şi la Gherla merită trecuţi şi cei ce l-au susţinut: ofiţerii politici Sucigan Gheorghe şi Avadanei Constantin, precum şi doctorul Barbosu Viorel, iar din partea administraţiei locot. Mihalcea Aurel (ginerele lui Goiciu), Gabor Tiberiu, Vascanu Augustin....

Din rândul deţinuţilor cel care a trecut la torturarea colegilor a fost Ţurcanu Eugen, ajutat la torturi de Popa Alexandru Tanu, Puşcaş Vasile, Păvăloaie Vasile, Livinschi Mihai, Stoian Ion, Romanescu Grigore, Popescu Aristotel, Pătrăşcanu Nuti, Pop Cornel şi mulţi alţii...

Torturile la care şi-au supus colegii de puşcărie de lot sau chiar de liceu au fost îngrozitoare, folosindu-se metode diabolice la auzul cărora te cutremuri. In astfel de condiţii au fost omorâţi la Piteşti circa 15 deţinuţi. Scenele de groază petrecute în camera 4 spital şi nu numai acolo, sunt descrise de Grigore Dumitrescu în "Demascarea".Un episod din "infernul" Pitestiului:

"... Adorm...mişcări şi şoapte mi-au tulburat somnul. Printre pleoapele pe jumătate deschise văd capul lui Ţurcanu. Intre mâini se pare ca are gâtul unei victime. Lângă el Puşcasu, Steiner şi Gherman. Din când în când se apleacă şi ei peste victima de sub trupul lui Ţurcanu. In urechi îmi pătrund horcăielile năbuşite ale terorizatului. Brusc, aud cum i se izbeşte capul de ciment... Tremur. Aud mereu izbiturile capului de ciment...Niţule, vorbeşte Niţule cu vocea şoptită. Capul izbit din nou...şi după câteva minute nesfârşit de lungi, o voce stinsă dintr-un piept sfârşit de puteri....nuuuu, nu ştiu nimic...Unul de lângă Ţurcanu cu vocea tremurândă: a murit...nu mai suflă...

Era 26 Februarie 1950. Niţu le scăpase călăilor, nereeducat."

In astfel de chinuri au murit şi Gheorghe SERBAN şi Mihai IOSUB, şi Ion PINTILIE şi Chirica BALANISCU şi Alex. Bogdanovici, şi alţi circa 29 la Piteşti. Alte zeci au ieşit traumatizaţi şi schilodiţi şi fiziceşte şi sufleteşti.

Mărturie pentru aceste orori sunt din ce în ce mai multe, printre ele ale lui Aurel OBREJA, Chirica GABOR, Virgil MAXIM, Nicolae POPA, Mihai JIANU, Eugen Magirescu, Nicolae IONITA, Mihai BURACU...

Aceeaşi echipă de călăi au continuat, cu aceeaşi sălbăticie şi în acelaşi sistem; au omorât la Gherla pe Ion CRIŞTEA (ţăran), Andrei DUMITRU (camioner), Ion DINCĂ (mecanic), Vasile DAMBU (ospătar), Dumitru RADOVAN (tâmplar), Petre Gh. POPESCU (căpitan), Ion TÂMPA, Garofil M. DIMCIU şi alţii- trecuţi între victimele comunismului. Şi aici au fost unii torturaţi până au înnebunii, alţii au rămas neoameni, cu sechele nevindecabile...

EXPORTUL REEDUCĂRII PRIN TORTURA

Pe 24 Februarie 1950 a sosit la Piteşti inspectorul Nemeş Iosif şi dintre călăii torţionari a luat pe Sobolevschi Maximilian şi PRISACARU Ion, pe care i-a instruit şi trimis la Braşov. Acolo au început să bată pe Zamfirescu Constantin şi Ismana Ion, care au început să strige pe geam şi a intervenit administraţia, oprind reeducarea prin violenţă. În continuare cei doi călăi s-au ocupat cu strângerea de informaţii până la 13 Feb.1951, când au fost trimişi la Peninsula,

La OCNELE MARI, unde se găseau câteva sute de deţinuţi fără condamnare, toţi oameni în vârstă, s-a trimis o echipa de persoane desemnată de Turcanu şi Iosif Nemeş ca să terorizeze pe aceşti lăgarişti. Aceşti torţionari au fost: Ştefănescu Grigore, Samson Ion, Gemeniuc Constantin şi Vlădoianu Liviu. Administraţia i-a încurajat şi le-a pus la dispoziţie celulele 10, 11 şi 12 la etaj, unde nu aveau acces paznicii. Timp de 6 luni a durat tortura prin care a trecut Petre JUTEA,Vasile TAFLAN, Virgil MATEIAŞ, Vasile HANU... A fost omorât istoricul de la Roma GRAMA Gheorghe-Gioto de către Strugaru Mihai, alţii au înebunit, ca Ştefan Verescu şi preotul Andrei ADAM, care şi-au revenit după ani şi ani.

TÂRGUL OCNA a fost o închisoare pe care MAI-ul a destinat-o ca spital pentru sutele de bolnavi de plămâni din cauza condiţiilor de exterminare în care fuseseră ţinuţi şi a torturilor prin care trecuseră. Conducerea MAI a căutat sa profite şi de aceşti bolnavi care veneau din muncile de exterminare ale Canalului sau torturile din Piteşti şi Gherla. In acest scop Nedelcu Mihai împreună cu Nemeş Ioşif, cu avizul lui Nicolschi, au trimis la Tg.Ocna pe Nutti Pătrăşcanu ca să iniţieze sistemul de la Piteşti. S-a început într-un grup restrâns de foşti reeducaţi la Piteşti, cu acoperirea ofiţerului politic Şleam Augustin şi a inspectorului Nemeş şi Tudor Sepeanu. Dar bolnavii au găsit energia să reziste, să riposteze, alertând prin strigate locuitorii oraşului. Pătrăşcanu a rămas doar să facă pe informatorul ofiţerului politic până în 1952, când a fost ridicat şi implicat de cei pe care îi servise în grupul lui Eugen Ţurcanu, sfârşindu-şi ticăloasa activitate după comutarea pedepsei cu moartea, în închisoarea Jilava.

Vinovăţia MAI-ului este cu atât mai mare cu cât şi ofiţerul politic Şleam Augustin, implicat în represiunea brutală, a lovit pe deţinuţii Banu Alexandru şi Ianolidis Ion. A continuat sa şantajeze bolnavii cu medicamente în schimbul delaţiunii. Noroc cu doctoriţa Danielescu,care a depus eforturi pentru a-i salva. Cu toate acestea, din rândurile acestor bolnavi, torturaţi în anchete şi închisori au murit 67 de tineri între 1950 - Aug.1953.

Martori ai reeducării din Tg.Ocna:Penciu Gheorghe, Ionescu Nicolae-Galbeni.

La Caransebeş fuseseră adunaţi vreo 25-30 intelectuali de seamă şi foşti oameni politici (Emil Haţieganu, deputatul de Bălti Dumitru Topciu, Valer Roman, Ion Costinescu, Anton Dumitriu, Ioan C. Popp, Ion SIMU, Trixy Mironescu...) şi alţii mai tineri cărora Nicolschi le pregătise o reeducare. A trimis pe Iosif Nemeş, Ludovic Cseller şi Teodor Sepeanu, cu un nou locot.major ca director. Acesta s-a adresat deţinuţilor spunându-le: "Să nu credeţi ca v-am adus la pension, până în primăvara nici unul dintre voi nu va mai fi în... viată". A început regimul de restricţii şi sancţiuni şi pentru că nu da rezultate, a cerut ajutorul Bucureştiului. După eşecul de la Tg.Ocna, a luat de acolo doi oameni "de mână" din cei instruiţi de Ţurcanu, anume pe Bârjovescu Dumitru şi Străchinaru Constantin, pentru a-i termina pe "boieri". Aceştia au venit şi pregăteau terenul pentru trecerea la violenţă. S-au găsit câţiva tineri care-i cunoşteau de la Suceava şi le-au pus gamelele cu ciorbă fierbinte în cap, săturându-i de reeducare. S-a terminat acţiunea Nicolschi aici, la Caransebeş, dar ea continua în forţa peste ţară.

1 95 0
EXTERMINAREA PRIN MUNCĂ FORŢATĂ ÎN PARALEL CU ASASINATELE LUI NICOLSCHI

Regimul represiv împotriva mişcărilor de rezistenţă continuă după modelul Beria, neţinând seama nici măcar de acea justiţie coruptă pe care o subordonaseră securităţii.

Nicolschi, nemulţumit de unele sentinţe "blânde" s-a dus la Timişoara şi a aranjat cu lt.Coloman Ambruş ca să-i trimită nişte deţinuţi pe care să-i lichideze. Prin adresa 10.007/1950 s-a cerut directorului de la Gherla (Stelian Tomulescu) să trimită la Timişora 7 deţinuţi pentru continuarea anchetei (Vernichescu A., Popovici Gheorghe, Puschiţă Petre, Ghimboaşa Nicolae, Smultea Gheorghe, Luminosu Gheorghe şi Ungureanu Gheorghe). De fapt erau şase fiindcă Ungureanu Gheorghe era deja omorât în ancheta pe 3-04-1949 şi fusese înregistrat la spitalul din Timişoara (din cauza unui TBC pulmonar) şi înmormântat în cimitirul Săracilor. Cu toate acestea justiţia poporului 1-a condamnat la 20 ani. Deci cei şase de pe listă au fost urcaţi în curtea închisorii Gherla şi au plecat cu lanţuri la picioare, dar la Timişoara n-au mai ajuns niciodată. Au fost împuşcaţi la marginea unei păduri, se pare Pădurea Verde, si aruncaţi într-o groapă comună. După ce familiile au început sa se intereseze de soarta lor, MAI-ul a făcut nişte certificate false de deces în August 1957, şi i-au înregistrat de la nr.101-197 într-un registru -dublură- ca toţi morţi în aceeaşi zi, trei la ora 12 şi patru la ora 13, în spitalul din Timişoara.

Şi nu au fost singurii asasinaţi.

Constanţa, unde fuseseră executaţi "numai" 13 partizani iar 16 primiseră pedepse între 15 şi M.S.V., iarăşi 1-a supărat pe călăul Securităţii poporului. După 20 zile de când ajunseseră la Gherla, s-a primit dispoziţia sa fie transferaţi la Timişoara şi pe 9-03-1949 au luat drumul Banatului într-un vagon dubă, dar n-au mai ajuns niciodată, fiind asasinaţi la marginea aceleiaşi păduri Verde. Şi în acest lot apare deţinutul Ion Constantinescu mort cu adevărat pe 24 Feb.1950 în vagonul dubă şi înmormântat la Gherla. Dar la expedierea lotului la Timişoara s-a plecat şi cu numele lui pe listă şi când în 1957 s-au întocmit certificate de deces false, a fost făcut şi pentru Ion Constantinescu unul, deci mort a doua oară, şi acum înregistrat la Timişoara.

Şi securitatea de la Cluj a primit dispoziţia să transfere la Timişoara 14 partizani din lotul de la Muntele Mare şi Mihai Patriciu s-a executat. Printre cei 14 asasinaţi a fost POP Alexandra, MOLDOVAN Simion, VANDOR Victor, OLTEANU Emil, ROBU Ion, MAXIM Alexandru, MARGINEANU Petre. Ridicaţi pe 2 Aprilie şi împuşcaţi; iar înregistrarea tot la Timişoara, pe o lista cu 54 de martiri.

Pentru aceste crime oribile trebuie făcuta dreptate. Criminalul odios Nicolschi declara cu cinism în 1990 la interviul luat de Lucia Hossu pentru lămurirea misterului: "Cine a ştiut în '49 ca vine '89", cu alte cuvinte i-ar fi lichidat pe toţi.

Aceasta afirmaţie era în concordanţă cu linia partidului care în discuţiile pentru instituirea muncii forţate subliniase: "UN MILION DE DUŞMANI DE CLASĂ EXTERMINAŢI PENTRU A CONSTRUI CEA MAI BUNĂ ŞI MAI DREAPTA DINTRE SOCIETĂŢI."

Cu acest slogan a plecat în 1950 în Dobrogea, lt.col.Cosmici Eftimie (inspector din Direcţia generală a lagărelor şi supravegherea deţinuţilor la munca forţată, trasându-le subalternilor cruzimea - ca sarcina de serviciu. Cruzimea au aplicat-o pe teren subalternii lui, Albon Augustin (fost ceaprazar), ajuns comandantul trupelor ce păzeau deţinuţii la Canal şi Liviu Borcea (finul lui), comandantul lagărului de exterminare de la Capul Midia. Amândoi sadici şi foşti informatori ai fostei siguranţe, infiltraţi printre comunişti şi amândoi condamnaţi şi repuşi în funcţie după 2-3 ani.

Primul zbura în elicopter deasupra locurilor de munca la canal şi cobora din loc în loc, îndreptându-se urlând spre deţinuţi:

"Bandiţilor, cu gamela să săpaţi canalul înainte de a muri."

Iar finul Borcea intra în barăci tot urlând: "Bandiţilor, aruncaţi mâncarea în W.C. ca să slăbiţi şi să sabotaţi lucrările", iar bieţii oameni mureau de foame, la el în lagăr mâncându-se câini.

CANALUL

Pentru torturarea a sute de mii de oameni prin munca forţată în vederea exterminării lor, se face vinovată conducerea comunistă care s-a subordonat intereselor unui stat străin, ruinând şi înfometând populaţia ţării.

Prin HCM nr.613 s-a aprobat planul de construire, proiectare şi cercetare întocmit de comisia condusa de Sapoşnicov. Printre semnatari, Petru Groza, Gh.Gheorghiu-Dej, Vasile Luca, Lothar Radaceanu, Th.Iordanescu, Popescu-Dorneanu, Ion Vinze, Bucur Şchiopu.

Director general al Canalului a fost numit Gheorghe Hossu, inginer şef şi prim director adjunct Mayer Grunberg, iar Vasile Posteucă şi D.Antoci, directori generali adjuncţi (HCM. 913/1949).

Intre cei ce jubilau era şi Ana Pauker care declara: "Construim uriaşe lucrări fără burghezie şi împotriva ei".

Da, s-a construit fără burghezie, dar sub supravegherea consilierului sovietic Vorobiov, ajutat de Mihailovici, Ţiganov, Maximov...

Se întreceau în sublinierea avantajelor ca: asigurarea celui mai ieftin transport spre Marea Neagra, industrializarea regiunii de sud-est a ţării, crearea condiţiilor favorabile pentru îmbunătăţirea agriculturii şi combaterea secetei..., dar ascundeau scopul real, că se urmarea îndepărtarea României de la Gurile Dunării şi Deltă, intrate în obiectivul Moscovei şi mai ales ajutorul "frăţesc" prin "împrumutarea" utilajelor obosite (pentru care plăteam chirie 24 ore din 24 ore) şi vinderea porţilor de la ecluza Taşaul, care fuseseră greşit proiectate... şi alte ajutoare tot "dezinteresate".

Braţele de muncă o constituiau deţinuţii şi pentru camuflare i-au numit "forţe MAI" sau "forţe speciale".

Când directorul Canalului, Gh.Hossu, avea nevoie de braţe de muncă se adresa ministrului de interne şi acesta da ordin -Direcţiei Anchete- care repartiza pe regiuni cifrele şi un nou val de arestări se abătea peste ţară fără motiv, "din necesitate"

Si pentru impulsionarea lucrărilor, în Martie 1950 s-au deplasat Cseller Ludovic, Sepeanu Teodor, Albon Augustin, Bădică Ilie la "pepiniera" de la Piteşti şi au trimis o suta de "mlădiţe" la Peninsulă, unde s-au constituit în brigăzile de spărgători "13-14". Au fost primiţi cu braţele deschise de ofiţerul politic Chirion, o bestie umana. Aceştia s-au organizat cu funcţii între ei şi chiar au dat conducători şi la alte brigăzi. Printre numele devenite celebre se număra: Bogdănescu Ion(brigadier), Enăchescu Simion(brigadier), Lie Pompiliu (brigadier), Bala Andrei(brigadier), Lupaşcu Ion(brigadier), Petrică Ion(brigadier), Cojocaru Constantin(prim-brigadier), Grama Octavian (prim brigadier), o serie de pontatori ca Bordeianu Virgil, Livinschi Mihai, Mărăcine Paul, Meteşan Fl.(pontator şi brigadier la preoţi), Sofronie, Sobolevschi, Gherman Coriolan (brigadier) şi alţii fără funcţii, dar tari de mână: Codreanu Augustin, Condrea Aurel, Sofronie Const., Stancu Ion, Roşca Petre, Voin Ion, Prisăcaru Ion s.a.

Acestor brigăzi "fruntaşe" li se dăduse voie sa aibă acordeoane ca să se "destindă" după munca de pe şantier.

Seara puneau paturile la ferestre, începeau să cânte cu acordeoanele, în timp ce alţii erau torturaţi. Unele victime erau în permanenţă ţinute în aceste brigăzi şi scose la lucru cu călăii. In această categorie se aflau comandorul Titus Ceauşu, prof.doctor Ion Simionescu(fost ministru), Marin Piţigoi(deputat PNT)... aceştia erau puşi noaptea să spele duşumelele, câteodată purtând în spate câte un torţionar, li se da raţia de mâncare redusă şi ziua pe şantier forţaţi sî muncească până la epuizare.

O alta categorie o formau diferiţi deţinuţi, turnaţi de informatori că nu muncesc, sau că bârfesc regimul şi administraţia.

Un episod tragic s-a petrecut pe 21 Iunie 1951, rămas în memoria celor ce au trecut prin Peninsula ca "Noaptea Sfântului Bartolomeu." In aceeaşi seară, după stingere, au fost scoşi 18 deţinuţi din brigada 18 b. şi duşi în brigada a 13-a, a lui Bogdănescu Ion. Acolo au fost toată noaptea batuţi îngrozitor, desfiguraţi şi un ţăran, Gheorghe Şandru (din com.Vintu Mare de pe Târnave) a murit din această groaznică bătaie. A durat toată noaptea şi spre dimineaţa înainte de a suna deşteptarea au fost scoşi şi aruncaţi pe la colţurile barăcii, ca în halul acela să meargă la muncă. Martor şi victima la acea data este prof.Gurău Vasile.

Alt caz şi mai grav a fost al doctorului Ion Simionescu care după luni de chinuri în această brigada, n-a mai putut suporta şi în ziua de 12 Iulie 1951 la prânz a plecat agale din şantier şi soldatul din cordon a tras şi 1-a împuşcat. Martor Remus RADINA.

Dumitrache Ion, un subofiţer din Pucioasa-Dâmbovita a fost legat de stâlpul din mijlocul platoului, legat cu lanţuri la picioare; în noaptea de 4 Aprile 1951 1-au dus în beciul cu cartofi, unde a fost împuşcat de Bogdănescu Ion şi Madan Ion cu pistolul dat de ofiţerul politic Chirion. A fost apoi târât lângă sârma ca să insinueze că a vrut să evadeze, dar au uitat să-i desfacă lanţurile de la picioare. Martor Ioniţoiu Cicerone.

A mai fost şi sublocotenentul Mircea Magearu (din cavalerie), împuşcat pe drum spre şantierul de lucru. Martor, Ţolescu Tiberiu.

La 23-08-1951 a fost împuşcat Ion.Museţeanu în Poarta Alba.

Au mai fost împuşcaţi şi pe alte şantiere şi sunt semnalaţi printre Victimele comunismului.

Deţinuţii erau obligaţi să lucreze 10-12 ore cu norme duble faţa de cei de afară şi la cărat pământ mergeau cu jug după gât, ca sa le fie mai uşor fiindcă manile le erau numai răni.

La lucrări nu era nici un fel de protecţie. La Capul Midia, unde se lucra sub un mal înalt şi pericolul era iminent, unii deţinuţi au refuzat să lucreze în acele condiţii (Coposu Corneliu, Ghica Serban şi Funda Tache...).

S-au oferit 10 inşi să lucreze. Dar la un sfert de oră de lucru s-a prăbuşit malul peste toţi, omorându-i. Printre ei se aflau: Fox Andrei(din Reşiţa), Naum I. Alexandru (Petreşti-Putna), Oltea-nu Victor(Petreşti-Putna), Ştefan T.Lazar (com. Independenţa-Galaţi).

Accidentul s-a întâmplat pe 27 Martie 1951.Martor, Coposu Corneliu.

Cu miile au murit exterminaţi în această munca faraonică ce s-a dovedit inutilă. Planurile tovărăşeşti nu fuseseră bine întocmite şi gura de vărsare de la Taşaul s-a dovedit necorespunzătoare.

Dar tot partidul comunist a găsit soluţia: sabotaj.

Acest dezastru din cauza incompetentei comuniste s-a produs într-un context politic favorabil pentru Gheorgiu Dej care primise consimţământul Moscovei de a rămâne singur stăpân pe putere. Cu perfidia ce-l caracteriza, şi-a găsit omul ce-i trebuia la Ministerul de Interne ca sa poată el conduce şi dirija politia politica comunistă împotriva eventualilor concurenţi din partid, sau a unei posibile opoziţii anticomuniste.

Acest om nu era altul decât Alexandru Drăghici, membru Biroului organizatoric P.M.R. unul dintre cei mai duri stalinişti. Cum era şi adjunct al Ministerului de interne, Teohari Georgescu fusese înlăturat în Aprilie 1952 de la conducerea Ministerului, Gheorghiu Dej 1-a şi promovat.

La începutul noii misiuni, însoţit de Petre Socol (şeful Secţiei de control şi instructaj) a plecat în inspecţie pe şantierele Canalului de unde a venit "foc şi pară", că deţinuţii sunt "boieri", trăiesc mai bine decât ostaşii care-i păzesc şi că lipseşte controlul din partea MAI, adică a lui Teohari Georgescu. Cu alte cuvinte începuse lupta pentru succesiune pe spatele deţinuţilor care, poate în infern ar fi dus-o mai bine decât în subzistenţa MAI-ului.

Întors la Bucureşti, a trimis o comisie sub conducerea maiorului Maximilian Vardan (şeful Serviciului de contrasabotaj al Canalului, să confirme într-un raport concluziile lui Drăghici. Dar în raportul făcut a specificat Vardan că nu e vorba de sabotaj ci de deficienţe organizatorice. Cu acest raport, Vardan şi-a semnat ieşirea din securitate pentru atitudine dușmănoasa. Gheorghiu Dej a fost în "dezacord" cu concluzia acestui raport, deoarece acolo era sabotaj iar anchetatorii "să ia masuri pentru curmare".

In şedinţa care s-a ţinut cu participarea lui Alex.Draghici, Iosif Chisinevschi, generalii Pintilie, Nicolschi, Mazuru, cu şefii de Direcţii, Misu Dulgheru, Gogu Popescu şi Garabedian, precum şi a consilierilor sovietici Mihailovici, Tiganov şi Maximov, s-a transmis dispoziţia din partea conducerii comuniste să se organizeze un proces, cu indicaţia exprimată de Gheorghiu Dej prin Iosif Chişinevschi ca să se tină procesul cât mai repede şi judecata să aibă loc la Canal.

De fapt "inculpaţii" erau deja găsiţi şi pe 29 Iulie au fost arestaţi iar pe 1 Septembrie 1952 s-a dat sentinţa de generalul prea ascultător, Alex.Petrescu, în aplauzele tovarăşilor veniţi încolonaţi, iar trei oameni nevinovaţi au fost executaţi pe 14 Octombrie 1952: NICHITA Dumitru, ROZEl Aurel-Rozenberg, VASILESCU Nicolae-Colorado....restul au primit între 20 ani şi M.S.V.

Intre 10-12 Sept.1952 s-a judecat al doilea lot de "sabotori", cărora li s-au dat pedepse între 8-25 ani munca silnica. La rejudecarea procesului sentinţa a fost casată, dar între timp Dumitru Butoianu murise în temniţă.

In ceea ce priveşte ancheta securităţii din 1968 asupra procesului de la Canal, în concluziile "strict secret de importanţă deosebită" se menţionează:"Din documentele existente reiese ca situaţia lucrărilor Canalului Dunăre-Marea Neagra era dezastruoasă şi ea se datora concepţiei greşite a întregii construcţii care, în consecinţă, era sortită eşecului... Pentru a se acredita ideea ca neregulile existente pe şantierul Canalului erau consecinţa unei acţiuni de sabotaj şi a se abate atenţia de la adevăratele cauze, s-au înscenat acţiuni judiciare împotriva unor oameni nevinovaţi. In aceste doua procese s-au sacrificat oameni - trei persoane nevinovate de săvârşirea vreunei fapte penale fiind executate - în scopul justificării unei idei total compromise. "

GENOCIDUL ÎNRĂDĂCINAT IN U.R.S.S. PRIN SÂNGE
ŞI EXPORTAT PRETUTINDENI PRIN MINCIUNĂ şi FORŢĂ...

Pe 2 Aprilie 1944: "Guvernul sovietic declară că nu urmăreşte schimbarea regimului social existent în România..."(Molotov)

Iar pe 7 Martie 1945, trimisul lui Stalin (Sulam Berezinsky) aduce cele 10 porunci Anei Pauker (în România), printre care:

"Micile gospodarii ţărăneşti trebuie desfiinţate pentru a-i lipsi pe ţăranii mici proprietari de pământ, de maşini şi vite. Aceasta va deschide calea spre absorbirea lor în sistemul colectivist."

Micile gospodarii ţărăneşti constituiau satele, adevărate organisme vii în care se plămădeau fiinţele, adevărat rezervor de valori morale necesare propăşirii statului.

La sate era locul păstrării tezaurului moştenit, credinţa, datinile, obiceiurile, legendele, cântecele... tot ce mintea sănătoasa a omului crescut între izvorul cu apa cristalină şi bolta cereasca.

Aici, pe bucata lui de pământ moştenită sau câştigată de el sau de înaintaşi în lupta pentru apărarea hotarelor ţării, în această gospodărie şi-a modelat filozofia lui sănătoasă, organizându-se şi asigurându-si existenţa, după înţelepciunea şi puterea lui de munca.

Mai mult, gospodăriile ţărăneşti asigurau hrana oraşelor, a ţării; prin munca lui ţara devenise grânarul Europei.

Acum, prin directiva din 7 Martie 1945, i se fura dreptul la viaţă, era mânat "forţat" spre sclavie.

Acum a început genocidul împotriva ţăranului, când alţi nechemaţi vroiau sa-i dea să mănânce cu măsură, să nu se mai scoale după cel de al treilea cântat al cocosului şi să ducă tot ce munceşte altora care stau şi dau sfaturi...care vor calcula când şi cât are nevoie.

Până acum vorbea cu cerul care-i arăta comorile din jur, îl sfătuia ce să facă şi unde să meargă. De acum, alţii îl sculau cu toaca şi-l măsurau cu ceasul şi metru cub.

După această directivă, la 2 săptămâni, prin minciuna cu împroprietărirea, i-au învrăjbit pe ţăranii de pe ogoare cu cei de pe front, cărora le-a dat cea mai rămas de la cei ce împărţiseră. Şi le-a dat fără dreptul de a-l împărţi copiilor, de a-l vinde, de a-l arenda... Totul era planificat fiindcă se pregăteau alte etape prin care i-a obligat să ducă cote din ce în ce mai mari, începând cu 19 Iulie 1945 (la 4 luni după împroprietărire), iar pe 6 Iulie 1948, prin Decretul 121, se hotăra "Colectarea se face direct de la batoză". Pe valea Holodului, secretarul unei comune a fost băgat în toba batozei, iar prefectul de Bihor a scăpat fugind pe fereastra primăriei.

În toamna 1948 s-a venit cu o alta povara: desfiinţarea răzoarelor şi comasarea pământurilor în vederea întovărăşirilor, primul pas spre colectivizare. Iar răzmeriţe peste tot. În satele Loloiasca şi Magula din Prahova, pretorul a fugit ascunzându-se într-un pod, iar învăţătorul şi primarul bătuţi. S-au făcur arestări de ţărani. Şi după bătăi, locot. Vasile Gheorghe a înscenat un proces de răzvrătire. Cu Raportul 5/19637 din 4-11-1948, Tudor Dincă, şeful securităţii din Prahova, cerea instrucţiuni:"...să ni se dea ordin de urmare, indicându-ne Trib.mil. unde urmează a trimite vinovaţii menţionaţi, precum şi aprobarea urgentă asupra punerii în libertate a persoanelor citate, întrucât arestul existent la această Direcţie este supraaglomerat, iar penitenciarele din raza noastră nu mai au locuri."

Situaţia era generalizată; ţăranii stăteau cu furca în mână iar temniţele pline, după masivele arestări din 15 Mai 1948.

Ana Pauker se întrecea în declaraţii cu Gheorghiu Dej pe spatele ţăranului român. Ea spunea pe 2 Oct.1948: "Victoria socialismului în România nu este de conceput fără îndeplinirea colectivizării". ("Universul", nr.229/2 Oct.1948). Teoharie Georgescu, cu ocazia lui 7 Noiembrie elogiază modelul colectivizării ("Universul", nr.260/7 Noiembrie) iar el (Gh.Gheorghiu Dej răspunde ca "trecerea ţărănimii în gospodării colective este singurul mijloc prin care ţărănimea săracă şi mijlocaşă poate scapă de mizerie şi înapoiere..."

Ţăranii care hrăneau oraşele deveniseră "duşmanii poporului", pe când veneticii care îi vânduseră erau etichetaţi "cei mai iubiţi fii ai ţării" bolşevizate.

Pentru a distruge satul - cetatea milenara a rezistenţei româneşti - au inventat "chiaburii", după modelul bolşevic.

Odată cu numirea lui N.Ceauşescu ca adjunct la Ministerul Agriculturii, pe 2/3 Martie 1949, au ridicat forţat pe moşieri şi familiile lor, aruncându-i în fel de fel de colburi de ţară, dându-le voie să-şi ia maximum 20 kg din avutul vieţii, restul rămânând la dispoziţia scursurii satelor. Circa 20.000 au fost aruncaţi pe drum.

După această "mare victorie", imediat s-a trecut la "limitarea chiaburilor", categorie în care intra oricine pe care turnătorii satelor îl indica ca atare, fără criterii, la liberă apreciere.

N-a scăpat nici marea masa a ţărănimii, pentru ca, prin Bul.Oficial nr.16/6 Aprilie 1949 se publica Decizia ministeriala 547/1949 care instituia supravegherea muncilor agricole în tot cursul anului, spre a mobiliza la munca pe toţi...

"PENTRU SÂNGELE NEAMULUI TAU CURS PRIN ŞANŢURI... RIDICĂ-TE GHEORGHE, RIDICĂ-TE IOANE!..."

În comuna Roma moldovenească au încercat să facă de Rusalii (12 Iunie 1949) primul colectiv din jud.Botoşani şi alde Ghiţă Pânzaru, alde Hursoschi şi alţi 2-3, care-şi băuseră munca, au propus ţăranilor să facă în sat un colhoz ca în "uniune"... Nici n-au apucat sa termine "sugestia", că s-au pomenit în primărie, telefonând partidului. Cu maşinile au venit urgent, Rukenstein şi Feller cu întărituri de puşti şi mitraliere, începând să aresteze şi...

Secretarul P.M.R. din comuna Lunca, jud.Năsăud, după o astfel de propunere, a fost bine bătut, reuşind totuşi să telefoneze judeţenei după ajutor...

Pe 5 Iulie 1949, în com. Arpăşel de lângă Salonta, ţăranii s-au răsculat strigând securităţii de la Oradea: "Nu vrem colectiv".

In noaptea de 5/6 Iulie 1949, peste 35.000 de Moldoveni şi Basarabeni au fost ridicaţi şi trimişi în Siberia, unde numărul a tot crescut până când ministrul de interne Krugov raporta lui Stalin pe 17 Februarie 1950 ca numărul moldovenilor deportaţi "pentru totdeauna" cu statut de "colonişti speciali" se ridica la 94.792 de persoane.

Teroarea se răspândise peste ţară şi rezistenţa creştea.

De Sf. Ilie 1949,1a Gura Râului din jud. Sibiu - activiştii de partid veniţi de la judeţeană au încercat să-i provoace pe ţăranii care nu voiau sa audă de întovărăşire, chiar la ieşirea de la slujbă, în faţa bisericii. In vociferările care, se auzeau, preotul Ilie Brad a ieşit să vadă ce se întâmplă. S-a văzut înconjurat şi cu... 64 de ţărani şi ţărance, aruncaţi în camioane şi duşi la securitate, unde au intrat în metodele de tortură ale lui Gheorghe Crăciun, timp de o săptămână. Martor, dr. Coriolan Brad.

Tot din faţa bisericii, a plecat spre casa în ziua de 15 Martie 1949 şi ţăranul Anton CICEU, în comuna Fărăoani, jud. Bacău, dar n-a mai ajuns, fiindcă la vârsta lui de 80 de ani şi în baston n-a putut să fugă şi l-au răpus gloanţele securităţii care luau biserica cu asalt.

In ziua de 24 Iulie 1949 colonelul Cseller Ludovic a fost "deranjat" din somn şi în loc să plece după planificarea făcuta să se "răcorească" cu partizanii Maramureşului, a luat-o nespălat, spre Ghida, Satu Nou, Săldabagiu, unde ţăranii se răsculaseră. Până seara s-a pătat cu sânge, dar nici Crişurile n-au mai putut stinge focul ţăranilor revărsat peste încercările de colectivizare.

Bihorul, până spre Arad, a fost supus unui măcel şi a fost nevoie să ceară ajutorul lui Moiş de la Timişoara.

Zece zile a curs sângele ţăranului român în apărarea pământului.

Locotenetul Retezan deznoda pe ţărani în bătaie iar căpitanul Pancovici îi secera cu mitraliera.

Printre morţi s-au aflat în:

Comuna Someşches: FAUR Ion, MARGINE Gheorghe....

Comuna Ucuriş, BODEANU Ion, MATEOC Florea, MATEOC Ion (tatăl), MATEOC. Ion (fiul)...

Comuna Sepreuş, INCICĂU Mihai, PARVU Ion, PARVU Teodor, STANA Ion, HUŢIU Ion ...

Comuna Batâr, CRĂCIUN....

Comuna Bicaciu-Salonta, PETRUŢ Dumitru....

Comuna Belfir, KIAK Laczi, LORICZ Soni...

Comuna Girisu Negru, SARBU Silviu, BOTTON Gheorghe, BOLOG Ioan...

Comuna Coroiu, LEUCUŢIA Matei...

Comuna Criva, HURTH Ioan, HUŢUI Ioan, HUŢUI Gheorghe..

Comuna Susag, PETRAN Gheorghe....

Comuna Tinca, Sucigan Vasile....

Pe lângă numeroase arestări, schingiuiri la securitate, au fost deportări în Dobrogea pe timp nelimitat: Bicaciu (24), Belfir (20), Barâr (24), Criva (24), Cociuba Mare (23), Girişu Negru (28), Suşag (17), Tăut (21), Talpeş (28), Ucuriş (31)...

Satele au rămas sub ocupaţie. Numai în com.Berechiu erau 315 miliţieni şi 65 securişti care băteau încontinuu pe ţărani.

Vinovaţi de tot acest genocid limitat la judeţele Bihor şi Arad se fac prefectul Petre Bele care atunci când ţăranii au cerut sa treiere pentru că nu au ce mânca copiii, le-a răspuns batjocoritor: Ieşiţi pe islaz şi paşteţi, iar la Ucuriş, primarul Teodor Cotuna (cu 2 clase primare) i-a îndemnat: Mâncaţi prune şi castraveţi ca să puteţi strânge cureaua.

Pe lângă aceste unelte murdare din mijlocul poporului, care au cerut pedepse exemplare, s-au remarcat Pintilie Gheorghe şi Nicolschi, care au ordonat să fie fără mila şi executanţii: lt.col. Ambrus Coloman, lt. col. Cseller Ludovic, Birtaş Gavril, Moiş Aurel, col. Clain (de la grăniceri), lt.Martis Ion şi Hărtau Gheorghe, slt.Cimbrea Vladimir şi Haiduc Iustin, şi mulţi alţii. Nu trebuiesc trecuţi cu vederea anchetatorii Retezan, Pancovici, Aibanuş Mihai, Bihari Emeric, Broitman, Kupfer, Litvin, Smilovici, Rafila Alexandru, SCHNELLBACH Martin (anchetator plin de zel şi sadic...)

Stelian BREAZU, fostă victimă a regimului de barbarie, a obţinut mărturia preotului Iosif Stoica din com.Gurba-Arad care relatează printre altele:"...Oamenii se întorceau acasă de la treierat cu sacii goi plângând şi prefectul i-a trimis la păscut....dar de teamă a anunţat securitatea... A venit miliţia călare, care a făcut arestări şi execuţii sumare... cadavrele au fost lăsate în văzul tuturor, două zile şi două nopţi, fără măcar sa-i acopere. După aceia i-a pus în sicrie şi i-a aruncat în camioane..."

Şi în judeţul Satu Mare nemulţumirile au dat naştere la o răscoala, în urma căreia au fost arestaţi mulţi ţărani; după tortura de la securitate a lt.col.Weiss Ludovic şi Ilonczai Iuliu, pe 17 Sept.1949, la marginea com. Odojreu au fost împuşcaţi 4 ţăranii: Andrei POP, Gheza CHIRA, Endre BIRO şi Gyulai SANDOR.

DIN TARA CRISURILOR SCÂNTEIA A SĂRIT IN TARA OBCINILOR

Când în comuna Ucuriş primarul striga la oameni să "mănânce prune" (tot pe 31 Iulie 1949) în com. Rogojeşti plutonierul Vârgolici, forţând pe ţărani să se ducă la arie, s-a văzut tăvălit, în timp ce lumea flămândă striga: "Afară cu bolşevicii, nu avem nevoie de comunişti." Pe 6 Aug. securitatea şi-a făcut intrarea în comună şi a început să aresteze după lista lui Onofrei Socaliuc (omul securităţii). Cei arestaţi au fost torturaţi şi condamnaţi la Suceava.

La Calafindesti pe podişul Dragomirnei, ţăranii revoltaţi au tăiat firele telefonice şi moaşa Pruna a anunţat autorităţile care au sosit rapid la faţa locului şi ca să facă linişte, lt.de la Rădăuţi -Karl Segal, a descărcat mitraliera în cei peste 200

ţărani adunaţi la primărie. A fost împuşcat pe loc Vasile CACIUR, urmat de Filon ALEXEI şi Dumitru IRIMESCU iar Amfilohie DIACONESCU a murit la spital şi fiul lui Gheorghe Diaconescu (unul din cei 5 copii ai mortului) a fost rănit. Peste 20 de ţărani arestaţi au fost torturaţi şi li s-au înscenat procese. Alţii, destul de numeroşi, au luat drumul domiciliului obligator din Dobrogea iar familiilor nu li s-a dat voie să-şi îngroape morţii.

A doua zi, pe 7 Aug.1949, UFDR-istele, cu Hilda Rotaru, se găseau în com. Frăţăuţii Noi, lângă frontiera cu "raiul "sovietic şi îndemna ţărancele care se văietau că n-au ce să dea la copii să mănânce, "să pască buruieni şi urzicuţe ca pe vremea foametei". Secretarul de partid Ştefan Botnar, intervenind să le despartă pe sătence de propagandistele de la oraş, a fost lovit intenţionat. Primarul a anunţat securitatea şi a sosit acelaşi Karl Segal cu 2 camioane cu miliţieni, dotaţi cu mitraliere, iar el a deschis focul în plin în cei vreo 1000 de ţărani adunaţi la primărie. A căzut Ion DAVIDEANU şi Ion ANDRISAN (de câte 20 ani fiecare), urmaţi de Ilarion IRIMESCU, pe când Vasile ISOPESCU a murit la spital. Securitatea a ridicat morţii şi i-a înmormântat în secret.

Comuna a fost ocupată de grănicerii de pe frontieră,iar miliţia a arestat zeci de persoane pe care le-a predat securităţii, unde Karl Segal le-a torturat şi condamnat. Alţi zeci de ţărani, familiile victimelor arestate, au ajuns cu D.O. la Cuza Vodă în Dobrogea.

Tot pe 7 Aug.1949 a cunoscut represiunea din plin şi comuna BĂLACEANA, pentru refuzul de a duce grâul la arie. Ţăranul Ioan DOBOŞ a fost împuşcat pe loc, iar răniţii, Gheorghe ARCALEAN, Dumitru BLEORT, Ilie SASU, Mihai SASU şi soţia lui Grigore URSACHE, arestaţi şi duşi la torturile de la Rădăuţi. După lista primarului au fost arestate vre-o zece arestaţi şi dus pentru torturare lui Feller şi alte zeci au luat de domiciliului obligatoriu din Dobrogea.

Şi comuna Stroieşti la 10-12 km. vest de Suceava a cunoscut aceeaşi teroare, dar fără sa curgă sânge, doar arestări şi deportări.

Ceva mai jos, în com.Butea la nord de Roman, tot pe 6 August 1945, au sosit doua maşini cu securişti ca să-l aresteze pe preotul Gheorghe PETZ, dar clopotul a început să sune şi 3.000 de ţărani s-au adunat cu furci şi topoare răsturnând maşinile. A fost chemată în ajutor armata, care a venit cu o tancheta şi un tun în timp ce un avion survola aruncând petarde pentru a împrăştia mulţimea. Au fost răniţi la Poarta Scheii şi s-au făcut numeroase arestări. Chinurile au avut loc la securitatea din Roman sub conducerea călăilor Davidovici şi Pârvu.

Sângele a curs din Belşug şi în centrul Transilvaniei, unde călăul între călai, Mihai Patriciu de la Cluj, nu s-a lăsat mai prejos, dirijându-şi oamenii pe toate văile şi a împuşcat fără milă, să înspăimânteze lumea.

Astfel, pe Remus BRUSTUR din Lechinţa l-a împuşcat pe 1 August, Istvan KIS a fost împuşcat pe 20 Iulie între Vad şi Mitresti, NAGY Lazlo a fost împuşcat în seara de 12 Aug. la marginea satului Curteni, KACSO Ştefan din Miercurea Nirajului a fost ucis la el acasă în noaptea 9/10 Aug., pe SANTA Iosif l-au împuşcat în plină zi pe 7 Aug., la marginea Vătaşului, în timp ce TINTARU Ion fusese împuşcat chiar în securitatea de la Blaj.

GROPI COMUNE

Alţi călăi ai securităţii care au "muncit" pentru urgentarea colectivizării, ne-au lăsat gropile comune care să ne amintească de prelungirea genocidului rusesc pe trupul Moldovei.

Printre aceşti sadici se număra: Poppig Ianoş (Suceava), Blehan Octavian (Iasi), Karl Segal (Rădăuţi), Fuchs Iani (Fălticeni), Ruckenstein (Botoşani), Davidovici(Roman)...

In urma lor s-au descoperit fel de fel de gropi comune la:
- Dealul Mărului, groapă situată la 300 m. între Km.59-60, pe şoseaua dintre Roman-Vaslui;
martori la săpaturi: Nicolae Popa, fraţii Tănase, Ioan Roşca, Ioan Bălan, Livia Dandara etc
-Dealul Balaurului, Martori la cercetări: fraţii Tănase, Nicolae Popa etc
-Cotul Ciocoitei
-Poiana Caesculuí;
-Poiana lui Vârlan;
-Caciulati, aproape de Căldăruşani

1950, RĂSCOALELE SE GENERALIZEAZĂ în RĂZBOI ŢĂRĂNESC

Cu toata ameninţare lui Dej ca "va zdrobi fără cruţare orice încercare de grupare sau de rezistenţă a duşmanului faţă de măsurile economice şi sociale luate de partid şi guvern", ţărănimea era în mare fierbere.

Primăvara lui 1950 aduce nemulţumiri chiar în sânul colectivelor înfiinţate în urma HCM 294:30-03-1950, care printre altele prevedea: "Întreaga producţie agricola, vegetală şi animală va fi predată statului.art.9.

In Muntenia anul începuse cu vărsare de sânge. Studentul Traian Gh.MARINESCU - Giacu care fusese în fruntea ţăranilor la secţia de votare din com. Izvoarele, cînd în 1946 li s-a furat voinţa naţională, după groaznicele torturi ale lui Cârnu de la Piteşti, a fost dus la marginea comunei Izvoarele şi împuşcat pe 6 Feb.1950.Vestea s-a dus, dar nu i-a înspăimântat pe ţărani. Cu o seara înainte, acelaşi Cârnu Ion, cu plut. Ciofrângaru, îl împuşcaseră pe Dumitru A POSTOL, lângă primăria din Şuici.

Când a început recoltarea şi predarea cotelor la batoză, toată ţărănimea a fost în picioare spunând NU. După 1 Iulie 1950 Ialomiţa a fost în "flăcări".

In loc să curgă boabe de grâu, la batoza a început să şiroiască prin sate sângele.

In comuna Gruiu s-au răsculat femeile că nu mai aveau ce da la copii să mănânce şi au răsturnat maşinile securiştilor, care veniseră sa potolească mulţimea.

Alta ciocnire a avut loc pe 3 Iulie la Roşiori pe Mosiştea, unde a intervenit securitatea de la Căciulaţi cu Iştoc Isidor (Ion), cu Tureanu Ilie şi plut. Fote Alexandru. Au fost în acele zile răniţi 2 miliţieni şi un securist în înfruntarea cu ţăranii care încercau să elibereze pe cei arestaţi dintre ei.

La Drăgoeşti, tot pe Mosistea, primarul Roşoveanu a cerut intervenţia securităţii care pe 7 Iulie a venit şi a împuşcat pe ţăranul MATEI Alexandru şi a torturat ţăranii prin casele lor, arestând 96 ţărani. Torturaţi de Iştoc I. la Căciulaţi, au fost deportaţi în Dobrogea. Martor şi victima Eugenia IVAN.

La Ciuperceni, pe Videle, în 5 Iulie şi-a făcut apariţia securitatea şi miliţia care a deschis focul şi a făcut 2 morti, 4 răniţi şi s-au retras cu peste 30 de arestaţi.

A doua zi, în vecini, la Siliştea, a venit activista Cârjalia cu o maşină de susţinători ca să le spună că trebuie să dea cotele de la batoză. Tărancele i-au spus ca n-au ce să le dea copiilor să mănânce. Ea a scos pistolul şi a tras în aer, ameninţându-le. Ele au sărit pe ea şi i-au sfâşiat tot, lăsând-o ca pe Eva lîngă primar, care încerca s-o salveze. S-a salvat cu fuga. A doua zi, a venit armata dotată de război.

Până la sosirea securităţii, hărţuirea cu ţăranii au început-o activiştii de partid Vârlan Dummitru şi Dumitrescu, care a tras în mulţime. Când a sosit armata trimisă de cap.Nedelcu T sub conducerea lt.maj. Stănescu Marin, sângele a început să curgă. Au fost împuşcaţi: CRACIUN Aurica, COLIBAŞU Olimpia, POPA Stan, BICA Ion, ONTICA Ion, BURCEA Ion. Peste 12 răniţi, acesta a fost un prim bilanţ sângeros. După 7-8 ore cât a durat teroarea asupra comunei au plecat cu 14 arestaţi la Calea Rahovei unde au fost luaţi în primire de Sepeanu Tudor şi măiestrii lui schingiuitori, Stănescu Marin, Ionescu, Vişan, Done...care pe lângă bătăi groaznice, asmuţeau şi câinii pe ei. Pe lângă aceşti condamnaţi au mai fost ridicaţi 285 de ţărani după lista întocmită de slt.Cristea T. şi plut.Cazan Gheoghe cu ajutorul informatorilor din sat.

Răscoalele şi crimele contra ţărănimii s-au ţinut lanţ:

La Sârbeni (12 km. răsărit de Siliştea, securitatea a tras împuşcând 2 ţărani, rănind 4 şi arestând alţii. La Şopârlesti au rănit un ţăran.

La Udeni (sat la 2 km.de. Sârbeni) a fost 1 mort şi 8 răniţi, retrăgându-se cu 15 arestaţi.

La Corbii Mari au făcut 1 mort, 2 răniţi şi arestat 10 ţărani. La Corbii Ciungi a fost acelaşi bilanţ tragic.

In jurul acestui focar au continuat revoltele la Fierbinţi, Ghimpaţi; pe 8 Iulie s-au făcut arestări, la Camineasca a fost un mort şi numeroşi răniţi, pe când la Iepureşti ţăranii îşi cărau grâul în timpul nopţii şi-1 băteau cu betele ca strămoşii.

Tot pe 7 Iulie, ţăranii din Hângulesti, jud.Râmnicul Sărat au fost arestaţi de maiorul Gheorghe Barbu şi lt.col. Ştrul Mauriciu de la Galaţi, pentru că şi-au cerut dreptul la hrana copiilor.

Pe 9 Iulie primarul din com.Potcoava-Călăraşi a cerut intervenţia urgentă a securităţii pentru că ţăranii nu "ascultau"...

Disperarea era generală. La Văgiulesti şi Ungureni pe valea Motrului, miliţia a fost dezarmata iar în comuna Moacşa peste Carpaţi, lângă Sf.Gheorghe, ţăranii au votat o proclamaţie prin care comuna era declarată -"republică independentă", nemaiacceptând "relaţii comerciale" cu statul român.

Comuna Plevna din Ialomiţa, se baricadează într-o redută şi refuză să mai folosească batozele pentru a nu mai da cota.

In judeţul Gorj., în comuna Plopşoru, a venit în Septembrie chiar Ministrul de interne, Teohari Georgescu, să conducă ostilităţile împotriva ţăranilor ce se opuneau colectivizării şi dintre arestaţi a hotărât condamnarea la moarte a lui Constantin Constantinescu şi Grigore Bratu.

Ţăranii din Guşoieni (Vâlcea); Leu (Romanaţi) găsiseră motivarea să-şi ducă grâul acasă, fiindcă începuse războiul în Coreea iar românii făceau cazemate pe malul Dunării. Şi satele până la Calafat, Tiu, Gighera, Cornu... le urmau exemplu, iar securitatea nu mai putea face faţa arestărilor.

Transilvania era în fierbere. La Mărcuş (lânga Prejmer) ţăranii au făcut trei zile greva foamei cu pancarte: "NU VREM COLECTIV !".

La Micfalău, la începutul lui Septembrie, timp de 5 zile, ţăranii înarmaţi cu coase şi topoare au înconjurat comuna, au gonit activiştii de partid care n-au mai avut curajul timp de o lună să intre în sate; în rebeliunea de la Vadul Crişului au participat şi ţiganii.

Să nu uitam moţii care, când aveau vre-o nemulţumire, coborau din munte cu toţii; acum aveau de ce, li se luaseră locurile bune şi li se dăduse păşuni pe râpe, li se luaseră foile de transport şi nu li se dăduse nimic; nici gaz, sare şi chibrituri nu le mai aduceau.

Acestea au generat mişcările de partizani din munţii Apuseni.

19 5 1 - ANUL MARILOR DEPORTĂRI

Pe 1 Aprilie au fost ridicaţi încă 2600 ţărani din Bucovina de Nord şi Basarabia şi deportaţi în Siberia.

Urmând modelul sovietic, pe 15 Martie 1951, Teohari Georgescu, Iosif Chişinevschi, Vasile Luca, Ana Pauker, Dumitru Coliu şi Gheorghe Gheorghiu-Dej, au semnat HCM 344/1951, cu privire la mutarea persoanelor ce ar dauna "construirii socialismului". Aceştia nu puteau fi decât ţăranii.

Cu acea ocazie s-a format o comisie din cinci persoane care să ducă la îndeplinire ordinul: Alexandru Drachici, Marin Jianu, Mihai Burcă, Pavel Cristescu şi Vladimir Mazuru. Între Beba Veche şi Gruia, pe o adâncime de 20-25 km,

ţăranii indicaţi de informatori ca având atitudini duşmănoase, în noaptea de Rusalii 18/ 19 Iunie au fost duşi şi aruncaţi pe Bărăgan. Au fost necesare 20.000 cadre militare, 2995 de camioane şi 6.191 de vagoane, care au cărat după cifrele oficiale 40.320; dar, în realitate, numărul a fost dublu, ajungând la aproape 100.000 de persoane. Printre cei ridicaţi:

BASARABENI din Banat- 8.477;

MACEDONENI -3.557;

Cârciumari şi chiaburi - 19.034:

ŞVABI - 20.000, printre ei numărându-se şi supravieţuitori ai genocidului din Donbas (1945-1949). Redactorul Franz Schuttack crede că în jur de o mie şi-au pierdut viata pe Bărăgan. Cea mai valoroasă lucrare la capitolul Şvabilor a fost publicată de Heinrich Freihoffer în 1981 la Deggendorf sub titlul "Sklaven în Bărăgan" şi care cuprinde în 400 pagini fotografii, hărţi şi un appendix documentar.

Alte documentaţii întregesc aceasta dramă: Miodrag Milin şi Liubomir Stepanov (în Golgota Bărăganului); Daniel Vighi (în Rusalii '51) şi Smaranda Vultur (Istorie trăită - Istorie Povestită).

Datele oficiale nu respectă adevărul. De exemplu, indica ridicarea oamenilor din 172 de localităţi când în realitate s-au ridicat din 203.

După căldura insuportabilă din tren, au fost coborâţi la Lehliu şi duşi între 4 tăruşi în plina câmpie şi sub acoperişul cerului, îndemnaţi să-şi facă bordeie că vine iarna. Si se găseau, de la copii de ţâţă, la bătrâni de 90 ani, adunaţi în jurul unui butoi cu apa călduţa în care mişunau viermi şi înconjuraţi de soldaţi şi cuiburi de mitraliera. Un ţăran creştin relata: "...In aceste săptămâni mi-a murit de dezinterie copilul de 10 luni. L-am îngropat eu şi cu soţia ca pe un câine şi cu miliţianul la spate".

Aşa s-au format 18 aşezări noi, în aceasta "Siberie românească".

In acest timp se omorau la Gherla, în reeducare, ţăranii, la canal tot ei erau exterminaţi cu jugul după gât, ca să doboare normele, iar la poalele Vlădesei, moţii în colibe de 7-10 fiinţe mâncau buruieni, iar după copii "Curg zdrenţele ca ploaia, ca o jale peste ciolanele ce ies prin piele...".

Aceştia erau duşmanii regimului, supuşi genocidului ce cuprinse ţara subjugata.

Şi în timp ce ruşii transportau uraniul de la Ciudanoviţa (Banat) şi de la Vaşcău, ţăranii văii Crişurilor erau transportaţi cu vagoanele pe Bărăgan ca să se păstreze secretul lucrărilor de jaf.

Pentru toate aceste abominabile măsuri de destrămare a poporului român se impune procesul comunismului.

DESFIINŢAREA TUTUROR STRUCTURILOR STATULUI DE DREPT

Lucreţiu Pătrăşcanu îşi luase angajamentul faţa de Moscova să devină jurist al "poporului", legalizând toate fărădelegile, calificându-le "emanaţie" a poporului; până şi furtul voinţei naţionale a devenit, sub iscălitura lui, un act de "dreptate populara".

A mers pe acest drum strâmb, dându-le tovarăşilor posibilitatea de a-1 duce în faţa plutonului de execuţie pe cale "legală".

Justiţia, după desfiinţarea inamovibilităţii magistraturii, nu numai că a înfrăţit-o cu executivul, dar a şi subordonat-o, judecătorului revenindu-i misiunea de a citi cifra anchetatorului din colţul dosarului, iar avocatului, "un moft al justiţiei burgheze" i s-a dat posibilitatea de a se uni în concluzii cu procurorul şi de a-1 ajuta pe acesta să-şi ridice nivelul celor 4 clase primare.

Pentru ca totul să meargă planificat după poruncile Moscovei si ca să se creeze un stâlp solid de apărare a abuzurilor, au schimbat structura armatei, înlocuind-o cu trădătorii pregătiţi în URSS. (Mărturiile lui Aurel State, Achile Sari, Mărculescu....)

LUPTA Contra CULTURII şi BISERICII

Datorită acestor două jaloane răsărite din popor, adevărate faruri luminoase ale concepţiilor liberale de dezvoltare a societăţii, România a reuşit să-şi ctitorească Statul de drept.

Acestea trebuiau dărâmate şi lor le-a pregătit Gheorghiu Dej mormântu1 la Canal.

Începutul a fost cu tineretul care s-a dovedit de neînfrânt, fiind prezent în toate acţiunile anticomuniste.

Tinerii din satele Maramureşene au fost prezenţi alături de părinţi la podul Izei (6 Martie 1945) apărând hotarul ţării, tinerii au fost primii în mişcarea de rezistenta din Obcinile Bucovinei şi în tineret s-a tras pe 8 Noiembrie 1945 de către comuniştii din Ministerul de Interne.

Pentru că nu puteau să îngenuncheze studenţimea din Cetatea Moldovei, au urmărit pe unul dintre conducători, pe medicinistul Sergiu IACOVLOV şi pe 18/19 Martie 1-a împuşcat Ilie Natan (poliţist).

După arestările studenţeşti de la 10 Mai, a celor ce participaseră la manifestaţia anticomunistă, a urmat atacul contra Ateneului Român din 15 Mai, când o parte din Ctitorii Unirii sărbătoreau 98 de ani de la Adunarea de la Blaj. La acest atac murdar au participat o mâna de studenţi "democraţi", deveniţi agenţi comunişti, care au spart geamurile acestui simbol al culturii româneşti. Printre ei se numărau unii care au ajuns scriitori la gazetele comuniste şi propagandişti marxişti: Barbu Câmpina, Muşat (nume împrumutat, istoric), Axinte, Cristea, Moroianu, Gorotcov, Aldea Sanielevici, Gr.Filipescu, Ion Biserică, Mircea Sântimbreanu, Mihai Gafiţa, Petru Vintilă...

La Cluj, în atmosfera explozivă de după 14 Mai când s-a anunţat de la Paris că Ardealul a redevenit de drept al României, studenţii au fost victimele muncitorilor maghiari de la Dermata şi CFR, care înarmaţi cu răngi, topoare, lanţuri, ciocane... s-au năpustit asupra Căminului Avram Iancu, distrugând uşile, spărgând geamurile, încercând să intre peste ei pentru a-i masacra. Cei vre-o 200 de studenţi s-au apărat ca plăieşii la Cetatea Neamţului, pana au venit Mânăsturenii în ajutor.

Dintre conducătorii atacului au fost comuniştii Balsaz Egon, Adorjan Gheorghe, Neves Francisc, Butyka, Nagy Seszo şi alţii, sub acoperirea siguranţei din Cluj condusă de comisarul Gheorghe Crăciun (călăul securităţii din Sibiu şi directorul Aiudului). Martor, doctor prof. Coriolan Brad.

"LĂUDAT SĂ FIE TINERETUL CARE S-A CINSTIT PE SINE ARUNCANDU-SE IN LUPTĂ CU NEMĂSURATĂ ABNEGAŢIE şi DRAGOSTE DE NEAM şi LIBERTATE, URMÂND PILDELE ÎNAINTAŞILOR DIN 1848, 1877, 1914 şi 1918. VIGOAREA LOR ESTE GARANŢIA VIITORULUI."

Noii politruci s-au amestecat şi în viaţa universitară, interzicând prin manevre necinstite alegerile studenţeşti. Profesorul Tudor Vianu a fost cel ce a sugrumat tinerea alegerilor univer-sitare, pe care Ştefan Voitec le-a înmormântat, numind comitete provizorii după modelul de infiltrare comunist.

La mai puţin de un an au trecut şi la "organizarea elevilor", pentru a-i face o anexă a politicii de îndoctrinare comunista.

Imediat după semnarea tratatului de pace, care a lăsat România tot acolo unde mai marii lumii hotărâseră să lâncezească, oamenii trăiau sub imperiul fricii, al nesiguranţei, văzând peste tot numai semne rele. Generaţia tânăra care credea în politica ca într-o artă a guvernării în care viaţa să se sprijine pe dreptate şi credinţă, pe adevăr şi dragoste, era aruncată din cămine, alungată de la cantine, de indivizi mânuitori ai bâtelor, recrutaţi ca agenţi ai siguranţei şi scribi ai notelor informative.

In România se instalase un îndelung exerciţiu al propagandei peste o lume supusa exterminării.

Si pentru aceasta crima împotriva culturii şi a intelectualităţii, trebuie sa dea socoteala cei ce au impus comunismul prin minciuna.

In acel An al Păcii, tranziţia a început să macine valorile, să trivializeze trecutul şi să evidenţieze reaua credinţă la care aderaseră din oportunism unii, dezbrăcaţi de caracter şi onoare.

In ziua când omenirea aniversa 158 ani de la demolarea Bastiliei şi deschidea drumul spre libertate, dreptate şi fraternitate, în România se ridica o altă Bastilie a terorii, în care au început să fie aruncaţi Ctitorii României monarhice întregite. După numai 169 de zile, a fost azvârlit şi monarhul, de cei cărora le legitimase frauda.

Modelul sovietic, această zisă democraţie ce se instaura, părea din capul locului o înfrăţire între dictatura şi gangsterism.

Deschiderea pe drumul păcii a început cu comprimarea cadrelor universitare: Gheorghe Bratianu, Gh.Cantacuzino, George Fotino, Ion Hudiţă, Victor Papacostea, Petre Caraman, A.Niţu şi alţii; Gheorghe Oprescu şi Dimitrie Guşti au fost pensionaţi forţat.

După atacarea oamenilor de cultură de către Nicălai Moraru (fostul tăbăcar Morgenstein), a venit rândul lui Francisc Păcurariu, pe 19 Mai 1947, să se alăture acuzaţiei adresată lui Vladimir Streinu, că încerca sa răstălmăcească marxismul, afirmând că Şerban Cioculescu ar fi asemănat tendenţionalismul literar marxist cu cel al naziştilor.(Rev. Literatură şi marxism).

O serie de oportunişti începeau să se alinieze concepţiilor de abrutizare a societăţii prin cultură, printre ei: Andrei Oţetea, Al. Roşca, C.Daicovici, C.Balmuş, A.Graur, Em.Condurachi, Eugen Jebeleanu, Cicerone Teodorescu, Saşa Pană, Mihai Beniuc....

Ocupaţia rusească, pe lângă obligaţiile economice şi politice, au impus şi o aservire culturala.

Continuându-se ofensiva de demolare a instituţiilor, s-a trecut la "curăţirea" cadrelor universitare de acele elite ce se bucurau de încrederea studenţimii şi care făceau cinste învăţământului, începându-se o campanie deşănţată prin presa.

Autonomia universitară dispărea prin Legea 659/24-08-1946.

S-a format o comise ministeriala de raţionalizare a învăţământului superior din: Traian Savulescu, C.Daicovici, Miron Niculescu, P, Constantinescu-Iasi, care, pe 2 Oct. 1947, a propus (şi Ştefan Voitec a aprobat) punerea în retragere a 80 de cadre universitare; pe alţii i-au pensionat forţat; pe 4 Oct.1947 au trecut la suprimarea de 400 posturi în învăţământ (asistenţi, lectori, şefi de lucrări).

In locul lor au fost introduse cadre noi, credincioase partidului şi regimului, chiar dacă nu îndeplineau criteriile; începea anarhizarea învăţământului.

Pentru a sublinia decapitarea învăţământului, e suficient a menţiona că Facultatea de drept, care avea în 1944 un număr de 45 cadre, a ajuns în 1950 cu 5 supravieţuitori la catedre, pe când 8 erau deja în închisoare şi alţii muritori de foame.

Pericolul ce pândea a fost strigat în Aula Academiei Române pe 14 Martie 1947 (la un an după ce se ceruse "Etatizarea Academiei" de către cel căruia i se cerea capul în presa comunistă, profesorul de renume internaţional Grigore T.Popa, care spune:

"Una din formele cele mai teribile ale eticii este tirania dosarului... Oamenii se tem, se suspectează unii pe alţii. Când într-o ţară puterea a fost luata cu forţa, uzurpatorul are în vine frica unei alte uzurpări, sau a unei revolte de răsturnare... Să ne amintim puţin isprăvile dictaturilor de-abia răsturnate şi a celor care aşteaptă să fie răsturnate: bastoanele de cauciuc şi untul de ricină, spionajul în familie prin copii, dispariţia de oameni peste noapte, arestări şi deportări, schingiuiri şi viaţa în celule, spionaj intens şi omoruri, luare de ostatici, confiscări de bunuri, răpiri din stradă, descinderi nocturne şi percheziţii, înscenări şi eliminări din servicii..."

La aceasta s-a redus viaţa românului de atunci, timp de o jumătate de secol: FRICA, şi Gr.T. Popa a denunţa-o, de la cel mai înalt for de cultura.

In timp ce vorbea acest profet, Traian Săvulescu, C.Parhon, St.Nicolau (intraţi în lanţul colaboratorilor), cuprinşi de frică, s-au sculat şi au părăsit Aula spunând..."şi-a pierdut simţul conservării...". Nu se ştie daca ar mai fi auzit şi....continuarea:

"Daca Isus ar începe astăzi propovăduirea sa, este foarte probabil ca înainte de a fi răstignit, ar fi considerat reacţionar şi ar încheia repede cariera sa profetică într-o celula întunecoasă, în numele ideilor progresiste..."

Când au venit să-1 aresteze pe profesorul-profet, studenţii au sărit în apărarea lui, alţii l-au scos pe un geam, dispărând cu el. Ascuns la un bun prieten curajos, a murit bolnav, în ascunzătoare pe 18-07-1948.

Un coleg al său, decanul prof. dr. Vintilă Ciocâlteu, a murit tot în ascunzătoare în 1947, pentru că s-a opus la profanarea învăţământului universitar, când au vrut sa-1 impună pe Simion Oeriu, care nu avea nici un merit, decât că era împins de turma progresistă.

In faţa atacurilor tot mai furibunde contra culturii occidentale, care "ne adusese tot răul de pe lume" şi la îndemnul lui G.Călinescu care, încadrat, dădea sfaturi "ca acum când poporul intra în plinele sale drepturi (n.n.- după ce i se furase voinţa), trebuie să vrem să fim alături de el", curajosul savant Nicolae Bănescu, într-o comunicare, s-a referit la perdeaua de întuneric ce se lasă între cele doua puncte cardinale, prefigurând "cortina de fier".

CULTURA SUB SEMNUL TERORII: ANUL 1948

Sub fel de fel de motive, cadrele universitare porniseră pe Golgota. Pe 15 Mai, un val uriaş a aruncat tineretul - şi în special studenţimea - în fundul închisorilor. Tot pe 15 Mai se deschidea Adunarea Generala a Academiei Române. In timpul acestor dezbateri omagiale ce subliniau rolul Revoluţiei de la 1848, invocându-se marile personalităţi şi dragostea lor de patrie, ca o notă discordantă au apărut C.Parhon şi T.Săvulescu, două unelte ruseşti, care au pus problema desfiinţării Academiei Române şi a înfiinţării Academiei R.P.R., ca organizaţie de partid şi de stat.

Pe 9 Iunie 1948, se radia Academia Româna şi se numea o Comisie (conform directivelor) care în termen de 45 zile va depune Statutul de organizare al Academiei R.P.R. Aceasta era de fapt o aservire a spiritului şi viza "coborîrea nivelului" (declara N.Banescu.- pe drept cuvânt).

Membrii Academiei nu se vor mai întâlni în plen, ci vor fi răspândiţi prin închisorile comuniste, de unde mulţi vor fi aruncaţi în gropile comune.

Din vechii membri au fost reţinuţi numai 27.

Iar cei 42 de membrii "fondatori" ai...Academiei RPR, numiţi de către Consiliul de Miniştri, vor propune alţi 49 membrii titulari; toţi cei 91 au semnat o rezoluţie prin care se condamna Academia Româna şi se angajau sa servească cu devotament politica Partidului Muncitoresc Român.

Intre lichidarea Academiei Române şi înfiinţarea sucursalei partidului comunist a avut loc o altă lovitură dată economiei naţionale: Naţionalizarea industriei.

O alta pacoste pe capul tineretului

In 1945 a venit de la studiile moscovite, cu o carte de circa 30 de pagini, denumita "Gazeta de perete", un anume Mihail Roller, care a constituit materialul pe linie de educaţie. A mai publicat un "studiu de 10 pagini ignorate din istoria României moderne", luându-şi rolul de reformator al istoriei României, ajutat de Barbu Câmpina.

Că şi-a bătut joc de trecutul neamului românesc, cu sprijinul culturalnicului Leonte Răutu, nu-i încă tot, dar ne-a şi rescris istoria. După moartea lui Stalin a circulat zvonul ca " s-a sinucis Roller". Mărturie asupra acestei falsificări stă Comunicarea Liviei Dandara făcută la Sighet (inclusă în Analele Sighet nr. 6, pag. 574.).

In August 1948 a venit rândul umplerii golului, de la şoimii patriei până la facultate prin înlăturarea rămăşiţelor şi concepţiilor burgheze", făcându-se loc îndoctrinării tineretului, spre a se scoate indivizi depersonalizaţi.

Se introducea marxism leninismul şi limba rusă în învăţământ.

Învăţământul era organizat exclusiv de stat; pe lângă orele de îndoctrinare se urmărea "îndrumarea folosirii timpului liber".

Gheorghiu Dej indicase: "De la grădiniţă copilul trebuie pregătit pentru viaţa în colectiv".

BISERICA

Stâlp de bază al Statului şi una din cele mai importante instituţii opozante regimului comunist.

Din 1945 s-a încercat transformarea ei într-o curea de transmisie a propagandei comuniste către sate, unde preoţii aveau o influenţă capitală asupra ţărănimii, care, după modelul rusesc, trebuia să fie adusă în situaţie de sclavagism.

Au îndemnat pe preoţi să se adune în sindicat şi chiar după 6 Martie pe preotul C.Burducea l-au făcut ministru, sperând câştigarea clerului. Câştigul a fost infim şi numai la ortodocşi.

Forţând nota, au trecut la exterminarea Patriarhului Nicodim care, pe 27 Feb. 1948, a murit în urma tratamentului cu otravă de la Mănăstirea Neamţ, si nu s-a aflat dacă s-a spovedit Arăpaşului de la Iaşi, pe a cărui moşie se afla mănăstirea. Gheorghiu Dej avea nevoie sa-1 facă patriarh pe cel... ce-1 găzduise după evadarea de la Tg.Jiu şi să i se mărturisească despre uciderea lui Foriş, ca să fie dezlegat pentru următoarele, ce le avea planificate.

Dar în biserică fiind o rânduială, urma ca pe scaunul patriarhal să se aşeze Mitropolitul Moldovei Irineu Mihalcescu; cum partidul era grăbit, pe 2/3 Aprilie 1948 a murit, de aceeaşi "boala" ca şi patriarhul.

"Preotul" Marina din Vâlcea a fost trimis urgent la Iaşi, a trecut prin toate treptele cerute de canoane şi pe 24 Mai 1948 i s-a dat lui Dej omul îmbrăcat în straie de patriarh democrat. Pentru că toate merseseră planificate "ca la carte", şi alegerea s-a făcut tot după "canoane". După relatările Gabrielei Catalan "trebuie spus că din cei 504 membri cu drept legal şi canonic de vot, au fost prezenţi 427 şi au ieşit 428 voturi exprimate...Trebuie să remarcam că majoritatea celor cu drept de vot erau, nu clerici sau simpli enoriaşi delegaţi de parohii şi episcopate, ci politicieni şi politruci comunişti, mai

mult sau putini anonimi, membrii ai M.Ad.N. sau ai guvernului, ori alţi "tovarăşi de drum", cu diverse funcţii în administraţia de stat locală şi centrală...mobilizaţi la Patriarhie luni dimineaţa, 24 Mai 1948, în număr de 320, din care aproape 200 bucureşteni...".

In discursul de investitură, Patriarhul roşu s-a angajat la desfiinţarea bisericii Greco Catolice şi silirea credincioşilor să revină la ortodoxie, o pregătire cât mai buna a clerului (epurare şi selectare), reorganizarea clerului monahal pe alte baze, îmbinând viaţa duhovnicească cu cea socială şi culturală, reformarea instituţiilor pentru pregătirea clerului de mir şi monahal, revizuirea predicilor, propaganda bisericească în favoarea statului şi regimului comunist, dezvoltarea relaţiei speciale cu Moscova, combaterea şovinismului şi prozelitismului, precum şi colaborare constantă cu Bisericile Ortodoxe surori.

Deci tăpânirea îşi impusese Biserica, sub lozinca "cine nu este cu noi este împotriva noastră", în spiritul celei de a doua reuniuni a Cominforumului, care prevedea printre sarcini: întreruperea legăturilor Bisericii Catolice cu Vaticanul, desfiinţarea Bisericilor de rit oriental, cele ortodoxe, prin teroare şi şantaj să fie subordonate puterii instaurate în stat. Condiţiile fiind create, pe 6 Iunie 1948, s-a înmânat cârja patriarhului într-un cadru solemn, în faţa autorităţilor de stat şi de partid.

Pentru că directiva venea de la Moscova, la ea s-au aliniat şi Bisericile din Albania, Iugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia şi Polonia, fiecare plătind tributul sângeros al îngenuncherii.

ASALTUL COMUNIST ÎMPOTRIVA BISERICII GRECO-CATOLICE

Când partidul comunist a programat moartea lui Nicodim, a fost chemat episcopul greco-catolic Iuliu Hossu şi i s-a propus postul de Patriarh al României (ianuarie 1948).

După refuz, Gheorghiu Dej, la indicaţia Moscovei, şi-a urmat planul criminal, sacrificînd pe Nicodim şi Mihalcescu şi instalîndu-şi omul de casă -Marina (Justinian)- ca patriarh. Acesta a trecut la asaltul contra Bisericii Greco-catolice, denunţând Concodatul (încheiat în 1927) dintre Statul Român şi Vatican- pe 18 Iulie 1948. A urmat desfiinţarea şcolilor confesionale (3 Aug.1948). În luna Septembrie s-a trecut la depunerea episcopilor Ioan Suciu, Traian Frenţiu, Alexandru Rusu şi Ioan Bălan.

Prin ameninţări şi şantaj au adunat 38 de preoţi (dintre care 2 au dezertat) şi i-au pus să voteze pe 1 Oct.1948 trecerea bisericii greco- catolice la ortodoxim, ocupând după aceasta cu forţa bisericile şi reşedinţele.

Intre 15-18 Oct., Mănăstirea Bixad a cunoscut zile de groază, prin năvălirea a peste 100 de securisti, milițieni, activişti, care au arestat 23 de greco-catolici. Intre 28-31 Octombrie a urmat arestatarea celor 7 episcopi şi alte zeci de preoţi până la 1 Decembrie 1948, când a fost suprimată Biserica Greco-Catolică şi i s-au confiscat toate bunurile.

Se dezlănţuie o prigoană furibundă de arestări şi aruncarea familiilor preoţilor pe drumuri, din casele parohiale.

Clerul militar fusese scos din armata (care-şi schimbase uniforma după modelul sovietic, având ca general şef al educaţiei pe Petre Borilă).

Justiţia, odată cu naţionalizarea (11 Iunie) se organizează tot după modelul sovietic. După ce-1 aruncaseră afară pe tovarăşul de drum - Lucreţiu Pătrăşcanu - au înlocuit barourile cu colegiile de avocaţi, iar pe majoritatea magistraţilor i-au disponibilizat, înainte de a le arăta drumul închisorilor (înmulţite şi întărite prin dotarea a încă 2 Tribunale militare, la Ploieşti şi Sibiu). Ca asigurare a materialului uman pentru temniţe au recurs tot la modelul sovietic, cu înfiinţarea Direcţiei Securităţii poporului. În ultima zi a anului s-au înfiinţat trupele M.A.I.

Nu greşim dacă spunem că de la această dată România devenise o închisoare în totalitate, deoarece, după sfidarea sistemului stalinist de către Tito, se luaseră măsuri de siguranţă în Banat şi se trecuse la construcţia liniilor de fortificaţii în Oltenia.

Odată consolidat sistemul represiv intern, i-a revenit Anei Pauker să integreze politica externă în cea rusească, rechemând de la posturi pe unii care n-au mai revenit niciodată şi numind pe ai ei, ca să îndeplinească misiuni ascunse în favoarea Moscovei.

Aceste fapte justifică în plus crima de trădare a poporului român, de aservire a ţării unei puteri străine.

Femeia aceasta cu grad de colonel rus, care închinase Moscovei afacerile externe ale României, a denunţat acordul dintre România şi Franţa, împreuna cu toate anexele (semnate în 1939) şi a expulzat nunţiul apostolic Gerald Patrik O'Hara şi pe colaboratorii săi pontificali John Kirk şi Guido del Mestri, în maximum 3 zile (4-07-1950).

Teohari Georgescu a trecut la interzicerea Cultului Catolic în Martie 1949, dând mână liberă lui Gh. Pintilie (Bodnarenko) şi lui Alex. Nicolschi să înceapă arestările. Din 1 Dec.1948 până în 1964 au arestat peste 4000 preoţi de toate riturile şi ierarhii Catolici şi greco-catolici au fost exterminaţi.

Biserica a fost înjosită, batjocorită, călugării alungaţi din mănăstiri şi după cum vom vedea, slujitorii ei acuzaţi de spionaj.

Nu trebuie să uitam politica rusească agresivă, nu numai în ţările satelite, ci şi în cele occidentale - foste aliate- sabotînd, după 1947, aplicarea Planului Marschall de ajutorare economică a ţărilor subjugate- pe care urmăreau să le destabilizeze. In Franţa, aproape 6 luni, începând din Iunie 1947, comuniştii au încercat preluarea prin forţă a guvernului, organizînd greve şi sabotaje peste tot, obligând guvernul să cheme 30.000 de rezervişti pentru a curma flagelul. Şi cum el se întindea cu consecinţe grele asupra Italiei şi în general a Vestului (Blocada Berlinului), Papa Pius al XII-lea a excomunicat pe toţi membrii şi simpatizanţii partidelor comuniste (care făceau jocul de agenţi de infiltraţie) precizând; "Comuniştii nu se află la stânga, ei sunt la est."

POLITICA DE CRIMĂ CONTRA SPIRITULUI şi CULTURII

Pe lângă represiunea contra Bisericii, reformarea învăţământului cu epurarea şi arestarea cadrelor universitare şi desfiinţarea Academiei Române, s-a trecut la epurarea a peste 8.000 titluri de lucrări şi scoaterea din biblioteci a numeroase tone de cărţi de pe tot cuprinsul ţării, de la Academia Română, Bibliotecile Universitare, de la licee...până şi de la Scoală de nevăzători (Vatra Luminoasă Bucureşti), lucrări cărora li s-a dat foc, ca pe timpul naziştilor.

Paralel cu această acţiune de ardere a ştiinţei, comuniştii au lansat lupta contra "spionajului", văzând în fiecare intelectual un potenţial spion, mai ales pe cei ce studiaseră în străinătate şi pe cei ce aveau legaturi cu cei veniţi din străinătate, sau purtătorii de corespondenta cu rudele şi prietenii stabiliţi în străinătate.

În 5/6 Mai 1950, au fost ridicate 83 personalităţi ale vieţii politice româneşti (pe drept cuvânt Ctitori ai României) din 1918 până în 1940, foşti miniştri, subsecretari de stat, guvernatori ai BNR... şi duşi în închisoarea Sighet (nume de cod "Dunărea").

Pe tabelul întocmit de colectivul M.A.I. (format din Marin Jianu, gen. Pavel Cristescu, col.Gavril Birtaş, col.Mihail Dulgheru, Lt.colonel Teodor Sepeanu şi maior Ilie Bădică) se scria:"Toate elementele politice care au avut un rol în viaţa politică a ţării. Să se găsească motive de internare în proces."

Comandantul închisorii spune despre cei veniţi:"... Bătrâni, slabi, bolnavi, speriaţi. Nişte umbre. Unul din ei, Brătianu; am avut trei în penitenciar, a fost scos pe braţe din duba şi dus în celula lui.

Era în comă. Aşa ajunsese...Si ce sa fac cu el?...O să-l îngropi în secret într-un loc ferit...A murit în noaptea aceea...". Ordinul de arestare şi trimitere fusese semnat de Gheorghe Pintilie (Bodnarenco). Numărul lor a crescut până la 139 şi din ei au murit 84, în condiţii de exterminare.

Tot aici au mai fost aduşi 66 de ierarhi şi clerici catolici şi greco-catolici dintre care de asemenea au murit mulţi în condiţii de exterminare.

A doua zi după arestarea Ctitorilor, familiile au fost evacuate din domiciliu şi duse la marginea oraşelor în magazii sau locuri insalubre, lipsite de condiţii umane şi de lucrurile care le-au fost confiscate. Urmaşii au fost nu numai evacuaţi, dar şi cu pensiile tăiate, iar copii lor cu urmări la servici, sau în câmpul muncii.

Jaful a fost total. Guvernul a dat un H.C.M. în 1956 prin care legaliza jafurile.

Si tot Gheorghe Pintilie a semnat ordinul din 15-04-1952, prin care au fost arestaţi membrii familiilor elitei româneşti de la Sighet şi tot pe bază administrativă au fost trimise la munca de exterminare soţiile, copiii şi alte rude apropiate.

Felul cum lucra justiţia şi Ministerul de Interne este de reliefat de cazul prof. ministru Mihail Manoilescu, arestat 5/6 Mai 1950, mort la Sighet pe 31 Dec.1950; dar pe 12 April 1952 el a fost condamnat în lipsă la 15 ani temniţa grea şi 10 ani degradare civica, cu confiscarea averii.

O alta categorie de intelectuali şi foşti funcţionari administrativi ai României Mari, între cele doua războaie mondiale, a fost arestata în noaptea 15/16 August 1952. Din acest lot, de ordinul miilor, au făcut parte foştii primari, notari, perceptori, prefecţi, preoţi şi învăţători de prestigiu, care împiedecau prin prezenţa lor procesul de colectivizare şi foarte mulţi membrii ai partidelor PNT şi PNL, care scăpaseră arestărilor din 15-08-1949. Aceştia, adunaţi din toata ţara, pe baza de tabele administrative pe termene (24-60 luni) au trecut prin Ghencea şi au ajuns la Poarta Albă, de unde au fost dirijaţi spre lagărele de muncă forţată (de exterminare) în care au murit foarte mulţi: la Galeş, Peninsula, Capul Midia. După 19 Iulie 1953 (închiderea Canalului) au fost aduşi la Poarta Albă ca schelete supravieţuitoare (mulţi n-au mai putut fi salvaţi).

O alta categorie o reprezintă foştii funcţionari ai poliţiei şi magistraţi, care mai erau în viaţă după 1918; au fost arestaţi aproape în totalitate după 20 Iulie 1948, căutându-se, înainte de exterminarea lor, să se stoarcă de la ei date compromiţătoare despre comuniştii din conducerea superioară a partidului comunist. Am amintit că mai mult de jumătate din foştii comunişti fuseseră agenţi ai siguranţei şi acum puteau fi un pericol pentru Gheorghiu Dej. Începuse răfuiala internă, prin excluderi din partid şi se ajunsese la vârful conducerii. Gheorghiu Dej se simţea ameninţat de Foriş (pe care-l lichidase), de Lucreţiu Pătrăşcanu (arestat din Mai 1948), de Ana Pauker,Vasile Luca şi Teohari Georgescu (pe care i-a arestat în 1952) - urmând sa le facă procese.

RUINAREA ECONOMICĂ: SĂRĂCIREA şi ÎNFOMETAREA POPULAŢIEI

Guvernul comunist, format din agenţi şi slugi ale Moscovei, au urmat "modelul sovietic" fără să opună rezistenta.

Când, după seceta dezastruoasă şi ruinarea din cauza războiului, puterile occidentale au propus tuturor tărilor din Europa un plan de redresare economica (Planul Marschall), ţările subjugate l-au refuzat la ordinul Moscovei. România şi Polonia, pe 4 Iulie 1947, iar Cehoslovacia, deşi îl acceptase, a anunţat că renunţă la plan. Masaryc spunea ca "Noi nu suntem decât nişte vasali."

Pentru aceasta politică economică se fac vinovaţi comuniştii, fiindcă au refuzat cooperarea cu Europa occidentală. Au depărtat ţara de sursele viabile, integrând-o politicii URSS, care era departe de a atinge nivelul industrializării spre a acoperi cel puţin 50% din necesităţile vasalilor. Şi ca să fie şi mai strâns legată de interesele Moscovei, a intrat în Sept.1947 în Cominform, un pas înspre divizarea Europei.

Dar omul bolnav de la Moscova începuse să se teama de comploturi şi-i suspecta pe cei mai apropiaţi, după lovitura primita de la Tito.

După ce, pe 31 August, mareşalul Jucov a trebuit sa moară pentru a fi liniştit Stalin, acesta a făcut să dispară de mâna lui Beria şi pe Solomon Mikhaels (conducătorul Comitetului evreiesc antifascist). Deşi recunoscuse statul Israel (înfiinţat în 1948), la scurt timp Stalin şi-a schimbat opţiunea pentru arabi şi a dezlănţuit o persecuţie anti-evreiască, nu numai în Rusia, dar şi în ţările satelite care a durat până la 13 Ianuarie 1953, când s-a anunţat descoperirea complotului "asasinii în halate albe" (doctorii evrei care, după asasinarea lui Jucov, ar fi urmărit şi dispariţia altor conducători ai URSS). Până la această dată, fuseseră arestaţi mii de evrei antifascişti şi mai ales intelectualitatea, înterzicându-se publicaţiile lor. Am amintit această întorsătură în politica dictatorială împotriva celor ce-i sprijiniseră, fiindcă ea s-a impus şi celorlalte state satelite, având un caracter nazist, de exterminare.

Ca la comandă, Rusia sovietică declanşează un război ciudat contra Statelor Unite, la început în 1949, în Europa, pe spatele ţărilor satelite. Americanii sunt învinuiţi ca prin Churchill au încercat să instaureze o federalizare balcanica în jurul lui I.B.Tito.

Eşecul rusesc de a face pe anglo-franco-americani să se retragă din Berlin prin blocada impusă, a dus la crearea N.A.T.O-ului; Moscova a răspuns prin obligarea Germaniei de răsărit şi Cehoslovaciei să recunoască frontierele lor cu Polonia.

Imediat s-a declanşat o atmosfera de "spionită", în ţările subjugate de URSS înscenându-se comedii de procese.

In 22 Sept.1949 a avut loc la Budapesta un proces cu pedepse capitale în care grupul Laslo Rajk a fost acuzat că a fost dirijat de Tito ca să rupă Ungaria de Cominform, alăturând-o Federaţiei Balcanice. Faptele "recunoscute" în timpul anchetelor au fost judecate în procesul ce a avut loc.

In Bulgaria, pe 7 Dec.1949, s-a judecat o altă comedie judiciară în care un vechi militant comunist acuzat că era unealta lui Tito pentru integrarea Bulgariei în Federaţia Balcanică, după anchete barbare, a recunoscut rolul de spion al imperialiştilor şi legaturile cu conducătorul iugoslav. Ajuns la "proces" nu a recunoscut însă declaraţiile făcute în anchete. A fost executat şi după aceea s-a publicat o scrisoare făcută înainte de moarte, prin care revenea asupra declaraţiilor din instanţa. In timp ce era arestat Kostov, liderul Dimitrov G. se întorcea în cosciug din URSS, nevindecat.

Polonia a fost şi ea teatrul unei înscenări, după numirea mareşalului rus (de origine poloneză) Rokosovski ca ministru al Apărării şi comandant şef al armatei poloneze, în Noiembrie 1949. In acelaşi timp Gomulka şi doi prieteni au fost excluşi din partidul comunist. Alţii au fost arestaţi "recunoscându-şi" vinele după dorinţa anchetatorilor şi condamnaţi cu lotul generalului Stanislaw Tatar (un preludiu pentru procesul lui Gomulka, deja arestat) în timp ce la Praga se regiza o alta înscenare.

Cehoslovacia a cunoscut din 1950 o serie de arestări printre veteranii comunişti iar pe 24 Nov.1951 a fost ridicat Rudolf Slansky, cu un anturaj numeros de evrei. De la Moscova a fost trimis generalul Likhatchev, colaboratorul lui Beria, ca să ajute la prepararea procesului (de reţinut că după execuţia lui Beria, a fost şi el lichidat la Moscova).Torturaţi şi drogaţi de dr.Sommer (care s-a sinucis în 1968, după primăvara de la Praga) au fost judecaţi pe 23 Nov.1952. Din 14 inculpaţi au fost executat (11) pentru trădare, spionaj, sabotaj, deviaţionism... Din lot au făcut parte 11 evrei, acuzaţi ca "prin origina lor erau predispuşi să fie instrumente ale spionajului american".

Unul dintre acuzaţi, jurnalistul A.Simone a declarat în instanţa, ca sa fie pe linia acuzării, că un coleg american David Schoenbrun i-ar fi zis:"Este o datorie a fiecărui evreu de a susţine americanii chiar dacă nu sunt de acord cu toate detaliile politicii lor."

Marturisirile "făcute" în timpul procesului trebuiau sa evidenţieze că evreii, popor internaţional, bucurându-se de un rol privilegiat, neavând susţinerea în tânărul stat Israel, au intrat în conspiraţia condusă de Statele Unite contra Uniunii sovietice în scopul de a smulge Cehoslovacia din prietenia cu sovieticii, urmărind s-o transforme într-o noua Iugoslavie.

Imediat după proces, ziarul comunist praghez declara sionismul că inamicul nr. 1 al clasei muncitoare, o acoperire a antisemitismului ce îl manifesta Stalin şi prin care urmărea schimbarea politicii spre populaţiile arabe, subliniind că au aceiaşi inamici (comuni) cu comuniştii. Schimbarea trebuia justificată, mai ales ca până "ieri" Cehoslovacia furnizase armament Israelului, de la muniţie uşoara până la avioane de vânătoare. Acum schimbarea de orientare se făcea cu perdeaua sionismului care acoperă după modelul sovieto-ceh întregul lagăr comunist.

Ca să fie în ton cu modelul sovietic, Gheorghiu Dej declara în Noiembrie 1949 ca partidul comunist iugoslav este format din asasini şi spioni imperialişti care au pus mâna pe putere. Şi ca să dovedească prin fapte ataşamentul, a trecut la întărirea frontierei cu Iugoslavia, aducând armata rusească în sprijin.

Mai mult, a arestat câteva sute de sârbi din Banat, legându-i de câţiva ofiţeri din securitatea de la Timişoara într-un proces de spionaj.

"SPIONITA IMPERIALISTĂ "

Aceasta boala răspândita de Moscova s-a întins peste toata ţara şi s-a trecut la arestarea tuturor celor care făcuseră studii în occident şi a cuprins pe cei ce aveau prieteni în apus, a celor ce primiseră vizite din apus, a celor ce aveau rude în străinătate, asupra celor ce purtau relaţii cu membrii diplomatici sau jurnalişti străini, această molimă cuprinzând şi pe cei ce mergeau la Bibliotecile străine pentru a citi ziare, a viziona filme sau a împrumuta cărţi.

Americanii au descoperit o serie de spioni ai tarilor comuniste, printre care soţii Rosenberg, care au furat din secretele bombei atomice, pe care a reuşit în 1949 s-o realizeze. Soţii au fost judecaţi şi executaţi. Atunci s-au dezlănţuit la comandă procese în toate ţările satelite condamnând sute de oameni prin înscenări.

Tot americanii au descoperit pe consilierul de presa şi cultură al României de la Washington că făcea spionaj şi l-au expulzat. Încercând Bucureştiul să introducă o serie de activişti comunişti în Statele Unite pentru propaganda în favoarea păcii şi a comunismului, s-a refuzat viza de intrare în U.S. A. a lui Emil Petrovici, Mihai Socor, Petre Constantinescu-Iasi s.a.

Ca ripostă, pe 1 Martie 1950, s-a întâlnit Biroul Politic al CC al PMR în prezenţa lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Vasile Luca, Teohari Georgescu, Lotar Rădaceanu, Iosif Chişinevschi şi Alex.. Moghioroş, având la punctul 1 din ordinea de zi "Închiderea oficiilor de informaţii american şi englez". Chişinevschi a spus că "noi am mai luat hotărârea să închidem "Institutul francez" şi totuşi el continuă". Gheorgiu Dej a subliniat "trebuie luate măsuri de arestare împotriva tuturor care merg acolo."

Pantiuşa Bodnarenco deja semnase ordinul de arestare, şi de pe stradă începuseră să fie ridicaţi cei ce ieşeau de la biblioteci. Angajaţii români ai bibliotecilor şi oficiilor de presa au fost arestaţi şi ei, torturaţi în anchete şi condamnaţi pentru "înaltă trădare."

Biblioteca era o anexă pe lângă legaţia USA din Bucureşti (sub conducerea lui Frank R. Shea); se urmarea oprirea informaţiilor scurse din occident, prin presa şi reviste.

Pe 26 Aprilie 1950 s-a înscenat la Bucureşti un proces prin care acuzaţii erau învinuiţi de aţâţare la război, transmitere de informaţii despre misiunea sovietică şi mişcările de trupe; acestea, după cum vom vedea, erau făcute de Rusia în vederea declanşării celui de al III-lea război mondial de pe teritoriul României. In acest lot, un fel de ghiveci, erau amestecate nume de diplomaţi ame - ricani, englezi, suedezi, francezi şi ziarişti, funcţionari. Ca personalităţi, în boxa acuzaţilor se numărau surorile Nora şi Any Samuelli, Constantin Mugur (contabil-casier la biblioteca), Eleonora SuneWied (fiica regelui Albaniei, secretara), Liviu Popescu-Nasta (corespondentul ziarului "New York Times", a cărui fiică era căsătorita cu prof.William Deakin, secretarul lui W. Churchill). Toţi au fost condamnaţi şi doi au murit în închisoare, iar restul au fost vânduţi pe dolari americani, după un deceniu, de acelaşi Dej, care hotărâse condamnarea lor.

Şerban Rădulescu Zoner, la sfârşitul relatării despre acest proces (Anale Sighet 7, pag.336) scrie: "In timp ce o mâna de istorici încearcă să ridice valul tăcerii de pe o jumătate de veac al unui regim la fel de criminal ca şi cel nazist, alţi colegi de-ai lor vehiculează prin publicaţii şi, mai ales, prin intermediul posturilor de televiziune jumătăţi de adevăr, pentru a crea confuzii şi a manipula cu dibăcie opinia publică."

Un alt proces de spionaj al imperialismului, s-a judecat pe 30 Iunie 1960, în care s-a încercat să se implice legăturile unor români cu legaţia Turciei, cu Belgradul, cu Atena. Era o înscenare murdară. Era vorba de soţiile unor cetăţeni români ce îşi câştigaseră libertatea, şi care încercau să reia legătura printr-un aviator sau cu ajutorul unor ambarcaţiuni turceşti. S-au aflat în boxă: Ciobanu Vasile (pilot), Ciocâlteu Alexandru, Vâlsan Nicolae (marinar), Kiazim Aktuan...S-au pronunţat şi pedepse capitale, care s-au comutat pe viată.

Pe 5 iulie 1950, secretarul de legaţie al Angliei a fost expulzat.

Nu a scăpat nici Legaţia Franţei de la Bucureşti, în jurul căreia s-a înscenat un proces de spionaj judecat în 20 Oct.1950 şi în care s-au pronunţat condamnări la moarte: MATEI Dumitru (preot catolic), DRUSZCZ Romuald (inginer), CUDALBU Ion, şi alţii au primit pedepse între 15-25 ani, unii fiind funcţionari francezi.

Şi neuitarea nu se poate aşterne. Se citea în nr.117 al Universului din 3-08-1948, după anunţarea reformei învăţământului, articolul "Situaţia din Franţa" care începea: "În anul 1940, guvernul Daladier-Reynaud-Schumann-De Gaulle preda Franţa în mâinile fascismului german. Azi aproape aceiaşi oameni preiau conducerea ţării în mâinile lor."

Pe drept cuvânt Marcel Fontaine era revoltat contra acelor falsificatori de istorie, slugi ale represiunii sovietice. Şi pe drept cuvânt, ar spune ca şi noi - că aceiaşi oameni care au batjocorit istoria atunci se găsesc azi pe posturi neocomuniste.

După acea reformă a sovietizării învăţământului, Marcel Fontaine, cu alte 27 cadre ale Institutului Francez, au fost expulzaţi. El, directorul Institutului, venit cu gradul de căpitan în Misiunea Militară franceză, condusă în 1917 de generalul Berthelot -făcut cavaler al Legiunii de Onoare, a revenit după război în România întregită şi a funcţionat ca profesor la Turnu Severin, Craiova şi Bucureşti. A continuat să servească România în cadrul Radiodifuziunii Franceze, la secţia româna.

Recunoştinţa românilor ar trebui să fie veşnică faţa de el şi pentru lotul de circa 100 de foşti colegi şi elevi, arestaţi în 1952, torturaţi şi suferind în numele generoasei idei de libertate franceze şi condamnaţi între 1 şi muncă silnică pe viaţă în "Lotul de pe lângă Ambasada Franţei." Mărturie poate da Michaela Ghiţescu.

După ce Ungaria, Cehoslovacia şi Bulgaria făcuseră procese răsunătoare împotriva Iugoslaviei lui Tito, a venit şi rândul României să execute dispoziţia Moscovei. Sutele de arestaţi sârbi din 1949 au fost judecaţi în mai multe loturi în 1950. Cel mai important proces a avut loc pe 1 Aug.1950 în jurul ing. Basler Djuro şi Milutinovici Nicola, condamnaţi la moarte într-un grup de 12 persoane. Acuzaţi de spionaj în favoarea anglo-americanilor prin intermediul lui Tito, de sabotaj şi de tendinţa de a rupe Banatul românesc României, fiind implicată şi legaţia Iugoslaviei de la Bucureşti, cei arestaţi au stat închişi până la normalizarea relaţiilor din 1954.

Pentru că era înteţită lupta împotriva imperialiştilor, în August 1951 s-a mai judecat un lot principal de legaturi cu diplomaţii englezi¸ pronunţându-se 4 condamnări la moarte: generalul Mihai Romanescu, Gheorghe Polizu-Micşunesti (acţionar la societăţi comerciale), Liciu Alexandru (prim preşedinte al Curţii de Apel de la Bucureşti) şi Mihai Bosoancă (colonel şi moşier). In această înscenare au mai fost implicate peste 60 de persoane, folosite ca martori şi apoi condamnate la pedepse mari, după torturi groaznice în urma cărora mulţi au murit în temniţe.

Pentru că de la Moscova, unde era "farul" călăuzitor care cunoştea adevărul veşnic, Stalin "omul cel mai bolnav" al omenirii a lansat atacul contra Vaticanului, care avea influenta mult mai mare prin cuvânt şi convingere în toata lumea.

Biserica pe care o încolonase în organizaţiile comuniste din U. R.S.S., a căutat s-o subjuge şi în ţările satelite, de unde episcopii catolici continuau să trimită dările lor de seamă Vaticanului, ignorând existenţa Moscovei. Asta în limbaj comunist însemna spionaj în slujba imperialiştilor care pregăteau un nou război.

In Ungaria, tară catolică, a doua zi de Crăciun 1948, a fost arestat Mindszenty (cardinal) care excomunicase pe preoţii procomunişti. A fost condamnat pe viaţă şi în anul următor 12.000 de călugări au fost daţi afara din mănăstiri. Episcopul msg.Groesz care după discuţiile cu puterea politică a ajuns la o înţelegere, recunoscând întâietatea statului şi îndemnând populaţia să sprijine munca "glorioasă", a fost şi el arestat în Iunie 1951, dată după care alte sute de prelaţi au luat drumul închisorilor.

Cehoslovacia a mers pe acelaşi drum. Încă din Mai 1948 episcopul primat mgr.Beran a dat o circulară prin care excomunica pe toţi clericii ce vor lucra cu comuniştii. Regimul a trecut la secularizarea şcolilor confesionale iar în Oct.1949 Beran a fost închis. In 1950 s-a trecut la arestări masive de preoţi (în noaptea de 14/15 Aprilie), ca în anul următor să fie judecaţi şi condamnaţi pentru spionaj.

Din August 1949 până în Aprilie 1950, se poartă discuţii cu guvernul în Polonia şi Biserica recunoaşte autoritatea statului, cooperativele ţărăneşti şi lupta împotriva mişcărilor subversive, în schimbul garantării libertăţii cultului, a pelerinajelor şi procesiunilor. Dar peste un an, Pravda ataca clerul acuzându-l de înţelegere cu Vaticanul şi cu revizionismul german. Relaţiile între Biserica şi stat se deteriorează până când, pe 26 Sept.1953, episcopul primat Vâsinschi va fi arestat.

In acest context de lupta a statului se înscrie şi acţiunea începută din 1948, după câte am văzut, în România desfiinţându-se Biserica greco- catolică în 1948, interzicându-se cea romano-catolica cu arestarea tuturor episcopilor, secularizarea şcolilor şi mănăstirilor şi de asemenea arestarea a circa 4000 preoţi şi călugări.

Dar anul 1951 cerea un proces răsunător de spionaj. Şi pe 10-09-1951 s-a înfăptuit la Bucureşti, având ca personaj principal pe episcoul Augustin Pacha (de la Timişoara). Dovada că totul era dirijat de Moscova, a fost subliniată de col. procuror Aurel Ardeleanu, care în rechizitoriu a spus ca încă din Feb.1949 Vaticanul a cerut să se intensifice campania de calomnii împotriva lagărului comunist condus de URSS, pentru răsturnarea acestor regimuri. Din îndemnul Vaticanului, Bisericile din aceste ţări s-au opus naţionalizării, cooperativizării agriculturii şi au dus o acţiune de spionaj "dovedit" prin procesele Rajk, Mindszenty(Ungaria), în Cehoslovacia, Polonia, până în Albania unde în Mai-Iunie 1950 s-a stabilit legătura complotiştilor cu Vaticanul şi cercurile marshalizate din Italia.

In ghiveciul de la Bucureşti, pe lângă prelaţi au amestecat legaţia Italiei, un medic, inspectori din Ministerul învăţământului şi peste o sută de călugăriţe şi civili din diferite medii sociale.

De aceea, în procesul comunismului, trebuie condamnat pentru trădare şi subordonare unei puteri străine guvernul de la Bucureşti, care acţiona prin agenţii Moscovei după modelul sovietic stalinist.

La cel de al XlX-lea Congres al partidului comunist al URSS, vasalii s-au întrecut în osanale ridicate lui Stalin şi poporului rus care i-a ajutat. Cu acea ocazia (15 Oct.1952), Gheorghiu Dej preaslăvind sprijinul sovietic a declarat în faţa lui Stalin la Congres: "Pentru prima oară în istoria sa, poporul român a obţinut o adevărata libertate, independenţă şi suveranitate ca stat."

Gheorghiu Dej a fost un adevărat criminal, practicând genocidul ca şi tovarăşii lui moscoviţi. "Fascismul şi comunismul s-au întrecut unul pe altul prin amploarea distrugerilor şi anihilarea oamenilor. Ambele regimuri sunt definitiv condamnate, chiar dacă adepţii sistemului sovietic nu vor să recunoască, îi tot găsesc scuze şi motivări. Sălbăticia, cruzimea, ororile regimului comunist, închisorile şi lagărele sale de exterminare lentă au fost aidoma celor ale regimului nazist.(Dinu C.Giurescu: România în al doilea război mondial, pag.168; Editura ALL-199 Bucureşti).

STALIN PREGĂTEŞTE CEL DE AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL
ROMÂNIA IN AVANTPOST

La începutul lui Ianuarie 1951 Stalin a convocat la Kremlin pe primii secretari ai partidelor comuniste cu miniştrii Apărării naţionale din ţările respective, printre alţii: Polonia cu Boleslaw Bierut şi cu ministrul Apărării Rocosvschi; Cehoslovacia cu Klement Gottwald însoţit de ginerele lui, A.Cepika; România cu Gh. Gheorghiu-Dej însoţit de general Emil Bodnaras; Ungaria cu Mathias Rakosi; Bulgaria cu V.Cervenco; Germania cu Walter Ulbricht; din partea URSS Antonov (ministrul Apărării), Mailenkov, Beria, Mikoian, Hrusciov, Suslov şi alţii.

Cu această ocazie Stalin le-a spus ca războiul din Coreea a demonstrat slăbiciunea militară a Statelor Unite şi socotea că a sosit timpul să profite în Europa, fiindcă nici o putere nu este în stare să se opună armatei sovietice. Lagărul sovietic este net superior în timp ce armata americana nu-i prea mare şi este ocupata în Asia. Acestea erau planurile conducătorilor sovietici de invazie a Europei la începutul anului 1951.

Mai mult, sovieticii contau că sunt în posesia bombei atomice şi au superioritatea în arme convenţionale ce le permitea ajungerea la Atlantic. Sovieticii erau presaţi şi de faptul că trebuie să se hotărască înainte ca bomba cu hidrogen a americanilor să devină operaţională.

Înainte de a trece la sarcina ce revenea României, să aruncăm o privire în Extremul orient unde politica ruseasca încerca să încurce politica americana, ca să nu poată opri maşinaţiunile ei din
Europa.

După ce a ajutat pe Mao Tze Dun să proclame Republica populara chineza pe 21 Sept.1949, URSS recunoaşte China comunista pe 23-11-1949 şi-l invita pentru 2 luni pe conducătorul chinez la Moscova. În Consiliu de Securitate reprezentantul Moscovei a cerut intrarea Rep.Populare Cineze în locul celei naţionaliste, care pe 28 Feb.1950 s-a instalat în Formosa având ca preşedinte pe Ciang Kai Şek.

Consiliul de securitate s-a opus iar URSS a început să boicoteze prin neprezentare, ducând la o criza ce a durat până la 1-08-1950, când a revenit.

Intre timp, la Moscova se încheiase pe 14 Feb.1950 un tratat multilateral cu China dovedind omenirii ca Moscova este stăpână pe destinele popoarelor de la Elba la Oceanul Pacific.

Întors cu asigurări de asistenţă din partea lui Stalin, Mao a trecut la ocuparea Tibetului, iar pe 25 Iunie 1950, Coreea de Nord trece frontiera (paralela 38°) în Coreea de Sud şi ocupă capitala Seul.

Politica externa a SUA, preconizată de Truman avea în vedere să bareze comunismul mondial dirijat de URSS, care urmărea să pună Piciorul în Africa de Nord (prin obţinerea unui mandat asupra Tripolitaniei şi sprijinirea ţărilor arabe după crearea Statului Israel), ieşirea la Golful Persic. Acum se vedea confruntata pe cealaltă "cortina de fier" de pe paralela 38°.

Imediat Truman a autorizat pe generalul Mac Arthur sa dea echipament militar sud- coreenilor, iar pe 27 Iunie 1950 Preşedintele SUA a făcut un pas înainte ordonând forţelor aeriene şi navale să

atace obiectivele militare din Coreea de Nord permiţând debarcarea în Coreea de Sud şi blocarea coastelor.

Consiliul de Securitate a cerut Statelor Unite să numească comandantul forţelor O.N.U. unificate, votând şi sancţiuni. URSS protestează şi socoteşte rezoluţia ilegala.

Trupele ONU pornesc ofensiva şi în Septembrie trec paralela 38 în scopul unificării celor două Coreei, trupele avansând rapid.

Pe 16 Octombrie 1950 intervin trupele chineze sub denumirea de voluntari, trecând frontiera Manciuriei, în ajutorul Coreei de Nord, cu un număr de 20 de divizii.

In faţa acestei situaţii, Mac Arthur a sugerat ca ONU sa-1 autorizeze să atace China prin bombardamente aeriene, în timp ce chinezii au transmis prin ambasadorul Indiei din Coreea de Nord (însărcinatul reprezentant al SUA) ca daca trupele americane mai continua operaţiunile, China va intra în război.

Propunerile delegatului chinez venit la Lake Success (sediu ONU) au fost respinse şi chiar sosirea lui Attlee pentru susţinerea intrării Chinei comuniste în ONU nu a fost reţinuta. Din contră, Truman se gândea la folosirea bombei atomice în China. Pe 18 Dec.1950 a fost eliberată capitala Sud Coreeana (Seul) şi frontul s-a stabilizat pe paralela 38°

Deoarece ruşii nu s-au achitat de furnizarea armamentului promis, chinezii au fost nevoiţi să lupte cu baioneta şi puşca contra unei armate cu arme sofisticate. In aceasta situaţie au mărit numărul "voluntarilor ţărani" la 800.000.

In faţa reluării ofensivei chineze, la sfârşitul lui Ianuarie 1951 guvernul SUA a propus la 20 Ianuarie o rezoluţie prin care sa se declare China agresoare, dar fără rezultat.

Acesta este momentul când Stalin a convocat la Moscova secretarii partidelor comuniste şi miniştrii Apărării pentru pregătirea unui război ofensiv, socotit că momentul a sosit datorită slăbiciunii forţelor armate americane.

ROMÂNIA PRINTRE FURNIZORII DE MUNIŢII

După încheierea Tratatului de asistenţă mutuală dintre Rusia şi China din Februarie 1950, imediat în România şi Cehoslovacia s-a primit ordin să fie puse în funcţiune fabricile de muniţii. După război, din ordinul URSS se desfiinţaseră, reprofilându-se pentru producţie maşini şi utilaje sub conducerea Ministerului Construcţiilor de maşini unde la acea data trona Chivu Stoica.

Uzinele mari ca Malaxa, Concordia, Lemaitre îşi desfiinţaseră complet secţiile de fabricarea muniţiilor.

Chivu Stoica îşi luase angajamentul ca în 6 luni va lucra în plin la producţia de bombe Brandt de calibru 120 şi a pus în funcţie o linie de fabricaţie care în 6 luni a rebutat 12.000 de astfel de bombe. Mare scandal.

S-a adus forţat ca specialist inginerul Gh. Mazilu care a pus pe picioare procesul tehnologic şi a recuperat bombele defecte.

Totul se făcea sub controlul consilierilor sovietici: inginerii Filin, Saţerin, Nicolaev şi alţii.

Şeful era Filin care după ce a pus ordine în legătura cu fabricaţia a fost mutat în Cehoslovacia ca sa pună la punct şi fabricarea muniţiei la uzina Scoda.

Lucrurile mergeau bine la uzina Plopeni, dar nu se ştia ce se petrece în afară de munca cinstită, până pe 21 Mai 1953 când au fost arestaţi 7 ingineri de la Mărgineni: Boncea Spiridon, Gheorghe Mazilu, Mircea Ionescu, Curcănescu, col.Ionescu, cap.Negulici, V.Ţincoca. Doi ani de zile au fost torturaţi în securitatea de la Ploieşti ca să recunoască sabotarea lucrărilor de la Mărgineni. N-au reuşit, dar sub această acuzaţie vor ajunge la proces.

Răsfoind dosarul au dat peste nota informativă făcută de ing.comunist Hoppe Egon şi directorul Şilaev (un ţigan basarabean care avea pe socrul său Nicoară în Comitetul Central P.M.R.), în care se spunea, că foştii ingineri vechi din timpul războiului sabotează. Era datată în Oct.1952, însoţită de o lista de 14 persoane-sabotori.

Nota informativă a fost dată lui Nicoară, care a înaintat-o lui Alex.Drăghici pentru a hotărî arestarea.

Este ştiut ca în Octombrie fuseseră executaţi într-o înscenare tot de sabotaj inginerii de la Canalul Dunăre-Marea Neagră, după un proiect greşit şi ruinător pentru România. Pentru acoperirea acestei greşeli ce a costat viaţa a sute de mii de oameni înainte de închiderea canalului, s-a confecţionat procesul de sabotaj.

In Noiembrie 1952, după alegerea lui D. Eisenhower la Preşedenţia Statelor Unite, acesta anunţase că va invada Manciuria şi chiar va arunca bomba atomică pentru pacificarea Extremului Orient.

Rusia pusese deja în gura lui Jacob Malik, delegatul la ONU, ideea "posibilităţii coexistenţei paşnice ale celor doua sisteme, socialist şi capitalist. Şi mergând mai departe cu argumentarea, spune ca "Popoarele sovietice cred...c'ar fi mai convenabil să se înceapă conversaţii între cele două tabere în vederea unui armistiţiu prevăzând retragerea trupelor pe paralela 38°...Eu cred că este posibil cu condiţia să existe dorinţa sinceră de a pune capăt acestor lupte sângeroase din Coreea."

In acest context al politicii internaţionale trebuie privită şi încercarea de retragere rusească cu ştergerea urmelor ce le pregătise pe spatele ţărilor subjugate.

Socotesc că numai aşa se explică găsirea unor vinovaţi, fără vină, pentru a nu se cunoaşte pregătirile războinice. Cei 7 ingineri, după ce au trecut prin tratamentul dezumanizat al lui Mauriciu Ştrul de la Ploieşti, după 2 ani, au fost puşi în libertate, achitaţi printr-un proces ce a avut loc la Bucureşti pe 21 Iunie 1955.

RUSIA PREGĂTEŞTE ROMÂNIA CA BAZA DE LANSARE A RĂZBOIULUI

Marele vecin de la răsărit, grijuliu ca să nu fim atacaţi de Tito, ne-a trimis o grupă de consilieri militari sub conducerea generalului Afanasiev, care pe 1 iunie 1951 urmau să înceapă lucrările de fortificaţii pe litoral, care era porţiunea cea mai ameninţată de "Imperialişti". La scurt timp s-a trecut şi la fortificarea Dunării si Banatului. Aceste lucrări erau mascate de începerea Canalului.

Toate aceste lucrări erau concepute după planuri sovietice, conduse de specialişti bolşevici şi plătite de sclavii români pentru că doar în interesul lor se făceau şi cu braţele noastre de munca. In acest cincinal (1950-1955) de muncă fără rost s-au executat peste 10.000 de obiective "strategice" pe lungimea a 500 km.

Este interesant de ştiut ca aceste lucrări de fortificaţii au început cu o luna de zile înainte de atacul Coreei de Nord împotriva celei de Sud, prezentat de URSS ca atac al Sudului contra Nordlui. Nu mai miră pe nimeni că ruşii vedeau cu ochii minciunii şi ai relei credinţe.

Şi ca să anticipăm sfârşitul dureros, amintim informarea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej din 5 Iunie 1953, că o serie de "ofiţeri proveniţi din vechea armată burghezo-moşierească au sabotat proiectarea şi executarea acestor lucrări de fortificaţii".

Exact ca în procesul cu muniţia, tot contra imperialiştilor, cu deosebirea că acolo turnatorii erau Hoppe şi Silaev, iar aici turnător calificat era Gheorghiu Dej.

Nu se pomeneşte nimic despre consilierii sovietici care au proiectat şi au verificat pe teren lucrările.

Un specialist român care a analizat situaţia cu reprezentanţii din Statul Major al departamentului construcţiilor militare, a constatat că nu era vorba de lucrări defensive, ci pur şi simplu erau obiective ce aveau caracter ofensiv.

De exemplu, în Banat, zona Buziaş, în Iunie 1951 au început lucrările pentru o bază de lansare de rachete şi ca anexa a acestui complex de lucrări trebuiau consolidate toate podurile şi viaductele de la Ungheni la Timişoara, ca să reziste la o sarcina de 50 tone. Acest lucru însemna ca se vor aduce din URSS tancuri grele iar rachetele ce vor fi folosite vor fi de mare tonaj şi cu tragere lunga.

Incă după hotărârea lui Stalin de război "ofensiv", în România, începând cu luna Martie 1951 au început fortificaţii de "apărare" contra Iugoslaviei. In timp ce Mac Arthur preconiza atacarea Manciuriei, "marele strateg" Stalin a hotărît construcţia a 5 aeroporturi "defensive", 1a frontiera iugoslavă, sub 100 de km., cel mai apropiat fiind la 60 km. Dar în Mai 1951 generalul american era înlocuit. Războiul "defensiv" cădea.

O nouă lucrare de apărare se întocmise de un tovarăş inginer sovietic grijiuliu de soarta conducerii politice şi administrative a României, prin construirea unor subterane betonate rezistente la bombe foarte puternice. Tot acest complex era legat logistic de cazemate implantate în stânca munţilor Carpaţi.

Data începerii lucrărilor în primăvara anului 1952 şi termenul final de mijlocul lunii iunie 1953 ar putea fi puse în legătură şi cu experimentarea bombei cu hidrogen din acea perioadă, de SUA.

La sfârşitul anului însă Stalin, după alegerea lui Eisenhower, declara că URSS ţine să pună capăt războiului din Coreea şi poate să se întâlnească cu preşedintele Statelor Unite.

Ros de boală, de paranoia şi obsesia atentatelor celor din jur, Stalin, în acest sfârşit de an, avea satisfacţia că-şi văzuse visul împlinit prin ridicarea statuii de 72 de metri la confluenţa canalului Volga-Don, în timp ce auzise că numele îi fusese dat unui vârf, de peste 7.500 m. din Pamir ce-şi avea colţii îndreptaţi peste Afganistan, spre golful Persic.

Ca în tot timpul vieţii lui, Stalin, folosindu-se de denunţuri şi înscenări, a continuat şi după 13 Ianuarie 1953. Primind o nota informativă de la doctoriţa Timatchouk(?),probabil o agentă a lui Beria, prin care era anunţat ca doctorii Kremlinului intenţionat au folosit tratamente contra indicate prin care au omorât o serie de conducători (printre ei şi pe Jadanov) a dat ordin de arestarea a cestora. Cum majoritatea erau evrei, concluzia a fost simplă, că au lucrat la dispoziţia serviciilor americane şi a organizaţiei Joint, care se ocupa cu ajutorarea evreilor din URSS şi ţările satelite. Fiind şi o organizaţie în slujba sionismului şi statului Israel, a hotărât ruperea relaţiilor cu acest stat şi interzicerea organizaţiei. Această acţiune a servit ca model şi în statele sclavizate. Stalin nu numai că a ordonat scoaterea probelor prin metodele lui Beria, dar a trecut şi la o epurare şi represiune ce va servi ca model în ţările satelite.

De ce i-a fost frică n'a scăpat.

Pe 4 Martie dimineaţa s-a anunţat că s-a stins marele "far", urmat de un suflu mondial de uşurare.

U R M Ă R I

Pe 27 Martie 1953 s-a dat decret de amnistie şi prof.dr. cu cei 14 colegi în "halate albe" au fost eliberaţi, iar pe 4 Aprilie reabilitaţi. In schimb ministrul de interne Ignatiev a fost "eliberat din functie", cu adjunctul lui, torţionarul Riumin, care a fost executai după procesul lui Beria (care în Decembrie avusese aceiaşi soarta).

KREMLINUL schimbă politica de represiune cu cea de coexistenţă dând ordine în consecinţă, încercând să şteargă urmele.

Intre 5 şi 15 Iunie Molotov poartă-discuţii cu Tito şi se fac schimb de ambasadori.

Continuând politica de destindere, conducerea colectiva de la Kremlin normalizează raporturile cu Turcia renunţând în mod solemn la toate revendicările anterioare asupra teritoriului turc.

De asemenea a reluat relaţiile diplomatice cu Israelul pe care le rupsese în Ianuarie, după înscenarea procesului "halatelor albe"

Căutând o normalizare şi cu ţările capitaliste, a lăsat liber ca părţile beligerante din Asia să stingă focul pe care ea îl aprinsese pentru a încurca americanii acolo (ca să poată acţiona în Europa, unde am văzut pregătirile făcute).

Astfel, pe 27 Iulie s-a semnat armistiţiu între cele două Coreei, la Pan Mun Jon.

In Noiembrie 1953, Ho Şi Minh a anunţat că şi el este gata să întreprindă negocieri de armistiţiu.

ORDIN DE ACOPERIRE A PREGĂTIRILOR DE ASALT ÎN EUROPA.

Pentru a se închide gura martorilor, acestor cunoscători ai faptelor, am văzut că cei 7 ingineri ce lucrau la muniţie au fost arestaţi pe 21 Mai 1953 şi ţinuţi 2 ani într-un secret înspăimântător. Mărturie este ing. Gh.Mazilu cu vol." In Ghearele securităţii".

La mai puţin de o lună, pe 5 iunie 1953, tot Gheorghiu Dej da ordin de arestare a unor "ofiţeri proveniţi din vechea armată burghezo-moşierească", că au sabotat lucrările de fortificaţii de-a lungul a 500 km. care fuseseră proiectate de ruşi, executate tot sub conducerea lor, cu mână de lucru românească.

Aceştia deveneau acum martori stânjenitori când se "încinsese dorinţa de pace sovietică" şi urmele trebuiau să dispară, ba că obiectivele erau amplasate sub nivelul mării, ba că intrarea în cazemate se făcea prin faţa inamicului, sau pur şi simplu lucraseră fără a se lua măsuri de camuflarea lor, sau lucru pe timp de noapte, ca să fie ferite de ochii "spionilor" şi alte obiecţiuni ale elementelor descompuse, cu un bogat trecut de acţiune duşmănoasă împotriva oamenilor muncii. (semnat Gh. Georghiu -Dej).

După torturarea şi obligarea de a "recunoaşte" învinuirile partidului, zece ofiţeri au fost condamnaţi prin sentinţa nr. 515/19-12-1953: general Ionescu Grigore (15 ani), lt.col. Cocorandu Dan (20 ani), lt. col. Şerbu Ctin (20 ani), Lt.col. Gruia Ion (15 ani), maior Predoiu Florea (10 ani), cap. Stan Gh. (12 ani), cap. Pietraru Claudiu (12 ani), maior Teodorescu Virgil (12 ani), cap. Ionescu Ion. (7 ani) şi lt. Ciobanu Ion (5 ani).

La mai puţin de 2 ani de la pronunţarea sentinţei, pe 8 decembrie 1955, ofiţerii au fost graţiaţi deoarece înscenarea îşi atinsese scopul de a salva "prestigiul partidului" de a fi executat la ordin lucrări ce nu-şi aveau rostul, ce serveau interesele URSS.

Mult rău, foarte mult rău a făcut acest partid, în primul deceniu de când a fost impus de trupele sovietice.

Istoria lui este a unor guvernanţi măcelari care au săvârşit un adevărat genocid, presărând pe întreg cuprinsul ţării morminte fără cruci, urmărind să înece totul în tăcere şi uitare.

Tot după modelul sovietic, a început lupta pentru putere între tovarăşi. Primul a fost ucis Ştefan Foriş, de către Gh. Pintilie, din ordinul lui Gh.Gheorghiu -Dej, pentru că era secretarul partidului comunist, pe când Dej era un nimeni. După aceea a urmat, în 1964, arestarea lui Samuel Margulius, fost secretar al partidului şi pe 28 aprilie 1948 (înainte de arestarea legionarilor) a fost arestat Lucreţiu Pătrăşcanu, prin hotărârea membrilor Biroului Politic: Gheorghiu -Dej, Gh. Apostol, Emil Bodnăraş, Iosif Chişinevschi, Chivu Stoica, Alex. Moghioroş, Miron Constantinescu şi Dumitru Coliu. Arestarea s-a făcut în baza concluziilor anchetei condusă de A. Drăghici. Iniţial ancheta a fost începută de Iosif Rangheţ. Aceasta era răsplata partidului pentru toate fărădelegile pe care le făcuse pentru el, începând cu furtul alegerilor, ca să legalizeze "democratic" venirea la putere, transformarea justiţiei într-o anexă PCR, iniţierea de legi prin care Statul de drept devenea un instrument de deservire a intereselor sovietice. A fost schimbat de Drăghici din "câmpul muncii". Pe 30 Dec. 1950 acesta a fost făcut general şi prim adj. al lui Teohari Georgescu, pentru a se ocupa de lichidarea concurenţilor potenţiali ai lui Dej.

Anchetarea a durat 6 ani, timp în care a fost torturat îngrozitor, bătut până la atrofierea unui picior, printre anchetatori numărându-se: Enoiu Gh., Filipescu Gh., Soltuţiu Ioan, Moraru Gh., Moise Viorel, Miclea Teodor, Drăghici Toma, Weis Ludovic, Vânătoru V. şi nenumăraţi alţii. Aceştia au chinuit peste 80 alţi martori, dintre care şi-au ales acuzatori la proces (pe urmă i-a condamnat), printre ei numărându-se soţia lui, Elena Pătrăşcanu şi soţia lui Foriş, Victoria Sârbu.

La Moscova începuse represiunea împotriva evreilor şi Bucureştiul i-a urmat modelul arestând, torturând şi chiar condamnând, printre victime numărându-se: KofIer Remus, Belu Zilber, Emil Calmanonovici, Lena Constante, Brauner Harry, Berman Jac, Margulius Samuel...

Pătrăşcanu s-a comportat cu demnitate în faţa acestei înscenări şi a fost împuşcat de Iosif Moldoveanu (Ioşca) în noaptea de 16 Aprilie 1954,1a Jilava. In 1968 când se punea problema reabilitării lui L.Pătrăşcanu, acest criminal s-a sinucis, după ce şi-a împuşcat membrii familiei. (Cartea Neagra a securităţii, p.202 de I.M.Pacepa).

In timpul torturilor lui Pătrăşcanu, Gheorghiu Dej a continuat "răfuielile tovărăşeşti".

Lupta pentru putere între Ana Pauker şi Ghiţă Gheorghiu-Dej, după modelul Moscovei, trebuia să aibă un sfârşit. Când Ana n-a mai fost ce-a fost, a recunoscut că "a venit cu sarcini din URSS" -şi tot la judecata de "apoi" a fost întrebată, între tovarăşi, despre modul cum a reuşit să atragă pe Luca, pe Teohari şi poate şi pe alţii în activitatea ce o desfăşura. A fost acuzată, printre altele şi de faptul că a fusese agentă a Siguranţei.

In mersul spre puterea absolută, din ţările satelite, Gheorghiu Dej era singurul care nu stătuse la Moscova până în 1944. Poate acest inconvenient 1-a făcut pe Dej să ducă o luptă de "lămurire" pe lângă Susaicov şi Vâsinschi, definindu-şi "poziţia". Poate a ştiut şi de discuţiile dintre Ana şi Manuilski pentru alipirea României la Ucraina.

Multe şi diabolice au fost dedesubturile acestei lupte pentru putere."Aceşti măcelari "comunişti cărora le străluceau ochii după aur¸ erau amestecaţi şi în spionajul economic¸ iar Ana Pauker era inspiratoarea agentului Viţianu, din a cărui reţea a făcut parte şi Max Maximov (născut Edelstein), care fusese expulzat din Elveţia pe 15 Iunie 1950, pentru că a adus la cunoştinţa autorităţilor române numele a 160 cetăţeni români ce aveau fonduri în Elveţia.

Si dacă această reţea era legata de Ana Pauker, s-a căutat şi o alta filieră legata de Ministerul Industriei şi Comerţului, de unde Max Ausnit şi Nicolae Malaxa primiseră aprobarea paşapoartelor, ca să plece în "misiune economica" în SUA. Grupul advers era interesat de suma care se primise de la cei doi.

Izbucnirea a avut loc chiar după arestarea lotului Popp - Bujoi, legat de mişcarea de rezistenţă finanţată de Reşiţa şi Mic. Aşa se face că a fost "arestat" şi anchetat I.Gg.Maurer, căruia i s-a închis acţiunea la intervenţia lui Gheorghiu Dej. Aproape imediat, prin Aug.1948 a fost reţinut Gheorghiu Dej pentru cercetări la securitatea din Calea Rahovei. Constantin Doncea a alertat pe CFR-iştii de la Griviţa Roşie şi de la Ploieşti care au cerut să stea de vorbă cu

Gheorghiu-Dej. A fost dus şi plimbat printre cei care-1 solicitaseră. La întoarcere i s-a fixat domiciliul în Blocul Adriatica, bineînţeles sub pază.

De la această dată care s-a înăsprit lupta pentru putere, care a coincis cu adversitatea lui Stalin contra evreilor şi interzicerea organizaţiei Joint de ajutorare a sioniştilor. Am văzut ca aceasta măsura stalinistă s-a extins şi la ţările "surori", prin înscenarea de procese şi vigilenţa mărită contra spionajului.

Rememorând desfăşurarea evenimentelor, amintim ca în Iulie 1948 s-a cerut de către guvernul israelian, trimiterea a 3-3500 evrei pentru întărirea forţelor consecvent democratice. Si se mai spune că în concepţia Partidului Comunist Român şi a Comitetului Democrat Evreiesc s-ar fi gândit la un plan de "comunizare a Israelului, la adăpostul emigrărilor". Congresul Mondial Evreiesc s-a opus cerându-se ca Flota VI-a americană să blocheze exportul de revoluţie comunistă, prin intrarea navelor în strâmtorile Dardanele şi Bosfor. Tot în aceeaşi perioadă, fostul ministru de finanţe al SUA, Morgenthau, într-o declaraţie spunea:"...fiecare dolar învestit în Israel slujeşte împotriva expansiunii comuniste în lume".

Politica URSS se îndreaptă spre sprijinirea arabilor. Deci direcţia arătată de Stalin trebuia urmată.
Pe 4 Martie 1949 s-a emis decizia 197 prin care se interzicea activitatea organizaţiilor JOINT, ORT şi OSE, sub semnătura lui Gheoghiu Dej, Petru Groza, Ştefan Voitec, Lotar Rădăceanu, Teohari Georgescu, Miron Constantinescu, Vasile Luca, Ana Pauker,Vasile Vaida, Avram Bunaciu, Gh.Vasilichi şi Ion Vinte.

Ţările "democraţiilor populare" trebuiau să se alinieze modelului sovietic, care arata lupta înverşunata împotriva titoiştilor, spionilor ţărilor capitaliste, sioniştilor.. consideraţi trădători.

Gheorghiu Dej, după lupta contra spionajului anglo-american tradus în "înalta trădare ", executarea centurii de fortificaţii şi deportarea populaţiei din Banat, a trecut, în August 1952, la arestarea lui Vasile Luca- ca deviaţionist de dreapta. Era începutul răfuielilor. I s-a înscenat un proces în care au implicat şi pe Iacob Alecsandru (evreu arestat cu soţia) şi pe alţii din ministerul finanţelor ca "sabotori", iar Luca şi trădător, fost agent al Siguranţei (a fost torturat şi ucis la Zarca din Aiud, 27 Iulie 1963).
După Plenara CC a PMR din 26-27 Mai 1952, Vasile Luca, Teohari Georgescu şi Ana Pauker au fost scoşi din funcţii, ca deviaţionişti de dreapta, cu relaţii între ei împotriva hotărârilor Partidului. A.
Draghici, ajuns dirijorul securităţii, special pentru a sprijini pe Gheorghiu Dej, a fost la rândul lui sprijinit de generalii de securitate: Gheorghe Pintilie, Alexandru Nicolschi, Ion Vinte, Alex.Demeter, Vasile Vâlcu, Florian Danalache, Vladimir Mazuru, Petre Goncearuc, Bucicov şi
alţii.
Arestările împotriva evreilor, începute în 1950, s-au intensificat după aceasta plenară.

A doua zi după "descoperirea complotului" halatelor albe de la Moscova, pe 14 Ianuarie, a avut loc Biroul politic al CC al PMR. unde Gh. Gheorghiu Dej anunţa: "Trebuie să punem la ordinea de zi analiza procesului din Cehoslovacia (n.n. R.Slansky) şi cele ce s-au petrecut recent în URSS cu banda de medici. In special va trebui să discutam aceste probleme." S-a pus în discuţie problema minorităţilor, însă s-a insistat asupra grupului Ana Pauker şi mişcării sioniste.
Printre cei mai virulenţi, Petre Borilă subliniază: "Procesul Slansky a arătat ca fracţionişti, troskişti, sionişti, naţionalişti, elementele din brigăzile internaţionale au fost folosiţi în trădări murdare. Se referea la Ana Pauker, Valter Roman, Mihai Burcă. "Cu aceasta ocazie vreau să spun că Ana Pauker n-are ce caută la Consiliul de Miniştri".
Miron Constantinescu a intervenit: "Aşa cum nu ne este mila de preoţii catolici, să nu ne fie milă de rabini şi cantori.... şi de aşa- zişi învăţători religioşi cum e fratele lui Ana Pauker."
Iar tov. P.Borila adaugă:"...Ana Pauker a primit pe reprezentantul Israelului; arestaţii cărora Teohari Georgescu le-a dat drumul, de care nici Ana Pauker n'a fost străina; eliberări în masă de paşapoarte pentru Israel, chiar forţat. Toate acestea ne dau foarte mult de gândit...Noi n'am adâncit aceasta problema." Chişinevski a adăugat: "În privinţa CDE, consider comunităţile evreieşti mai periculoase decât oricare organizaţie evreiască".
Gh.Gheorghiu Dej a completat: "In ceea ce priveşte populaţia evreiască, R.P.R. are cea mai numeroasa populaţie evreiasca dintre tarile de democraţie populara. Are cea.300.000 de suflete, cu toate plecările masive. Nici pe de parte nu se poate compara cu ceea ce s-a întâmplat în Bulgaria, acolo pentru ei aceasta problema nu exista. Ei au avut 40-50.000 şi toţi s-au dus. Avem mai mulţi decât Ungaria şi Polonia are mai puţin decât noi..."
Peste o luna, pe 19 Feb.1953, Ana Pauker a fost arestata sub învinuirile de legături cu serviciile străine, promovarea elementelor legionare, întârzierea colectivizării... In aceiaşi zi, a fost arestat şi fratele ei Solomon Rubinsohn, revenit din Israel. Motivul real a fost lupta pentru putere şi înlăturarea "tovarăşilor de drum". A fost eliberată după unii pe 20 Aprilie, după alta versiune în Septembrie 1953, în urma Biroului Politic al CC. al P.M.R.
Cu o zi înainte de arestarea ei, fusese ridicat pe 18 Feb.1953 Teohari Georgescu, învinuit de colaborare cu siguranţa lui Moruzov, pentru crime împotriva poporului român, de antisovietism (acuzat de ajutorul lui Marin Jianu), de înţelegere cu Vasile Luca pentru susţinerea Anei Pauker încît sa ajungă în fruntea partidului şi de eliminare din conducere a lui Ctin.Pârvulescu, Gh.Vasilichi, Miron Constantinescu, Const.Doncea, Alex.Moghioros. A stat în anchetă în condiţii bune şi a fost eliberat în toamna 1955 cu plasarea într-un serviciu, ca director de tipografie.
Un alt călău care a terorizat anchetaţii, cu acuzaţii ieşite din mintea lui bolnăvicioasa, a fost Misu Dulgheru, arestat pe 16-Octombrie 1952 şi ţinut în ancheta 2 ani şi 3 luni. Prin 1980, a plecat în Israel.
La 2 Sep.1953, la o jumătate de an după moartea lui Stalin, s-a ţinut un nou BP.al CC. al PMR la care, pe lângă Gh.Gheorghiu-Dej a participat Iosif Chisinevschi, Miron Constantinescu, Gh.Apostol, Petre Borilă, Chivu Stoica, Dumitru Coliu şi Const. Pârvulescu. Cu această ocazie, s-a discutat problema evreilor arestaţi ca sionişti iar Gh.Gheorghiu Dej s-a exprimat: "Propun să se termine cu aceste procese. Să fie procese închise, nu publice. Despre unele putem să scriem, despre altele mai puţin, după importanţă. Toţi merită, pe baza legilor Republicii noastre sa fie

împuşcaţi, dar întrucât sunt prea mulţi şi s-ar putea să se arate a un fel de măcelărie, va trebui să le administram pedepse la închisoare, numai în cazuri excepţionale, în doua-trei cazuri să fie condamnaşi la moarte".

Procesele celor 2-300 de sionisti au fost judecate între Martie 1953 şi Martie 1954, terminându-se înainte de procesul Pătrăşcanu. În lotul principal s-au pronunţat pedepsele: A.L. Zissu (muncă silnică pe viaţă) Misu Benvenisti (M.S.V.), Jean Cohen (MSV), Melania Iancu (20 ani), Moscovici(15 ani), Moritz Weiss (20 ani), Zoltan Hirsch (25 ani), Beer Benjamin (25 ani), Haber Ladislau (12 ani), Brish Hass (10 ani), Ştefan Kuhn (15 ani), Carol Reiter (15 ani)....

Patru persoane au murit în timpul detenţiei, nejudecate. La înscenarea proceselor, peste 40, a contribuit Stalin prin agenţii lui de la Bucureşti care se numeau "miniştri", la care se mai adaugă Abramovici Chiriţă, Benari Alice, Feldman Bercu, Iosif Bercu, Leibovici H.Serban, Manole Ofelia, Oberst Eugen, Stoia Elena,Vass Ghizela...

Iar printre torţionării achetatori care te făceau să declari şi ce n-ai facut, se numărau unii arhicunoscuţi prin cruzimea lor şi care sunt menţionaţi de Teodor Wexler şi Mihaela Popov în "Anchete şi procese uitate" vol.2, pag. 825: Agapie Gheoghe, Anghel Marin, Arama Ion, Bromisesvski Vasile, Butyka Francisc, Cenuşă Ion, Condrea Iosif, Crăciun Iosif, Dinca Constantin, Dulgheru Misu, Gudina Teodor, Lomy Dinu, Micle Teodor, Mânu Constantin, Mihăilescu Gheorghe, Perlea Gh, Rujan Gheorghe, Păun Gheorghe, Rusu Ioan, Sepeanu Teodor, Thais Eugen, Târnoveanu Ion, Tudor Radu...

Aceştia au însăilat înscenarea judecata de gen.Petrescu Alexandru, un criminal de război purtat în toate procesele celebre, în schimbul libertăţii, ajutat de lt.maj.procuror Alexandru Gheorghe, iar sentinţa poarta nr. 258/29 Martie 1954.

Mai merita menţionat ca în favoarea sionistlor români a interevenit şi preşedintele SUA, D.Eisenhower, pe 3 Iunie 1954.

TARA A RĂMAS ÎN CONTINUARE MĂCELĂRITĂ

Gheorghiu Dej, înlaturându-1 pe Teohari Georgescu, nu a schimbat nimic, nici pe mâni nu s-a spălat, ci a adus un nou casap, care a terorizat ţara având sprijin necondiţionat în Pintilie şi Nicolschi.

In toata aceasta perioada, muntele era martorul crimelor săvârşite de securitate în lupta contra partizanilor. Pentru ilustrarea acestor pagini de epopee aruncam o privire înlăcrimata dar şi plina de admiraţie şi recunoştinţă pentru continuatorii demnităţii româneşti: Dumitru şi Nicolae Fudulea în Babadag, Vasile Baciu din Dulgheru, Popescu Sever (student mort în lupta la Zegujani, pe Motru), Mogoş Ion şi Mazilu Nicolae (împuşcaţi în lupta la Padureni-Timis), Leluş Ion (împuşcat în lupta la Revetiş-Arad), Ursoniu (o fetita spânzurată ca a atenţionat pe un partizan în pericol de arestare), Novac Gelu la Obreja (împuşcat în luptă), Hasiu Andrei (mort în lupta la Voievodeni), Cosma Partenie (executat pentru aprovizionarea cu muniţie a partizanilor din Făgăraş), Dobre Pavel (împuşcat la Revetiş, în lupta), Nasarâmba Dumitru...

Moţii din Vlădeasa începuseră sa se retragă în munte din cauza birurilor şi opresiunii, încă din 1948. Se adunaseră în jurul familiei Susman din Răchitele, fiind urmăriţi de armata, ca pe timp de război, şi de sute de ţărani pe care-i obligaseră sa devină informatori, spre a-i înfricoşa ca să nu ajute partizanii.

Prima care a murit în mod suspect a fost Catrina SUSMAN în 1950, când cei doi copii mai mici fuseseră duşi în Bărăgan cu domiciliu obligatoriu, în timp ce capul familiei cu cei doi copii Visalon şi Toader luaseră calea codrului. Susman Teodor (senior) n-a mai putut rezista cercului urmăritorilor şi pe 15 Dec.1951 s-a împuşcat în şura lui Teodor Moldovan din com.Răchitele. Alt membru al grupului, Ioan Popa (Ciota) a fost împuşcat în munte în 6-07-1952, iar peste o săptămâna, alt partizan, Gheorghe Mihut din Răchitele, a fost rănit la cap, în munte, şi a murit în spital la Cluj.

În urmarirea soţilor Mihai şi Lucretia Jurj, a fost împuşcată gazda acestora, ţăranul Teodor Neag, de la Dealul Boţii, pe 11/12 Nov.1951.

Urmărind să facă peste tot informatori, au arestat pe preotul Mircea Pândea de lângă Beius şi soţia acestuia Ana, care era sora lui Mihai Jurj. Eliberaţi, cei doi au devenit informatori şi prin ei au fost trădaţi, în August 1954. Arestaţi în comuna Sudries de lângă Beius, Mihai Jurj, rănit grav, a murit până la securitatea din Oradea, fratele lui Oneţ Roman, rănit grav la cap, a fost salvat pentru moment, dar a fost condamnat la moarte şi executat în 1955. Lucretia Jurj, condamnata pe viaţă, a supravieţuit. A fost eliberată în Aug.1964 şi a scris o impresionanta mărturie despre acest grup.

Au mai supravieţuit cei doi fraţi, Teodor şi Visalon până când securitatea, prin trădarea lui Tarău Dumitru şi Iosif Floca a dat de urma celor doi fraţi Susman. Erau adăpostiţi în grajdul lui Romul Florea. Somaţi au refuzat sa se predea şi au deschis focul. Lupta a durat în jur de 2 ore. Văzând ca nu e posibil sa-i prindă, au dat foc şi amândoi au murit arşi dar nu s-au predat. După aceia a urmat un proces cu aproape o suta de arestaţi care s-a judecat pe 26 Iulie 1958. Majoritatea erau din satul Traniş, com.Valea Draganului, iar legenda ramasă îl considera pe Teodor SUSMAN senior, Tatăl MOŢILOR, iar pe Teodor junior, Regele munţilor.

***

Dacă afară lumea găsea pentru câtva timp liniştea, cei de la Canalul morţii trăiau ca în infern şi unii se rugau sa-i ia Dumnezeu, nemaiputând suporta munca forţată.

Dar Dumnezeu n-a voit s-o facă, i-a salvat pe unii ca să fie mărturie generaţiilor viitoare de ce înseamnă comunismul, să le deschidă ochii şi minţile. Răul nu poate fi uitat şi trebuie strigat în toate limbile. Aceşti călăi produşi de un sistem schizofrenic au crezut ca ei sunt totul, că ei ştiu totul şi că hotărîrea lor aduce fericire prin răul făcut, prin crimele abominabile săvârşite...

Planurile diabolice ale Moscovei erau adevărate proiecte de genocid, prin munca de exterminare la care erau supuşi oamenii. Închiderea Canalului n-a însemnat şi eliberarea deţinuţilor politici. Pe 19 Iulie 1953 când s-a oprit lucrul, au venit în lagărele de la Canal vagoane de animale, unde au fost încărcaţi cei ce mai erau în putere. La Peninsulă a sosit o garnitură de 40 de vagoane, însoţita de fostul tapiţer Constantinescu Marin zis "Duba", director al Canalului, care a întrat cu parul în mâna în infirmeria de la Peninsula şi a început să lovească bolnavii din paturi; aceştia, îngroziţi, în cârje, să-reau pe ferestre ca să scape de loviturile brutei.

Atunci, un deţinut care de abia se mai ţinea pe picioare, Marcu Goldenberg, a avut curajul să strige: "aici e mai rău ca la Auschwitz". Omul fusese închis şi în închisoarea de exterminare de acolo şi scăpase, dar munca forţată de la Canal aproape îl puse la pământ. Şi a avut nenorocul sa cadă şi în brigada lui Mureşanu Gavrilă şi Segal Gustav (pontator) care forţau oamenii la munca peste puterile lor. Nemaiputând suporta i-a strigat acestuia din urma într-o zi: "Bine mă, dacă ţi-ai chinuit, jefuit, turnat colegii de suferinţa în lagărele din Transnistria ca sa trăieşti mai bine, acum vrei să mă omori şi pe mine? Te jupoi de viu când ies afară!"..

Rămăşiţele de la Canal, cei care mai puteau mişca, au fost puşi să strice ceea ce se construise, iar pe cei bolnavi din cauza muncii, distrofici de nu se mai puteau tine pe picioare, schelete cu ceva zile, i-au adunat în lagărul de la Poarta Alba. Si acolo, venind o comisie în timpul grevei foamei a 54 deţinuţi (pentru îmbunătăţirea hranei şi medicamente), deţinutul Silberman, care fusese internat la Auschwitz, şi-a desfăcut cămaşa şi a strigat: "Aici e mai rau ca la Auschwitz!"

Martor este Remus Radina, fost în greva foamei.

Si pentru această atmosferă de degradare, premergătoare exterminării fizice, cerem desfăşurarea procesului comunismului.

La Poarta Alba s-au petrecut scene de groaza sub conducerea comandantului lt. maj. Fecioru Ion (originar din Cucerda-Târnăveni) şi a politicului Moraru (slt) încât zeci de deţinuţi au fost nevoiţi să declare greva foamei, reuşind Remus Radina sa aducă procurorul ca sa vadă halul în care fuseseră aduşi deţinuţii politici.

Marturii:"Testamentul din morga" - Remus Radina şi Constantin Ticu Dumitrescu- care a anunţat procuratura de la Constanta.

Prin aceste greve, care s-au desfăşurat timp de 3 luni, în timpul celei mai groaznice ierni (Ianuarie-Februarie 1954) s-a reuşit să se obtină eliberarea arestaţilor administrativi, în Mai 1954.

Condamnaţii politici cărora le expirau pedepsele nu erau eliberaţi ci trimişi cu pedepse administrative (de la 12 la 72 luni) pe Bărăgan, de unde majoritatea au fost rearestaţi în 1958 şi li s-au înscenat alte procese până în 1964.

CEL MAI ACTIV CENTRU DE REZISTENŢĂ

Din 1948 până în 1956 munţii Făgăraşului au fost Cetatea de rezistenta a Neamului românesc. Aici domnea ca rege neîncoronat Ion Gavrilă- Ogoreanu, înconjurat de vre-o zece "prinţi", toţi gata să-si dea viata (şi chiar şi-au dat-o pentru apărarea demnităţii întregii ţări, cântată în "Doina" lui Mihai Eminescu).

Aici au fost 7 ani din epopeea românească, unde o mână de tineri, ajutaţi de satele făgărăşene, au făcut să nu aibă odihnă trădătorii puşi în slujba duşmanului de moarte al României.

Epopeea este descrisa chiar de Ion Gavrilă-Ogoreanu, supravieţuitorul acelor timpuri de mândrie naţională, dar şi de durere permanentă, care de asemenea cere dreptate, prin procesul comunismului.

Batalioane de securitate, elicoptere, armament greu, s-a folosit pentru distrugerea acestui cuib de vulturi. De reuşit au reuşit numai prin intermediul Iudei, prin vânzarea de fraţi.

La Brasov şi Sibiu s-au adunat "specialiştii" în depistarea "bandelor" şi folosirea torturilor diavoleşti. Toata regiunea a fost împânzită de securitate, miliţie, agenţi şi pădurarii care nu mai aveau odihnă. Ba mai mult, securitatea a făcut şi o "scoală de popi" pe care i-au trimis să spovedească...

Totul a pornit de la un astfel de "popă", Constantin Niculescu din Bucureşti, str.Teodor Aman nr.42 (care de fapt era la restaurantul Gării de Nord). Ajuns în Făgăraş, la spovedit, el a aflat de numele prof. Ion Grovu, care ar fi avut legaturi cu partizanii din munte.

Şefii acestui Grovu nu erau alţii decât, de sus în jos, Pintilie, Nicolschi, Crăciun, Ambrus Coloman şi Mois Aurel (veniţi de la Timişoara), Iacob Dezideriu, Deitler Ernest- şi o armată întreagă de schingiuitori.

In timp ce cei din munte erau hărţuiţi de armată şi se apărau; cazând victime şi dintr-o parte şi din alta, satele erau asaltate şi ele, căutându-se cozi de topor prin care să prindă legaturile de aprovizionare.

In acest păinjeniş au căutat sa prindă şi pe doctorul Nicolae şi pe învăţătorul Olimpiu Borza.

Rolul hotărâtor 1-a avut Ion Grovu şi Costică Niculescu care au reuşit sa înşele buna credinţă a celor hăituiţi şi obosiţi de 7 ani de viată în munte, promitându-le drumul spre Grecia.

După întâlnirea din 10/11 Aprilie 1954 de la Sibiu cu Ion Grovu, s-au pus la cale "plecările" care se terminau în Ministerul de Interne. Ultimul a fost dus Olimpiu Borza pe 7 Oct 1956. După ce a dormit o noapte la Costică Niculescu, din maşina care-1 ducea spre Giurgiu a fost arestat şi cu catuşele la mâni a ajuns în faţa lui Alexandru Nicolschi şi Gh.Pintilie.

Martor al desfăşurării acţiunii este mărturia lui Ion Gavrilă care a adunat relatările celor anchetaţi în acest proces.

Pe 10 şi 11 Decembrie 1956 s-a trecut la arestările masive din judeţe după listele întocmite de informatorii satelor a celor care ar fi sprijinit partizanii din munţi.

In ziua de 10 Decembrie 1956 au fost arestaţi:

Andrei Ion din Sibiu de către cap. Bartha Iosif;

Comanici Octavian arestat de cap. Deitel Ernest;

Cotoros Matei din Hârseni arestat de cap. Bott Bela;

In ziua de 11 Dec.1956 au fost arestaţi:

Niţu Gheorghe din Sibiu, de maior Popa Iacob, sef ors Sibiu;

Ramba Gheorghe din Voievodeni, arestat de lt.maj.Czinczco Mihai;

Vanu Gheorghe din Sâmbăta de Sus, arestat de cap.Mânzatu Aurel;

Popa Iov Octavian din Arpasu de jos, de lt.maj.Averbuch Iza;

Dascălu Cornel din Arpaşu de Sus, de lt.Gligor Grigore;

Muntean Vasile din Lisa de lt.Crăciun Iosif(?);

Mihai Aurel din Fagraş, arestat de maior Gustea Traian;

Geamanu Victor din Vistea de Jos, arestat de lt.Manta;

Sandru Victor din Vistea de Sus, de lt.maj.Szekeli Ladislau;

Metea Gheorghe din Ileni arestat de cap.Szinte Iosif.

Numărul celor arestaţi în aceste zile s-a ridicat la 70-80.

Torturile au fost îngrozitoare. Înscenarea procesului s-a făcut la Sibiu cu Trib.de la Cluj în deplasare. Au fost judecate 4 loturi, începând cu 14 Iulie 1957. La primul lot a fost preşedinte cap. Cojocaru Dragos, ajutat de Dinu şi Tripon, iar procuror Luciu Virgil. Din lotul principal a lipsit doctorul Lucian Stancu care s-a sinucis în ancheta, fiind predat familiei. A lipsit de asemenea prof.Ion Grovu, desi i s-a pronunţat numele.

Au fost condamnaţi la moarte: Ion CHIUJDEA, Laurian HAŞIU, Gheorghe HAŞIU, Victor METEA, Nelu NOVAC, Ioan POP-Fileru, iar lui Olimpiu BORZA şi dr.Nicolae BURLACU li s-a comutat pedeapsa în M.S.V.

Execuţia acestor eroi a fost făcută la Jilava pe 20 Nov.1957, comandantul grupei de călăi s-a numit Salceanu Gheorghe. Printre anchetatorii fiare s-a numărat şi Urzica Traian.

In aceasta epopee de istorie naţionala au fost arestaţi sute şi sute de ţărani, mare parte din învăţătorii şi preoţii satelor începând din 1948. După schingiuiri li s-au înscenat procese pe motive imaginare şi foarte mulţi au fost executaţi la Braşov, până în 1957.

ÎNCERCĂRILE DE SALVARE ALE VECINILOR ADUC NENOROCIRI PE SPATELE STUDENŢILOR ROMANI

Nu cred ca exista oameni mai iubitori de libertate şi dreptate decât studenţii. De-a lungul istoriei noastre tineretul a fost totdeauna în fruntea luptei pentru înlăturarea jugului asupritor. Trecând peste perioada după 1848 şi ajungând în 1944 constatam că tineretul şi-a făcut datoria. O dată cu ocupaţia rusească de după 23 August 1944, tineretul a fost mereu prezent pentru apărarea libertăţii contra abuzurilor şi crimelor săvârşite de ruşi şi de cei vânduţi intereselor lor.

Reamintesc numai 8 Nov.1945, 10 Mai 1946, anul 1947, anul 1948, înfrăţirea lor cu munţii, prezenta lor masivă în temniţe şi conducerea grevelor împotriva abuzurilor şi muncii de exterminare Din an în an şi permanent, tineretul a fost prezent.

In toamna anului 1956, poporul maghiar s-a ridicat la lupta pentru libertate, împotriva duşmanului comun cu noi. Studenţii din toate centrele universitare, ca la comandă, s-au ridicat cu toţii, cerând scoaterea limbii ruse şi a marxismului din învăţământ. Mai mult, se cerea plecarea trupelor ruseşti, avînd ca argument semnarea Tratatului de Pace cu Austria.

Studenţii timişoreni au fost primii care s-au ridicat din cămine prezentându-şi Memoriul cu cele 12 deziderate, revărsându-se apoi pe străzile oraşului. Reprimarea a fost dură, arestări (cca. 4000 de studenţi), anchete foarte dure, înscenări de procese şi condamnarea a zeci de fruntaşi ai studenţimii. Printre ei s-au numărat: Caius Muţiu, Aurel Baghiu, Friederich Barth, Nicolae Balaci, Valentin

Rusu, Teodor Stanca....Mărturii sunt publicaţiile lor şi sentinţele.

Studenţii bucureşteni au fost prezenţi şi ei, dar represiunea a fost chiar din timpul pregătirilor. Arestările, torturile şi înscenările au fost numeroase. Prinre victime se numară: Dan Onaca, Mihai Derdena, Paul Goma, Alex. Bulai, Alex Mihalcea, Aurel Lupu, Horia Popescu, Gina Florescu, Mihai Serdaru, Alex. Tatu şi alţii.

Ca sa înspăimânteze studenţii din Braşov, au făcut un proces în 1958 condamnând câţiva studenţi pentru acţiuni subersive din 1956: Mirea Ilinca, Valeriu Sîntion, Octavian Bădescu şi alţii.

La Cluj a fost condamnat un grup de studenţi de la Universitatea "Babes-Bolyai", printre care: Eva Sarosy, Kalman Keleman, Varhegy..

Un grup de studenţi de la Iaşi, completat cu profesori şi muncitori de la Craiova au fost condamnaţi de T.M. Craiova, învinuiţi că ar fi vrut să distrugă statuia ostaşului sovietic.

Aceşti tineri au trecut prin toate suferinţele de la securitate şi mai ales de la Gherla, pe timpul când Goiciu Petre a pus să se tragă cu mitraliera într-o celulă, au ajuns prin lagărele de exterminare de la Stoienesti, Salcia, Strâmba, Grindu, unde au fost exemple de demnitate.

Regimul comunist a trecut de la represiunea fizica la cea ştiinţifică, punând stavilă intrărilor în facultate. Numai 20% din locurile de admitere erau lăsate la libera concurenţă, restul se ocupau pe bază de dosare selecţionate de şefii de cadre din întreprinderi sau de sfaturi populare.

După intrarea în Facultate, intrau în Uniunea Asociaţilor studenţeşti, condusă de Ion Iliescu, care s-a dovedit urmaş al modelului sovietic şi om de încredere al securităţii, dând afară din facultăţi pe studenţii ce-si cereau dreptul la o viaţă liberă şi demnă. Avea grijă acest Iliescu să nu-i lase şomeri pe studenţi, şi-i "repartiza" organelor securităţii care de-abia aşteptau...

MICUL STALIN, după Stalin

Intre 14-24 Feb.1956 Gheorghiu Dej a ascultat Raportul lui Hrusciov la cel de al XX-lea Congres sovietic şi 1-a auzit pe acesta spunând despre cruda represiune a înaintaşului său: sub domnia de fier a lui Stalin, "arestările şi deportările masive...execuţiile fără proces şi fără anchetă au creat condiţii de insecuritate, de teamă şi chiar de disperare."

Era modelul pe care-1 urmase şi el. La întoarcerea de la Moscova şi-a continuat politica de genocid. N-a văzut că în Polonia lucrurile se mişcaseră, ruşii dăduseră înapoi şi-1 luaseră pe Rokossovschi la Moscova îndreptîndu-şi armata asupra Budapestei.

Acest mic Stalin n-a observat că polonezii îl eliberaseră pe episcopul Vâsinschi, iar ungurii pe cardinalul Mindszenty; pe când Dej al "nostru", a scos elita politică a României, ce mai supravieţuise la Sighet şi a mutat-o în groaznica temniţa de la Râmnicul Sărat, supunînd-o în continuare la exterminare.

Mai mult, acest mic Stalin s-a oferit Moscovei, primind pe conducătorii unguri ce-şi cereau libertatea şi aducîndu-i ca "oaspeţi" la Snagov, predându-i apoi, pentru a fi executaţi la Budapesta.

DIN NOU PACOSTEA PESTE ŢARANI

In timp ce procesele contra studenţilor nu erau terminate iar Ion Iliescu începuse "curăţenia", dând pe studenţi afara din facultăţi, Nicolae Ceausescu, "copilul de casă " al lui Gheorghiu Dej, de la Doftana, a1es in Bir.Politic al C.C. şi însărcinat cu problema agriculturii, a plecat pe teren în toamna 1957. Dar nu singur. Cu armata după el. După ce l-a lăsat pe Drăgici în Tulcea să-i "liniştească" pe ţărani, "copilul minune" al partidului a trecut Dunărea îndreptându-se spre cotul Carpaţilor. A tras cu tunul la Suraia şi a auzit de un sat prăpădit, Nămoloasa, unde ţăranii erau, nu săraci, ci foarte săraci, trăind din împletitu1 rogojinilor de papura şi al coşurilor cu nuiele de salcie din lunca Siretului. Pentru el, ajuns general, nu era de înţeles de ce aceşti sărăntoci nu vor să se înscrie în colectiv.

Dar în sat a fost primit cu parul de Toader Iordache şi nevoit sa facă calea întoarsă. Nu s-a dat bătut.

A ordonat înconjurarea satului cu armata şi a convocat pe ţărani să vină la strunga satului în ziua de Joi, 4 Decembrie 1957. Oamenii s-au dus în aşteptarea preşedintelui Sfatului popular (Mihai Mocanita) şi a secretarului comitetului de partid (Ciocâltău). Dar cel care-a luat cuvântul amenințându-i pe ţărani a fost căpitanul Ionescu, punând imediat mitralierele în cei vre-o 200 săteni. Au fost seceraţi: ARCAN Ion (14 ani), CRĂCIUN Dumitru (28 ani), CRACIUN Toader (49 ani), CRACIUN Stroie (31 ani), DIMOFTE Aurel (29 ani), MARIN Dumitru (49 ani), MIHAI Marin(42 ani), RADU Dana (28 ani). Năvălind în sat, au împuşcat în clopotniţă pe Cristea ENUŢ, care trăgea clopotele anunţând pericolul abătut peste sat. Printre răniţi, în număr de 27: CRACIUN Domnica, CRISTEA Gheorghe, CRISTEA Maria, CRISTEA Stan, CRISTEA Apostol, DOBRE Marin, HARALAMBIE Ionel, POPA Ionel, TOIA Ionel.

Arestările au fost cu zecile. Târziu în noapte, în timp ce oamenii lui Arama de la Galaţi făceau o aşa zisă anchetă, a apărut Ceauşescu, ordonând să nu plece până nu scot tot adevărul, iar răniţii, după vindecare, să fie duşi la anchetă şi nimeni să nu scape nevinovat. După sângele vărsat, după torturile îngrozitoare (pe unii lasându-i infirmi pe viata) au căzut şi sute de ani condamnare pe capetele acestor bieţi ţărani.

La Comitetul Central a avut loc o şedinţă la care au participat Gheorghiu Dej, Gheorghe Apostol, Constantin Pârvulescu şi Draghici Alexandru în care s-a discutat masacrul de la Vadul Roşca. Justificarea lui Ceauşescu a fost de "legitimă apărare", fiind în pericol de a fi lichidat de ţărani. Minciuni şi iar minciuni, debitate de conducerea de partid.

Pe 3 Aprilie 1958,Gheorghiu Dej, nemulţumit de ritmul colectivizării, a ordonat ascuţirea luptei contra ţărănimii.

Ţăranii, ca la comandă, din nou s-au ridicat împotriva represiuni securităţii pentru a se înscrie în colective. Satele din Tulcea, Galaţi, Brăila, Râmnicul Sărat şi-au aparat cu dârzenie dreptul la proprietate, suferind crunte represalii, dar refuzând înscrierea.

Aproape ca n-a existat sat de unde sa nu fie ridicaţi ţăranii şi duşi la munca de exterminare din Delta şi Balta Dunării:

Răstoaca, Vânători (Vrancea); Mihai Kogalniceanu, Meidanchioi (Tulcea), Macin, Pisica, Isacea, Hângulesti, Luncavita, Vânatori, Cuza-Vodă, Frumuşiţa (din Galaţi); Amara (Râmnicul Sărat); Gănesti, Găgeşti(Bârlad).

In această regiune acţionau cei 1.000 activişti de partid mobilizaţi de Ceauşescu.

Mai spre Nord s-au ridicat printre comune şi Mitoc (Suceava), Crivesti (Paşcani), Focuri (Tg. Frumos.

Anul 1959 a excelat prin revoltele mai ales din Oltenia: Cerat -Segarcea, Măceşul de Sus, Vânători-Cujmir, Gârla Mare, Ţandăra, Sălcuţa, Cetate, Ciupercenii Noi, Lipov-Pleniţa, Piscu Vechi, Gângiova, Catane, Siliştea Crucii, Cioroiaşi, Barca, Urzicuţa, Sadova, Dăbuleni...

Răzmeriţele au urcat şi pe valea Gilortului, Amaradiei, Olteţului.

Si în Transilvania au fost represalii împotriva ţăranilor. Dacă aruncam o privire asupra Hunedoarei aflam de tortura ţăranilor din comunele: Sibot, Aurel Vlaicu, Vinerea, Cugir, Balomir, Cioara...

Aici s-au făcut şi înscenări ale securităţii. Una, care a îngrozit satele, s-a petrecut în comuna Boiu, de unde a fost arestat Popa Gheorghe. Securitatea i-a dat numele unor ţărani fruntaşi pe care să-i adune la el acasă, ca să-i găsească acolo. Ţăranul, ajuns liber acasă, s-a aruncat în fântână decât să poarte o ruşine toată viaţa.

În toată această perioadă se făceau şi arestări preventive pe baza Decretului nr.89/Feb.1958 care prevedea:

"Persoanele care prin faptele lor sau manifestări primejduiesc sau încearcă să primejduiască ordinea în stat vor fi internate în locuri de munca." Deci denunţurile asigurau ordinea în stat.

Dar anul 1959 a mai rămas în "neuitare" prin represiunea contra foştilor deţinuţi politici, eliberaţi sau duşi în domiciliu obligatoriu, pe Bâragan, după expirarea pedepselor. In Septembrie 1959, au fost rearestaţi din bordeiele de pe Bărâgan, duşi la lagărul Culme. O parte au luat drumul anchetelor de la Constanta, pentru condamnare penala şi ceilalţi calea lagărelor de exterminare forţată la Periprava, pe baza de pedeapsa administrativa, de la 24 la 72 luni.

Martor şi victimă: Caraza Grigore.

La Bucureşti a avut loc un proces, cu foşti deţinuţi adunaţi în jurul lui Puiu Atanasiu, proces rămas celebru prin torturile aplicate celor arestaţi şi condamnarea la moarte a cinci dintre ei: Puiu Atanasiu, Radu Demetrescu-Cyr, Grigore Zamfiroiu, Aurel Marin...Până la urma, pedepsele au fost comutate în muncă silnică pe viaţă.

In aceşti ani de groaza 1957-1960, în timpul arestărilor studenţeşti, a lotului Puiu Atanasiu şi rearestării deţinuţilor politici, au fost semnalate ca brute ce au torturat îngrozitor: A b r a m o v i c i Marcu (cap), Anghel Marin (cap), Anghel M ir c e a, B r e s t o1u Horia, Avram Vasile, Blidaru (cap), Burdea Grigore, Cadar Gheorghe (cap), Cenuse Constanţin (cap)., Cenuse Ion (lt), Cheran(cap), Comşa Virgil, Cosma Emil (cap), Drăghici Toma (cap), Dumitrescu (lt.maj.), Enoiu G heorghe (maior), Gheorghe Constantin(col), Dulipovici Anato1ie (cap), Goian (maior), Gudina (maior), Iacob Constantin (cap), Ildis Vasile (lt.), MARTIN Iacob (maior), Martin Isac, Marcu Stan, Marin Ion(cap), Mihalache (cap), Moise Nicolae (maior), Murdariu Simion (cap), Nedelcu Stefan (cap), Oprea Grigore (lt), Popa (maior), Preda Dumitru (lt. maj), Purcaru Constantin (căp), Puşcariu (lt), Puscaşu (cap), Rotaru Dumitru, Sporea Ion,(cap), Tănase Gheorghe(lt), Ţârlea Ion, Vărzan (maior), Voicu Constantin....Iată numai o parte din numele călăilor ce au circulat printre deţinuţii din celulele securităţii.

Martor Cicerone Ioniţoiu. Aceşti anchetatori, pe lângă torturi, au înscenat procese pe baza de declaraţii mincinoase, scoase de la martori cu forţa.

O altă crimă contra umanităţii de care se face vinovată conducerea comunistă este răpirea din străinătate a unor români şi aducerea lor prin Berlinul răsăritean pentru a fi judecati, torturaţi şi omorâţi.

Printre cazuri se număra: Mogoş Constanţa (născută Olariu), care, ajunsă în Franţa a lucrat cu Mihai Opran şi în 27 Aug.1951 a fost răpită din Berlin. Adusa în ţară şi condamnata 8 ani şi în continuare cu DO pe Bărăgan.

BELDEANU Oliviu-Puiu a fost răpit în 1957 de col.Mois Aurel, dus la Bucureşti, condamnat la moarte şi executat în 1959 la Jilava.

DECEI Aurel (n.l905 la Gura Râului-Sibiu) secretar presă la legaţia româna din Istambul (om de ştiinţă renumit), a refuzat să revină în ţară în 1947. A fost răpit de agentul "George" împreuna cu ofiţerul de securitate Vasile Turcu. Torturat de securitatea din Bucureşti, i s-a înscenat un proces de înalta trădare şi condamnat la moarte în 1959; i s-a comutat pedeapsa în M.S.V. şi s-a eliberat graţiat în 1964.

Tot în anul 1959 au fost executaţi 12 eroi din munţii Muscelului, ultimul grup de rezistenţă împotriva comunismului creat în 1949 de fraţii Toma şi Petre Arnăuţoiu. In 1959 pe 20 Mai au fost arestaţi prin trădarea lui Gr.Poinăreanu, consătean şi fost coleg. In jurul acestui grup de rezistenţă au început arestările încă din 1949 şi au fost arestaţi mai multe sute de ţărani, torturaţi pentru sprijinirea partizanilor şi alţii peste o sută au fost condamnaţi.

Acţiunile întreprinse contra acestor ţărani, în marea lor majoritate, constituie manifestări de genocid prin tot ce s-a întreprins contra lor, a familiilor. In plus le-au rost confiscate absolut toate bunurile, pe care regimul şi l-a însuşit. N-au mai fost restituite niciodată.

Perioada 1958-1959 este tot aşa de sângeroasă, ca cea din 1948-1954, represiunea resfrângându-se asupra tineretului, ţăranilor şi intelectualilor.

Călăii comunişti, în frunte cu Gheorghiu Dej şi Alex.Draghici ajunseseră la concluzia că la baza revoluţiei din Ungaria stătuseră intelectualii şi pentru a preveni, se năpustiseră asupra studenţilor, preoţilor şi învăţătorilor satelor.

Numai în 1958 A.Draghici se lăuda că descoperise 180 organizaţii subversive, adică le înscenase pe bază de date inventate, smulse prin torturi celor arestaţi, iar Gheorghiu Dej anunţa că lupta de clasă n-a dispărut.

Acest monstru al represiunii, Alex. Draghici, atacă în aceasta perioada "mila faţa de persoana umana" pe care unii o manifestau (spunând ca s-au făcut condamnări pe nedrept, cerând un împăciuitorism), că a dus la slăbirea combativităţii, la slăbirea lipsei de devotament faţa de partid şi de stat. Cerea mărirea vigilenţei şi conspirativităţii.

Securitatea devenea superioară partidului, care nu se mai putea impune prin mijloace politice-ideologice.A trecut la masuri coercitive, deformând realitatea în sintezele ce le înainta partidului şi trecând la interceptarea convorbirilor telefonice chiar a membrilor de partid.

Se trece în această perioadă la modificarea unor articole din Codul penal, în special a celor de înalta trădare, punându-se accentul pe acţiunile de spionaj, instituindu-se o cenzura drastică a corespondenţei interne şi externe, a pachetelor. Sub controlul col. Panaitescu Nicolae şi prin Ordinul 157/25 Mai 1959 se punea accentul pe o munca deosebita pentru deconspirarea activităţii de spionaj şi diversiune a serviciilor străine ce urmăreau o activitate de sabotaj.

Se dispunea supravegherea strictă a foştilor membrii ai partidelor vechi, a elementelor duşmănoase de la sate. Şi aceasta, când se zicea ca urmează o deschidere faţă de ţările capitaliste.

In acest scop au pregătit elemente pe care le-au infiltrat în străinătate, dând dispoziţii ministerului de externe ca să strângă în jurul ambasadelor pe românii ce erau plecaţi sau care vor pleca, ducând cu ei o munca de culturalizare şi informare.

In ţară s-a dispus, prin mărirea vigilentei, să mărească numărul agenţilor şi rezidenţilor, ca să ne ferim de spionii ce vor profita de "deschiderea" românească.

Aceste masuri de "apărare" a României aveau loc în timp ce se declanşase conflictul chino-rusesc izbucnit pe 20 Iunie 1959, când chinezii au demis un general pro-sovietic, determinându-l pe Hrusciov să-şi recheme o mie de consilieri economici şi militari. Nu peste mult timp, conducătorul Kremlinului va fi acuzat de oportunism.

TOT ȚĂRANII

Ei au fost cei ce au continuat să se opună cu îndârjire colectivizării. In timp ce Gheorghiu Dej anunţa ca 76,4 % din familii satelor s-au înscris, ţăranii îşi cereau înapoi hârtiile iscălite cu forţa. Prin sate circulau "manifeste" împotriva colectivizării. Ţăranii, în loc sa meargă la colectiv, răsturnau maşinile activiştilor şi spărgeau sfaturile populare ca să-şi ia cererile înapoi.

Răzmerite au loc în comune din Muntenia printre care: Cătească; Mozaceni Deal, Gliganu, Negraşi, Mozăceni. Se rup firele telefonice, iar miliţienii scapă cu fuga. În faţa autorităţilor locale şi pe şosele se ridica baricade.

Arestări numeroase. Mărturii în "Răscoalele ţărăneşti" de Cicerone Ionitoiu.

19 6 1

Îndârjirea ţăranilor şi mai mare. Cu toate că Gheorghiu Dej anunţa ca 83,8% din suprafaţa agricolă a ţării aparţine colectivelor, ţăranii se ridică cu furcile demolând sediile colectivelor,

luându-şi animalele acasă şi cererile de înscriere forţată. În fruntea acestor răscoale se găseau satele între Argeş şi Olt, unde era adevăratul grânar al ţării.

Astfel pe 15 Ianuarie 1961 au venit cu maşinile în com.Vâlcele din jud.Olt şi lumea a tras clopotele. S-a tras în ţărani, au fost trei morţi, răniti şi peste 50 arestaţi, duşi la Piteşti. Torturile au fost îngrozitoare.

Satele din împrejurimile Scornicestiului au sărit, răsturnând maşinile activiştilor, alungând autorităţile, spărgând colectivele. Printre sate, câteva: Oporelu, Izvoarele, Balănesti, Comani, Mogosesti, Dragănesti-Olt. Focul răzmeriţei a trecut şi în dreapta Oltului, urcând până în jud.Vâlcea. Pe- 21 Ianuarie 1961 a fost răscoală mare la Raşcăeţi şi Vişina, de lângă Titu. Matuşei Anica, neştiutoare de carte, un activist i-a dat cu tuşiera în nas şi apăsînd-o cu capu pe hârtie ia spus în bătaie de joc: "iată babo că te-ai înscris în colectiv".

In urma forţării sătenilor, ţăranii s-au răsculat, au răsturnat maşinile şi activiştii au fugit peste câmp. Au anunţat pe unde au ştiut ei. Spre seara a sosit Ceauşescu în fruntea a 28 de camioane cu armata şi tunuri. S-au tras clopotele. S-a mers din casă în casă, ridicând peste 100 de ţărani.

Răzmeriţele s-au întins şi în comunele: Petreşti, Morteni, Jug Ulieşti, Vânătorii Mari, Şelaru, Ştefan cel Mare, Tătărăştii de Sus Jos, Negreni, Potlogi, Costesti Vale, Mozâceini şi multe altele.

Intre Videle şi Olt, tot în 1961 au avut confruntări ca pe front.

Focul a pornit din com.Dobroteşti, unde vicepreşedintele raionului Roşiorii de Vede a venit să le fixeze loc de construit pentru sediul gospodăriei colective. Acel Florea Florescu a fost rănit şi dus la spital. ÎI bătuseră femeile.

Generalul călău, Negrea Vasile, a trimis armata bine echipată, cu tunuri şi mitraliere. Lelea Zdârca a tras clopotele şi lumea a ieşit şi a făcut baricade. A fost bătălie şi cucerită casă cu casă. Răniţi şi arestaţi cu sutele, au fost duşi la securitate. Mai mult de jumătate au luat drumul lagărelor de exterminare din Bălţile Dunării şi din Deltă.

Satul a stat 6 luni sub ocupaţia militară a românilor.

Printre satele din jur care de asemenea s-au ridicat să-şi apere pământul s-au numărat: Tituleşti, Mihăiesti, Siliştea Nouă, Smârdioasa, Costeşti-Zimnicea şi altele.

Iar Gheorghiu Dej anunţa cu mândrie ca datorita "aplicării învăţămintelor genialului plan cooperatist al lui Lenin şi a muncii politice şi organizatorice vaste desfăşurate de partid", peste 85% dintre ţărani au intrat în colective. Dar nu menţionează folosirea armatei, torturile şi umplerea lagărelor de exterminare. Abuzurile sunt puse pe seama Anei Pauker şi Teohari Geoegescu.

1962

Ţăranii căutau sa se opună cu îndârjire colectivizării. În Bucovina era mare fierbere. In satul Drăgoieşti, spre Gura Humorului a izbucnit o mare răzmeriţă, ţăranii cerând restituirea pământurilor ce le fusese luate cu japcă. S-au dus cu toţii ia Sfatul popular şi colectiv. Numai intervenţia miliţiei şi a securităţii, după arestări, au reuşit sa înăbuşe revolta.

In comuna Bosanci de lângă Suceava au trebuit 2 săptămâni. Au adus activiştii din judeţ, studenţii şi funcţionarii, să bată la porţile mereu închise. Intre timp beciul primăriei era plin de ţărani torturaţi. Se zicea că a fost ultima comuna colectivizată. Realitatea era alta.

Pe 20 Feb.1962 femeile din comuna Dobra, satul Mărceşti, jud. Dâmboviţa, s-au adunat şi au răsturnat maşinile activiştilor ce veneau de la Târgovişe ca să definitiveze colectivizarea.Securitatea a interveni şi a plecat "victorioasă" cu circa 150 arestaţi, în majoritate femei, în cătuse.

Chiar după încheierea colectivizării, anunţata pe 27 Aprilie 1962, mişcările protestatare au continuat. In August acelaşi an, a fost semnalată o alta răscoala ţărănească în com. Salciile-Prahova.

Aceasta stare nefireasca de lucruri, produsă în vederea distrugerii societăţii intra în acţiunea de genocid practicata în România.

Printre cei care au participat în calitate de conducători la acest genocid se evidenţiază întreg Comitetul Central P.M.R. şi elemente criminale precum: Alex.Draghici, Nicolae Ceauşescu, Vasile Negrea, Mihai Patriciu, Nicolae Briceag, Toma Popescu (Oltenia), Ştrul Mauriciu, Mihaila Nedelciu (Argeş), Moritz Fehler (?) din nordul Moldovei, care au condus şi ordonat executarea ţăranilor.

GENOCID SPIRITUAL

După arestările şi torturile din 1959, s-au făcut presiuni din străinătate pentru eliberarea deţinuţilor politici, arestaţi pe motive imaginare, inventate şi scoase prin tortura.

Paralel cu represiunea, s-a început o zisa acţiune de reeducare a celor condamnaţi, prin şantajare. Dacă recunosc că au fost induşi în eroare de partidele burgheze, că au văzut realizările regimului, facându-şi autocritica, vor putea fi puşi în libertate chiar înainte de termen, pedeapsa nemaiavând nici o valoare. Demascarea şi delaţiunea erau la baza acestei aşa zise reeducări. Daca în perioada 1949—1953 ea se făcuse prin schingiuiri duse până la moartea fizica sau desfigurare, acum se făcea prin tortura psihica, urmărindu-se eliberarea oamenilor îngenunchiaţi, ca să nu mai poată ridica fruntea în faţa semenilor lor. Acum se recrutau din rândurile lor agenţi care să infiltreze pe cei de afara. Eliberarea se făcea după ce te împroşcai cu noroi şi-ţi băteai joc de ceilaţi colegi de detenţie, ce nu admiteau înjosirea. Înainte de a ieşi trebuia să semnezi angajament că vei servi securitatea.

Chiar cei care refuzau erau obligaţi să iscălească angajament că nu vor spune la nimeni unde au fost şi ce-au văzut. Au fost şi dintre cei care au refuzat sa iscălească şi au declarat verbal, faţă de martori, că vor spune tot ce au văzut şi suferit pe nedrept şi totuşi s-au eliberat odată cu cei compromişi.

Din aceasta ultimă perioadă de înjosire au apărut pe Internet numele celor ce au forţat oamenii, obosiţi după 10-22 ani de temniţă exterminatoare.

Printre cei ce s-au ocupat de acest sistem de dezumanizare a deţinuţilor politici la Aiud au fost: col., Crăciun Gheorghe, col. Iacob Dezideriu, Chirilă, Iordache Lulu, col.Nodeţ, plut. Răduleseu, Valeanu, Lazăr Gheorghe, Teleki, Suărăşan. 1t, Ciumacenco Ion (din Mamaia sat), lt.maj.Blajut V, Mihai (din com. Zapodia), Lungu Gh(?), Arcuş Ion, Sturza, Popa Ion (aceasta era echipa din Aiud.)

La Gherla, printre reeducatorii administraţiei se numărau: Domocos, Rusu, lt.maj.Vomir, col.Gheorghiu, Laghiu Gheorghe...

Echipa de reeducare de la Jilava era formata din col.Nătăleţu Dumitru şi căpitanii Horja Gheorghe şi Telenche Fl. După unii, se zice că Nătăleţu Dumitru s-ar fi chemat Radulian.

La Botoşani, cel care dirija acest sistem diabolic era cap.Dora Alexandru care se ocupa cu difuzare de ziare şi cărţi. Dar preocuparea principală era de a racola informatori pe care să-i pună la dispoziţia securităţii după eliberare, cu angajamente de colaborare. De reţinut ca 738 de deţinuţi au refuzat reeducarea, iar 208 au declarat ca vor continua să-şi desfăşoare activitatea obişnuită.

ROMÂNIA DEVINE O ÎNCHISOARE

Ceea ce mai rămăsese din România întregită, după ciopârtirea de Hitler şi Stalin, dacă nu ajunsese o republica sovietică, a fost transformata până în 1964 într-o mare închisoare.

Paralel cu "reeducarea", adică îngenuncherea deţinuţilor ce nu acceptaseră sistemul diabolic, încă din 1960, adică odată cu deschiderea către lumea capitalistă, România trecuse la împânzirea ţării cu informatori, începând din casă, la serviciu şi peste tot pe unde oamenii erau nevoiţi să meargă să se aprovizioneze sau să-şi câştige existenta lor şi a familiilor.

Daca în 1960 existau 29.515 agenţi, în 1961 numărul lor a crescut la 56.556, iar în 1963 s-a mărit la 78.124 de agenţi cu angajament şi întâlniri de 2 ori pe lună cu ofiţerii de securitate.

Aşa că, la eliberare, erai predat în supravegherea directa a securităţii care, prin agenţi, te supraveghea pas cu pas şi în familie.

In multe cazuri securitatea a constatat ca angajamentele luate în închisoare nu mai erau respectate, trecându-se la şantajare sau compromitere.

Membrii de partid şi ofiţerii armatei erau şi ei antrenaţi în aceasta "munca" de supraveghere.

Serviciul K

Prin ordinul MAI nr. 87/23 Oct.1962 s-a instutuit serviciul "K ", având ca şef pe col. Petruc Mihai care se ocupa de recrutarea agenţilor în toate sectoarele vieţii şi cu precădere pe teritoriul unde se găseau penitenciare, unde se practica reeducarea, pentru transformarea deţinuţilor în delatori.

In acest păienjeniş, informatorii racolaţi puteau fi trimişi în orice regiune unde aveau nevoie pentru depistarea foştilor "contra - revolutionari. "

"Painjenisul" era format la vârf cu neoameni de mâna forte precum: Doicaru Nicolae (dirija reg.Braşov; era n.1922 la Dalhăuti-Galaţi şi a fost unul din marii criminali); Negrea Vasile (ajuns subsecretar de Stat, călău renumit în torturarea ţăranilor, în care a tras cu tunuri. Se ocupa de reg. Bucureşti); Dinulescu Ştefan (se ocupa de reg.Argeş); Dănescu Alexandrul, (col. n. 1927 din com. Hodoresa-Gorj, adjunct al Ministrului de interne, se ocupa de reg.Banat); Tanase Evghenie (se ocupa de reg.Bacău); Peteşan Ion (dirija reg.Cluj); Lintiu Ion (răspundea de Crişana); Enoiu Gheorghe (alt călău binecunoscut, dirija Dobrogea până în 1968, când a început decăderea); Stan Nicolae (răspundea de reg. Galaţi), Diaconescu Ovidiu (era delegat cu regiunea Hunedoara), Rusu Emanoil (se ocupa de reg. Iaşi);Vasilescu Traian (răspundea de reg.Mureş-Autonomă Maghiară); Ioana Constantin (avea Maramureşul), Dumitru Ion (răspundea de Oltenia), Cosma Neagu -de Ploieşti iar Dragoi Victor- de reg. Suceava.

Scopul pervertirii conştiinţei deţinuţilor înainte de eliberare, de care se face vinovată conducerea de partid comunistă reiese clar din Referatul (strict secret) prezentat de col. Petruc Mihai (şeful Serviciukui "K" pe ţară), din 8 Nov.1963:

"...Datorita muncii de reeducare dusă cu deţinuţii contrarevoluţionari, s-a ajuns la situaţia când, cu ocazia ţinerii unor conferinţe sau alte activităţi, în care sunt pe de o parte, arătate realizările regimului nostru, iar pe de alta parte se demasca activitatea trădătoare a fostelor partide şi grupări politice din trecut, unii deţinuţi contrarevoluţionari, "din proprie iniţiativă" - în astfel de ocazii -, cer cuvântul şi-si manifesta deschis admiraţia faţă de regimul nostru şi realizările sale, iau atitudine faţa de gruparea politică din care au făcut parte şi dezaproba acţiunile duşmănoase întreprinse de ei. De ademenea datorită muncii individuale, dusă cu unii deţinuţi contrarevoluţionari de la penitenciarele JILAVA şi BOTOŞANI, care au deţinut funcţii în vechile partide "istorice", s-a reuşit ca unii dintre ei sa părăsească poziţiile reacţionare, să ia atitudine şi să demaşte propria activitate duşmănoasă, a lor şi a grupării politice din care au făcut parte, să se desolidarizeze de vechile concepţii, să recunoască trăinicia regimului democrat popular din ţara noastră şi să se încadreze necondiţionat în noua orânduire de stat. **Unii dintre aceştia au fost recrutaţi ca agenţi, graţiaţi de restul pedepsei şi puşi în libertate."**

Prin această reeducare, regimul comunist căuta să infiltreze România, care devenise o închisoare mai mare, cu noi elemente recrutate prin şantaj şi minciuni.

Şi nu numai atât, sistemul informativ era perfecţionat şi extins peste hotare. Ministrul de interne (Alex. Dragici), prin referatul strict secret din 8 Ianuarie 1964, preciza:

"...Românii ajunşi în străinătate să fie luaţi în evidenţa oficiilor noastre diplomatice, pentru a se ţine o permanenta legătura cu ei...această legătura creează avantajul oficiilor noastre diplomatice să organizeze pe aceşti cetăţeni în colonii, pentru a-i putea avea sub influenţa politica a statului nostru; prin diferite activităţi culturale, informarea acestora continuă despre realizările din R.P.R., difuzarea de ziare, reviste, etc; oficiile noastre diplomatice, prin contactul pe care-l vor avea cu cetăţenii români din aceste colonii, vor putea cunoaşte mai bine situaţia politico-economica din ţările respective..."

Deci adevărat şi curat spionaj, pe care românii îl desfăşurau în subordonare ruseasca.

Aruncând o privire asupra acestui capitol, constatăm că după "spiritul" Genevei, în 1955, sunt luaţi din securitatea internă Aurel Moiş, ce se ocupase de lichidarea partizanilor din Banat şi Fagaraş şi Nicolae Doicaru, cel ce lichidase partizanii din Dobrogea şi aranjase procesul "sabotării " Canalului -şi trecuţi în direcţia Informaţii externe. Primul, subordonat celuilalt, ajunge şeful rezidenţei de la Berlin şi se remarca prin răpiri, dintre care trei sunt între cele mai spectaculare (Aurel Decei şi Oliviu Beldeanu - de la Berlin, iar Puiu Traian -prin Viena). Până la urmă, N. Doicaru l-a "mâncat" pe Moiş în 1962, şi-l va creste pe Mihai Pacepa. Acesta va face defecţiunea din Iulie 1978 şi va fi condamnat la moarte, în contumacie, în Aug.1978. Aceasta filieră cu anexele ei aranja şi vânzările de oameni pe valută forte, evrei, germani (saşi şi şvabi) şi chiar români cumpăraţi de rude din străinătate, sau chiar de unele ţări ca USA şi Marea Britanie (a celor condamnaţi în înscenările făcute de securitate precum surorile Anny şi Nora Samuelli, Const.Mugur, Ion Vârvoreanu s.a.)

O altă reţea ce a acţionat în vederea infiltrării instituţiilor internaţionale a fost cea creată de Mihai Caraman care între Dec.1958 şi Mai 1969 a făcut să se „cutremure" NATO. A lucrat şi pentru URSS şi a putut să se dezvolte, în timp ce Franţa lucra pentru slăbirea influenţei americane din Europa; Această activitate, cea mai fructuoasă, s-a dezvoltat şi cu concursul unor francezi dornici de bani. Au fost angrenaţi în reţea şi unii refugiaţi români ce furnizau date regimului de la Bucureşti. Rechemat în Mai 1979, M.Caraman a fost înlăturat din serviciul de spionaj extern. A fost reintegrat în Dec.1989 şi în Aprilie 1992 înlocuit cu Ioan Talpes, care fusese consilier al lui Ion Iliescu până în 1997, când a fost înlocuit.

Paralel cu infiltrarea serviciilor secrete în NATO, s-a făcut şi infiltrarea la UNESCO, cu Ion Iacobescu, ofiter de securitate trimis sub acoperire diplomatică la Paris, iar din 1968 ca funcţionar internaţional la UNESCO,- de unde, pe 25 Iulie 1969,după "afacerea Caraman" a dispărut, fiind condamnat la moarte prin S.nr.346 din 1970 (în contumacie)- el ajungând prin Anglia în Statele Unite,

Pregătirea Anului 1964 s-a făcut pe mai multe planuri, nu numai reeducarea din închisori, dar şi:

- întărirea informativă din ţara şi infiltrarea exilului;
- perfecţionarea activităţii de cenzura, mai ales cu străinătatea, unde volumul scrisorilor ajunge la 28-30.000. pe zi;
- desfiinţarea comitetelor din exil cuprinzând membrii partidelor istorice, pentru ca persoanele ieşite din închisori să nu mai aibă cu cine avea legătură, decât în scopul activităţilor ce trebuiau desfăşurate în favoarea României înfeudate comunismului;
- supravegherea strictă a străinilor ce vor vizita România.

Anul 1964 a însemnat încheierea primei etape a modelului sovietic din România, sistem sângeros în care Lenin a pus bazele terorii iar Stalin a fost „arhitect"'.

Pretinşii români, în frunte cu Gheorghiu Dej, au urmat modelul, şi nu greşim daca spunem că l-au perfecţionat şi generalizat, făcâridu-1 să se manifeste distrugător încă un deceniu după moartea călăului omenirii.

După cum sovieticii au dezvăluit, la numai 3 ani după moartea lui Stalin, rănile sângerânde din trupurile şi sufletul omului sovietic, tot la 3 ani după dispariţia lui Gheorghiu Dej au devenit vizibile şi trupurile sângerânde ale românilor.

In Comisia de partid din 18-03-1968, care cerceta crimele săvârşite de Gheorghiu Dej şi Alexandru Draghici, s-a consemnat declaraţia lui Pavel Ştefan (fost ministru de Interne) din care reieşea:

Din timpul lui Marin Jianu apăruse indicaţia ca să fie bătuţi deţinuţii ("dar acestea erau bătăi barbare, banditisme... era linia partidului de a aresta şi schingiui fără să existe vreo învinuire.")

Continuând declaraţia în faţa Tribunalului, col.Pavel Ştefan a menţionat ca prima lui măsura a fost să instaureze ordinea şi disciplina în locul terorii care domnea în minister (în 1951). A minţit că a găsit pe doctoriţa Simionescu care deţinea funcţia de medic al lagărelor şi care, în loc sa ia masuri şi sa ceara comandanţilor sa dea medicamente şi îngrijiri deţinuţilor, încuraja înstrăinarea lor şi participa efectiv la aceste afaceri. A mai spus că se miră că mai exista colonelul Baciu Ion (şeful penitenciarelor), Slobodă Ioan (lt.col. sef direcţie lagăre şi colonii de munca), Cosmici Eftimie (col.Inspector Direcţia lagăre) care spunea subordonaţilor "cruzimea este sarcina de serviciu", sau Albon Augustin (colonel cu paza canalului) care zbiera la deţinuţi să "sape canalul cu gamela", când toţi aceştia ar fi trebuit sa fie vinovaţi în procesul ce se judeca.

"Eu (Pavel Ştefan) informam pe Gheorghiu Dej sub aspectul acesta si zicea da, dar totuşi nu se punea ordine. Gheorghiu Dej ducea o politica de aprobare a trecutului..."

In 1953, luna Februarie, ministrul Pavel Ştefan a ordonat cercetări stabilindu-se abuzurile şi atrocităţile comise la Salcia de către 20 cadre şi 14 brigadieri deţinuţi care au omorât din Iunie 1952 până în Martie 1953,un număr de 62 deţinuţi. Un număr mare de deţinuţi au fost răniţi ţi s-au ales cu invalidităţi corporale pentru toata viaţa. Aceste crime de omor prin torturi, abuz în serviciu, profanare de cadavre, vătămare grava corporală, a constat în: bătăi cu ranga de fier, cazma, lopata, cravaşa, unii murind în urma traumatismelor, alţii rămânând schilozi pe toata viata; asasinare prin împuscare; interzicerea tratamentului medical deţinutilor bolnavi şi scoaterea lor la munca, în mod forţat, contrar prescripţiilor medicale, fapt ce a dus la moartea unora; introducerea deţinuţilor în carcere descoperite iarna, dezbrăcaţi, sau chiar în pielea goala; obligaţia deţinuţilor de a intra în apa până la brâu ca să taie stuf şi papura; alergarea deţinuţilor şi călcarea lor în copitele cailor; scoaterea deţinuţilor la lucru dezbrăcaţi, în timp de iarna pe digul de construcţie şi pedepsirea unora de a sta până la prânz în apa îngheţată; legarea unor deţinuţi de mâini şi tinerea lor dezbrăcaţi în pielea goala, vara, ziua şi noaptea, pentru a fi muscaţi de tânţari; îngroparea unor deţinuţi de vii în pământ.

Toate aceste fapte săvârşite se încadrează în acţiunea de genocid întreprinsa împotriva deţinuţilor.

Pe lângă ministrul Pavel Ştefan se mai adaugă şi declaraţia colonelului Bădica Ilie (locţiitorul şefului Direcţiei generale a lagărelor şi coloniilor de munca) care precizează: "Prin amploarea şi gravitatea faptelor comise, acestea nu puteau fi încriminate ca simple acte de omor, întrucât ele au fost săvârşite în masă, de către funcţionarii de stat, care aveau misiunea de a păzi persoanele internate şi a le reeduca. Au fost săvârşite cu premeditare şi în mod sistematic, creând în rândul deţinuţilor o atmosfera de teroare, iar populaţia din jurul coloniei a dezaprobat asemenea monstruozităţi."

Tot fostul ministru Pavel Ştefan, pe timpul săvârşirii faptelor a declarat în faţa instanţei de judecata:

"Purtarea unor comandanţi era pur fascistă. Comandanţii foloseau ca unelte ale lor, elementele cele mai rele...După părerea mea, nelegiuirile săvârşite în diferite colonii de munca erau de natura sa rupă aparatul de stat de mase, întrucât atrocităţile din colonii erau văzute ca fiind făcute din ordinul guvernului şi al partidului..."

In "Documentatul" privind atrocităţile de la Salcia, subliniat ca -strict secret de importanta deosebită-(din Aprilie 1968) semnat de Ion Stănescu (preşedintele Consiliului Securităţii Statului) şi contrasemnat de Constantin Stoica (general maior), Filimon Ardelean (sef.Direcţiei de Anchete Penale), Mircea Onea (maior, ancherator penal de Securitate) şi maior Gheorghe Bratu (asistent al Consiliului Securităţii Statului) se menţionează:

"Faptele deosebit de grave petrecute la colonia Salcia nu au constituit un caz izolat. Asemenea atrocităţi, ca cele petrecute la Salcia şi de proporţii asemănătoare, au avut loc, în aceiaşi perioada, precum şi ulterior, la fostele colonii de munca de pe canal, cele de la Iţcani şi Bicaz, la penitenciarele Piteşti, Gherla, Suceava şi altele. Spre exemplu, la

penitenciarele Suceava, Piteşti şi Gherla, în perioada 1948-1952, ca rezultat al acestor atrocităţi săvârşite, au fost ucişi 30 de deţinuţi, maltrataţi şi schingiuiţi 780, dintre care circa 100 au rămas cu infirmităţi foarte grave, unii s-au sinucis pentru a scăpa de torturi, iar alţii au înnebunit, datorită presiunilor psihice şi fizice la care erau supuşi...

Ei, şefii călăilor, recunosc o foarte mică parte din crime, pe care le situează pe tot teritoriul ţării si noi ce am fost victime şi am suferit aceste atrocităţi venim şi prezentăm liste cu zeci de mii de morţi (din cei aproape 200.000) şi peste 100.000 de întemniţaţi (din cei 2 milioane de oameni privaţi de libertate).

Cifra nu este deloc exagerată. In documentele din data de 3 Mai 1968 (A.S.R.I.,Fond "D", dosar nr.9.822,f.134-139) găsim o notă în care se spune: "... Partidul nostru este un partid al adevărului, al echităţii şi dreptăţii sociale (n.n. Ce neruşinare?,). E1 nu poate admite-fiind în firea lui-ca în rândurile sale să-si facă loc şi să fie tolerate abuzuri, ilegalităţi şi crime. De aceea, el nu poate lasa pe seama istoriei lămurirea nici-unei probleme. In acest spirit este necesar să analizam şi noi astăzi cum de a fost posibil ca unii ofiţeri de securitate să fie folosiţi de către Gheorghe Gheorghiu-Dej, prin Alexandru Draghici, în scopuri meschine, odioase, împotriva unor activişti de partid şi de stat... (n- n. -dar nu spune şi împotriva poporului român). Alexandru Draghici, înconjurându-se de oameni în stare de orice mârşăvie, de abuzuri şi ilegalităţi din cele mai flagrante, elemente aventuriere, carieriste, intrigante, a creat condiţii, prin ordinele şi indicaţiile date şi practicile folosite, de încălcare grosolana a normelor şi principiilor de partid şi de nesocotire a legilor statului... lata, tovarăşi, ce figuri sinistre -Alexandru Draghici şi Pintilie Gheorghe- au stat în fruntea acestei instituţii cu o mare responsabilitate sociala..."

In continuare prezintă cifre demonstrînd genocidul:"...în mod denaturat baza de lucru a elementelor duşmănoase a fost artificial amplificată, considerându-se ca toţi cetăţenii ţarii cu antecedente politice sau cei cu legaturi de orice fel în Occident ar prezenta pericol pentru securitatea statului. In acest mod s-a ajuns la un fapt pur şi simplu de neimaginat, ca în cartoteca evidentei generale a organelor securităţii statului sa se găsească în anul 1965 circa 7.000.000 cetăţeni, ceea ce reprezintă 1/3 din populaţia ţării. Dacă ar fi raportata aceasta cirfră la numărul populaţiei adulte, ar rezulta că peste 50% din cetăţeni trebuie să stea în atenţia securtăţii statului.... Pentru a putea realiza o urmărire informativa de o asemenea amploare, aparatul de securitate a fost împins ani de-a rândul la crearea unei reţele de informatori exagerat de umflate, prin care au trecut cinci sute de mii de cetăţeni. Menţionez ca în cifra respectiva nu este inclusă reţeaua informativă a organelor de miliţie, prin care au trecut sute de mii de persoane..."

Acestea sunt cifre şi fapte ce atestă genocidul comunist din România şi justifică declanşarea procesului contra comunismului.

Intre 1964-1968 nu s-a pus capăt genocidului ci s-a produs numai schimbarea tacticii de tortură şi exterminare a adversarilor regimului comunist, care şi-a făcut şi alţi duşmani, printre proprii membrii de partid: dizidenţii.

S-a continuat urmărirea permanenta a foştilor deţinuţi politici şi chiar rearestarea lor. In unele cazuri s-a trecut la iradierea, otrăvirea şi asasinarea arestaţilor, precum: Ion Gavrilă Ogoreanu, Paul Goma, Gheorghe Ursu...

S-a continuat cu înscenarea proceselor de sabotaj economic şi urmărirea celor ce veneau în contact cu străinii ce veneau în ţară.

Ţara înconjurata cu sârma ghimpata şi trupe numeroase, a devenit o mare închisoare, unde erau vânaţi fără mila toţi cei ce încercau să-si câştige libertatea sau erau condamnaţi cei prinşi vii, pentru tentativa de trecere a frontierei.

Prin revoluţia culturala şi preluarea modelului chinezesc, s-a trecut la spălarea creierelor, urmărindu-se nebunia cultului personalităţii.

S-a trecut la urmărirea celor ce lansau manifeste contra regimului sau făceau apeluri disperate în străinătate pentru semnalarea abuzurilor şi dărâmării patrimoniului naţional, sau distrugerii satelor.

O noua armă a terorii comunismului a fost internarea forţată şi tratarea opozanţilor politici prin azile psihiatrice, distrugându-i fiziceşte şi moralicește, făcându-i "neoameni" pentru restul vieţii. Cazuri:Vasile Paraschiv, Nestor Popescu, Dumitru-Gheorghe Zamisnicu.

Spitale psihiatrice: Marcuţa, Săpoca, Poiana Mare, Voila, Socola, Sighet, Vaşcău, Jebel...

Nici când călăul Ceauşescu a fost răsturnat, crimele nu s-au oprit. Continuitatea s-a făcut prin Iliescu care a exterminat circa 600, în majoritate tineri, între 22-31 Decembrie 1989. Neputând stăpânii situaţia din cauza abuzurilor, a continuat crimele în masă prin chemarea minerilor în ajutor, în mai multe rânduri, şi apoi întărindu-şi puterea, prin folosirea criminalilor din fosta securitate, împânzind aceste elemente înrăite în toate structurile de stat Aceasta a dus la haosul economic şi politic pe care 1-a promovat şi în mileniu III.

Remus Radina spune pe drept cuvânt: "Este tragic că şi astăzi se mai găsesc oameni inconştienţi (unii fost comunişti) care elogiază comunismul, uitând toate crimele comise de el."

După ce executivul postcomunist, infiltrat de elemente retrograde, vinovate, caută să impiedice înlăturarea valului ce acoperă monstruoasele crime săvârşite de acest sistem barbar, după ce justiţia înfeudata practicilor totalitarismului a refuzat deschiderea procesului comunismului, a revenit rolul generaţiei tinere, ieşite din acest cataclism social, să ceară curăţirea vieţii publice de acei răufăcători ce învenineză societatea românească.

Cinstea aceasta revine şi lui Ioan Roşca, cercetător ştiinţific, fost lider în Pieţei Universităţii (1990) şi victimă a lui Ion Iliescu. El a iniţiat pe Internet strângerea materialului documentar în vederea promovării Procesului comunismului, recuperării adevărului, reparării nedreptăţilor prin restituirea memoriei victimelor dispărute, repunerii în drepturi a celor jefuiţi şi urmaşilor lor.

Cel care consemnează in prezentul rechizitoriu aceste fapte ieşite din comun, a fost răpit în 1945 de NKVD,(de cap. Petrov Vasiliev) torturat îngrozitor şi lovit în cap cu pistolul până la pierderea cunoştinţei, readus în viaţă cu turnarea de găleţi cu apa. Am fost schingiuit în Ministerul de interne şi jucat în picioare în faţa altor deţinuţi de către Al.. Nicolschi, Teodor Sepeanu, Nicolae Bogdan şi A. Deleanu (toţi cu funcţii de conducere). Mi s-au înscenat 6 procese, prin care am

fost condamnat, am fost implicat în procesul de reeducare 1962-1964, refuzând să dau vre-o declaraţie (toate acestea le dovedesc cu acte şi martori). Am cunoscut enorm de multe victime nevinovate şi am trecut prin nenumărate scheme de tortură, ce au marcat oamenii pentru tot restul vieţii.

De aceia, răscolind amintirile, am plâns şi am scris, am scris şi am plâns. Este durerea mea şi a unei generaţii care s-a sacrificat pentru libertate şi dreptate.

Este durerea unui neam care de milenii luptă pentru libertate, a unui neam ce a fost ospitalier chiar cu duşmanii, hrănindu-i şi îndestulându-i din ţarina bogat îngrăşată de trupurile bunilor şi străbunilor lui. A unui neam care a fost mereu sacrificat pentru interesele meschine ale marilor puteri.

Este drama unui popor care şi-a pierdut libertatea, şi nu din vina lui, pământul fiindu-i sfârtecat şi jefuit în văzul tuturor.

De aceea, mai marii omenirii, sub ochii şi cu încuviinţarea cărora s-au petrecut toate aceste fărădelegi, au acum datoria morală să contribuie la judecarea procesului comunismului.

Cicerone Ionitoiu

EPILOG

In timp ce la Yalta se hotărâse judecarea crimelor naziste, trupele române făceau sacrificii uriaşe pentru terminarea războiului, iar la Bucureşti, fostul procuror rus A.I.Vîsinschi, devenit diplomat, impunea regimul comunist, care a dezlănţuit genocidul.

Acel guvern instalat se face vinovat de trădare de ţara, prin acceptarea unui regim impus de altă ţară, în slujba căreia s-a pus pentru a ajuta la jefuirea ei, punând toate resursele la dispoziţia Moscovei şi chiar pregătind alipirea ţării la URSS.

Aşa cum o arată materialul prezentat, structura comunista şi aparatul represiv creat, se fac vinovate de distrugerea structurii normale de stat, de atentat contra independentei ţării, de violarea legilor fireşti şi înlocuirea democraţiei cu o dictatura de tip fascist.

Prin desfiinţarea inamovibilităţii magistraturii şi amestecul puterii executive în puterea judecătoreasca, s-a deschis drumul tuturor ilegalităţilor. Acestea au început cu epurări de funcţionari, cu arestarea tuturor celor ce participaseră la întregirea ţării (ca foşti miniştri, prim-miniştri, deputaţi, senatori, prefecţi, primari, notari, generali şi ofiţeri de toate gradele, înalţi Prelaţi şi slujitori ai altarelor), şi a mers până la exterminarea lor.

S-a trecut la exterminarea ţărănimii, trăgându-se cu arme de toate felurile şi calibrele, producând în sate sute de mii de victime. Au fost rase de pe suprafaţa pământului sate şi biserici.

Represiunea s-a dezlănţuit asupra întregii ţări. Sute de mii de cetăţeni de origine germană (şvabi şi saşi), sîrbi, turci, tătari, care erau integraţi în poporul român de sute de ani, au fost deportaţi forţat¸ confiscându-li-se toate bunurile. Unii au fost trimişi în URSS, unde şi-au găsit moartea în condiţii de exterminare prin munca forţată, sau au rămas schilozi pe viaţă.

Arestările s-au făcut în valuri, fără motiv (pe baza unor delaţiuni şi pure invenţii), numărul lor fiind de alte sute de mii. Victimele au fost private de libertate, în cea mai mare parte, fără judecată. Iar cei ajunşi în faţa tribunalelor au fost condamnaţi pe baza unor probe fictive şi martori mincinoşi, confiscându-li-se averea, iar aruncindu-li-se familiile pe drumuri, fără servici. Copiii au fost şi ei scoşi din scoli şi facultăţi.

Victimele arestate erau torturate, de cum se ajungea la securitate, prin metode diabolice. Unii, şi nu putini, au fost omorâţi în timpul anchetei. Alţii, torturaţi în mod bestial, după de scăpau din anchete, ajungeau în temniţe, alte locuri de schingiuire, sau în lagăre de munca forţată - unde erau exterminaţi din cauza eforturilor supraomeneşti, regimului alimentar (între 500-1000 calorii) lipsei de medicamente şi condiţiilor neomeneşti de cazare. La toate acestea, se adaugă şi tortura din timpul muncii sau de după muncă, din cauza neîndeplinirii normei. După expirarea pedepsei, urma deportarea în condiţii de exterminare, de unde, după 2-3 ani, erai din nou condamnat.

Din materialele expuse se vede barbaria în care a fost nevoit sa trăiască poporul român¸ supus la genocid.

Pocesul Comunismului, cu măsuri reparatorii, denunţarea şi excluderea din viaţa publică a celor care au contribuit la genocid - poate repara fibra morală a neamului şi aduce pacea socială.

C. Ioniţoiu